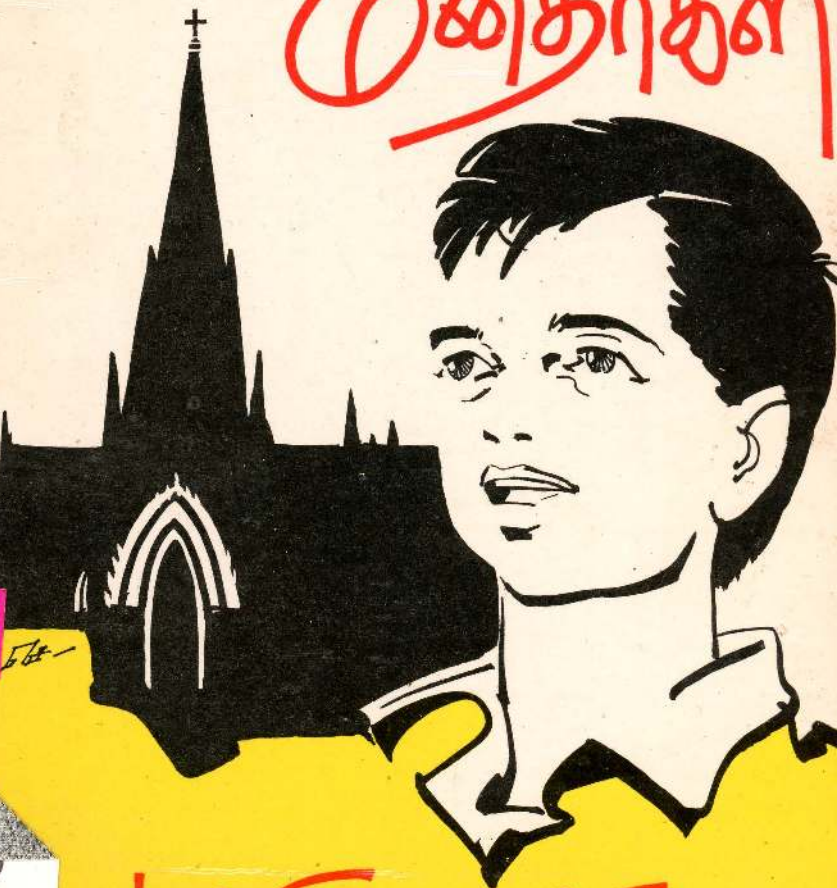

மெய்யின் சகைமந்த மெய்தர்கள்

வ.அ. கிரகரத்தையம்

517785

22

587715

மண்ணிற் சமைந்த மனிதர்கள்

(நாவல்)

வ. அ. இராசரத்தினம்

517785

வெளியீடு :

ஸ்ரீ மகராஜி பதிப்பகம்

809, 12வது தெரு, சிண்டிகேற் பாங்க் காலனி,

அண்ணா நகர் மேற்கு விரிவாக்கம்

அண்ணா நகர் 600 101

தொலைபேசி : 6264288

முதற்பதிப்பு : செப்டம்பர் 1996

(C)

விலை ரூ. 22 - 00

Title : MANNIT SAMAINTHA
MANITHAKRAL

Subject : A Social Novel

Author : V. A. RASARATHINAM

Price : 22-00

No. of Pages : 112

No. of Copies: 1000

Paper : 10.5 kg.

Binding : Duplex Board

Type : 10 Point

Books also

distributed by: KUMARAN PUBLISHERS
79, 1st Street, Kumaran Colony,
Vadapalani, Madras-600 026

Printers : Chitra Printe Graphic, Madras-600 014.

பாஷாநாஸ்யு

சமர்ப்பணம்

என் அன்னைக்கு —
அவள் மண்ணைக்
குழைந்து
என்னை
மனிதனாகக்கிளாள்.

முன்னுரை

1990-ம் ஆண்டு ஜூன் மாதத்தில் வடக்கிலும் கிழக்கிலும் மீண்டும் வன்முறைகள் ஆரம்பித்த பொழுது, ஷெல்லடிக்கும் குண்டு வீச்சுக்கும் அஞ்சித் தென் திசையை நோக்கி எண்ணரே புலம் பெயர்ந்தது. புலம் பெயர்ந்தவர்களிற் சிலர் மட்டக்களப்பிற்கும் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் எப்படி எப்படியில்லாமோ சென்றார்கள். அயல் நாடுகளுக்கும் போனார்கள். மீதியானேரர் அரசாங்கப் படைகளினாற் சுற்றி வளைக்கப்பட்டு மீண்டும் மூதாருக்குக் கொண்டு வரப்பட்டார்கள். எல்லாரையுமே அகதி முகாமில் இருத்தினார்கள். மிகச் சிரமப்பட்டு அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு மூதூர் அகதிமுகாமி விருந்து திருக்கோணமலைப் பட்டினத்திற்கு வந்தேன்.

மூதூரில் ஏறத்தாழ எல்லாத் தமிழர்கள் வீடுகளுமே நொறுக்கப்பட்டிருந்தன. எனது வீடு, அச்சகம், நான் என்ற உயிரிலும் மேலாக நேசித்த என் நூலகம், புத்தகமாக்க என்று நான் தொகுத்தும் வகுத்தும் வைத்திருந்த, சுமார் ஐம்பது ஆண்டுகளாக நான் எழுதிப் பிரசுரமான பத்திரிகைத்துணுக்குகள் எல்லாமே தீக்கிரையாக்கப் பட்டுவிட்டன. அதனால் மனதில் வேதனையும் விரக்தியுமே மிஞ்சின. நான் பிறந்த மண்ணில், தந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து குலாவிய அத்திருவிடத்தில், என் முந்தையர் ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்த அந்தப் புனித மண்ணில், இனிப்போய் வாழவே முடியாதோ? என்ற கேள்விக்குறி கொக்கியாய் வளைந்து என் இதயத்தைக் கொழுவி வளைத்து வதைத்தது. அந்த வரையில் ஒரு காலத்தில் மூதூர்ப்பட்டினத்திற் தமிழர்களும் வாழ்ந்தார்கள்; முஸ்லீம் மக்களோடு சகோதரர்களாக வாழ்ந்தார்கள் என்பதற்கான சரித்திரச் சான்றாக அமைய

வேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடன் 1990-ம் ஆண்டு மார்ச்சு மீல் திருக்கோணமலையில் வைத்து இந்நாவலை எழுதி முடித்தேன். அன்றைய யுத்தக் கெடுபிடிகளுக்குப் பயந்து சமகாலச் சூழ்நிலையைத் தொடாமல் 1938-ம் ஆண்டிற்கும் 45ம் ஆண்டிற்கும் இடையில் நடந்ததான சம்பவங்களையும் சூழ்நிலைகளையும் கொண்டு கதையை வளர்த்தேன். எழுதிய பின்னர் கதையைப் பிரபல தமிழ்த் தினசரி ஒன்றின் வாரப் பதிப்பிற்குப் பிரசுரிப்பதற்காக அனுப்பினேன். நான் எதிர்பார்த்ததைப் போலவே அது பிரசுரிக்கப்படாமற் திருப்பித் தரப்பட்டது. ஏனென்றால் இந்நாவலிலே, வியாபாரப் பத்திரிகைகளுக்கான திடீர்த் திருப்பங்களோ, சிங்கார ரஸமோ இல்லை. காலக் கெடுபிடிகளால் இதைப் பிரசுரிக்கத் திராணியுள்ள இலக்கியச் சிற்றேடுகளும் ஈழத்தில் இல்லை. நானும் கதையை ஆறப்போட்டு விட்டேன்.

சமீபத்திற் பேராசிரியர் சுந்தரபாண்டி அவர்களின் நாவல் ஒன்றையும் 'பாறப் புறத்து' என்ற கே. ஈ. மத்தாய் அவர்களின் 'அரை நாழிகை நேரம்' என்ற நாவலையும் படித்தேன். பேராசிரியர் சுந்தரபாண்டி பாண்டி நாட்டான் ஒருவனின் பள்ளிப் பருவ வாழ்க்கையைச் சித்தரித்திருந்தார். 'பாறப்பூறத்து' அவர்கள் திருவாங்கூரின் மத்திய பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த கிறீஸ்தவ சமூகத்தின் வாழ்க்கையை, தொண்ணூறு வயசுக் கிழவனான 'குஞ்சு நைனா' என்ற பாத்திரத்தை மையமாக வைத்துக் கொண்டு எழுதியிருந்தார். இவ்விரு நூல்களையும் படித்தபோது நான் 'ஆறப்போட்டு' வைத்திருந்த என் நாவலின் எண்ணம் வந்தது. அதனை எடுத்துத் தூசு தட்டி மீண்டும் படித்தேன். சுந்தரபாண்டி அவர்களைப் போல இனமைப் பருவத்தையும், 'பாறப் புறத்து' வைப்போல மூதூர்க் கத்தோலிக்க மக்கள் வாழ்க்கையையும் மிகச் சரியாகவே எழுதியிருக்கிறேன் என்ற திருப்தி ஏற்பட்டது. அந்தத் திருப்தியோடு மீண்டும் அந்நாவலைப் பிரதி பண்ணிப் புதிதாக எழுதினேன்.

ஈழத்து இலக்கிய விமர்சகர்களைப் பற்றி நான் என்றுமே கவலைப்படவில்லை. அவர்களிற் பலர் கட்சியையும்

காசையையும் கட்டிக்கொண்டு ஆளுக்கள் முதுகு சொறிபவர்கள். அவர்களை அபிப்பிராயங்களுக்கு மாறாக—அல்லது மேலாக—ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்னால் வரும் எனது ஊரவர்களுக்கு இந்நாவல் ஒரு சரித்திர ஆவணமாயிருக்கும் என்பது என் நம்பிக்கை! ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முந்தியதான சங்க இலக்கியங்கள் மூலமாகத்தானே நாம் அந்தக் காலத்து மக்கள் வாழ்க்கையை இன்று அறிகிறோம். அதைப் போலத்தான் இந்த நாவலும். அதை வாசகர்கள் சொல்வார்கள் என்பதும் என் நம்பிக்கை!

இந்நாவலைப் பிரசுரிக்க உதவிய, மல்லிகைத்தீவு திரு. கந்தையா நடேசபிள்ளை அவர்களுக்கு என் மனமார்ந்த நன்றி.

அன்புடன்,

வ. அ. இராசரத்தினம்

திரிகூடம்

முதூர்

20-7-96

பதிப்புரை

இந்நூலாசிரியர் வ. அ. இராசரத்தினம் அவர்கள் ஈழத்து முதுபெரும் எழுத்தாளர்களில் ஒருவர். இலங்கையின் கிழக்கு மாகாணத்தின் தனிப் பெருமைக்குரிய இயற்கைத் துறைமுகம் கொண்ட நகரான திருகோணமலை நகரைச் சேர்ந்த மூதூர் என்ற கிராமத்தில் பிறந்து, வளர்ந்து, கல்வி கற்று, ஆசிரியராகக் கடமையாற்றி ஓய்வு பெற்றவர். ஆயினும் தன் படைப்பாற்றல் துறையை அவர் விட்டுவிடவில்லை. முதுமைக் காலம்வரை பெற்ற அனுபவமும் அறிவும் படைப்பாற்றல்க்க எழுத்தில் புதுமையும் புத்துயிரும் பெறுகிறது.

ஆசிரியரின் கொழுகொம்பு, துறைக்காரன், கிரௌஞ்சப் பறவைகள் ஆகிய நாவல்கள் ஏற்கெனவே வெளிவந்தன. நாடகம், மொழிபெயர்ப்புத் துறைகள் மட்டுமல்லாது நூற்றுக்கணக்கான சிறுகதைகளையும் அவர் எழுதியுள்ளார். அன்னாரின் 50 சிறுகதைகள் அடங்கிய 'ஒரு காணியம் நிறைவுபெறுகிறது' என்ற நூலும் அண்மையில் வெளிவந்துள்ளது.

ஆசிரியர் வ. அ. இராசரத்தினம் தான் வாழ்ந்த கிழக்குப் பகுதி மக்களின் வாழ்க்கையை தமிழிலக்கியத்தில் என்றும் நிலைக்கக்கூடிய சிறப்புடன் படைத்துள்ள பெருமைக் குரியவர். தான் வளர்ந்த மண்ணின் வளத்தையும் மணத்தையும் அதன் தனிச் சிறப்பையும்கூட அவரது எழுத்தில் காணலாம்!

'மண்ணிற் சமைந்த மனிதர்கள்' என்ற இந்நாவல் மூதூர் சார்ந்த மக்களின் வாழ்க்கையையும் மண் வளத்தையும் மொழித் தன்மையையும் பிரதிபலிப்பதைக் காணலாம். 1930 களின் கடைசிப் பகுதியில் ஆசிரியர் சிறுவனாக, மாண

வனாக, வறுமையுடன் வாழ்ந்த காலத்தை யதார்த்தமாக நாவலின் கதையுடன் சித்தரித்துள்ளார்.

அக்காலகட்டத்தில் கிறிஸ்தவர்கள், இந்துக்கள், முஸ்லிம்கள் இன, மத முரண்பாடுகளின்றி முதூர் சார்ந்த கிராமப் பகுதிகளில் ஐக்கியமாக வாழும் முறையை ஆசிரியர் இந்நாவலில் விவரித்துள்ளார். தற்போது இந்நாவல் எழுதப்படும்போது இன்றுள்ள அவல நிலைமையையும் மறைமுகமாகச் சுட்டிக் காட்டுவதாகவும் நாவல் அமைந்துள்ளது.

வரும் வரலாற்றுக் காலகட்டத்தில் ஆசிரியரின் படைப்பு களை ஆராய்பவர்களுக்கு அன்னாரின் இளமைக்கால வாழ்வை துல்லியமாக அறிந்துகொள்ளவும் இந்நாவல் துணைபுரியும்.

இந்நாவல் ஒன்றே அன்னாரின் படைப்பாற்றலையும் எழுத்து வன்மையையும் சமூகப் பார்வையையும் எளிதில் அறிமுகப்படுத்தக் கூடியதாகும்.

இந்நாவலை எமது வெளியீட்டகம் மூலம் என் தந்தை கி. கந்தையா (வட்டைவிதான்) அவர்களின் நினைவாக வெளியிடுவதில் பெருமைப்படுகிறேன்.

மல்லிகைத்தீவு

க. நடேசபிள்ளை

முதூர்

இலங்கை

17-9-96.

‘மண்ணிற் சமைந்த மனிதர்கள்’

தீபாவளியோடு மழை சோனாவாரியாகக் கொட்டத் தொடங்கிற்று. வேத நாயகத்தின் சுண்ணாம்புக் காளவாயைச் சுற்றிலும் பரந்து கிடந்த மணல் மேடுகளில் தவரைப் பற்றைகளும் தும்பைச் செடிகளும் முளைத்தெடுத்து அவ்வெண் மணற்காட்டைப் பசுமையாக்கின. தவரைப் பற்றைகளுக்கிடையே நிமிர்ந்து நின்ற வாகை மரங்களின் பசுந்தழைகளிடையே செம்மஞ்சளாகக் குலுங்கி நின்ற பூங் கொத்துக்களிற் பொன் வண்டுகள் மொய்த்துக் கொண்டிருந்தன.

காலை பத்து மணி யானபோதுதான் மழை சற்று ஓய்ந்தது. ‘ஓ; இது உச்சி வெட்டாப்பு’ என்று எண்ணிக் கொண்டவராக வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டுக் காளவாயை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார் வேதநாயகம். திருக்கோணமலைக்குச் செல்லும் பிரதான பாதையின் இடதுகைப் பக்கமாகக் குருக்கள் கங்கைக் கிளை மழை நீரையெல்லாம் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டு தலைதெறிக்க ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அந்ததி கடலோடு கலக்கும் சங்கமத்திட்டில், வாடைக் காற்றினால் ஏற்றப்பட்ட கடலலைகள் படரென்று மோதி நுரை எக்கிக் கொண்டிருந்தன.

ஆற்று நீரின் ஓட்டத்தோடு வடக்கேயிருந்து குழறியடிக்கும் வாடைக் கடலின் எதிர்த்தாக்குத் துடுப்புக் கனாலேயே தாக்குப் பிடித்து அந்தச் சங்கமத் திட்டைக்

கூடந்து கடலில் இறங்கித்தான், கொட்டியாபுரத்து வத்தைகள் திருக்கோணமலைக்குச் செல்ல முடியும். துடுப்பு களையும் சீலைப் பாயையும் நம்பியிருக்கும் வத்தைகள் மாரிக்கடலிற் திருக்கோணமலைக்குச் செல்வதென்பது சிரமமான காரியந்தான்! அதிலும் 'தீபாவளிக் கடல்' மிக மிக உக்கிரமானதுதான். 'ஆடு கொல்லி' வாடைக் காற்றில் ஒரு பனை உயரம் அலையெழுந்து தரையிற் படரென மோதும். அந்த ஓயாத இரைச்சல்...

வேதநாயகத்தார் நெற்றிப் பொட்டிற்கை வைத்தபடி வடக்கே கடலையே கூர்ந்து நோக்கினார். தூரத்தே சமுத்திரத்தின் நடுவிற்துருத்திக் கொண்டு நிற்கும் நெய்மலைத் தீவின் அருகே நுங்கும் நுரையுமாக அலைமோதிக் கொண்டிருந்தது. அந்த 'வெண்டயன்கல்'லைக் கடல் முடி அடிக்கு மாயின் வாடைக்காற்றின் உக்கிரம் இன்னமும் தணியவில்லை என்றுதான் அர்த்தம். காற்றின் உக்கிரம் தணிந்து 'வெண்டயன்கல்' கண்ணுக்குத் தெரியும் வரையில் வத்தைக் காரர்கள் 'கரைக் கட்டை' அழிழ்க்க மாட்டார்கள்' திருக்கோணமலைக்கான போக்கு வரத்தே அஸ்தயித்து விடும்.

கடந்த நான்கு நாட்களாக வத்தைகள் ஏதுமே திருக்கோணமலைக்குப் போகவில்லை. வாடைக் காற்றுடன் மழையும் சேர்ந்து கொட்டுகிறது.

திருக்கோணமலைக்கு வத்தைகள் போகாமல், மழையும் அடைத்துக் கொண்டதென்றால், கொட்டியாபுரத்தில் 'மாரிப்பஞ்சம்' ஆரம்பமாகிற தென்றுதான் அர்த்தம்.

கோடையின் போது வேதநாயகத்தார் எப்படியும் வாரத்திற்கு இரண்டு—ஏன் மூன்று கொட்டுக்கள் கூட இறக்கி விடுவார். கூடற் சல்லிகளின் இடைக்கிடை விறகுகளையும் காளவாயிற் போட்டு சாயந்தரம் காளவாயின் அடியிலே நெருப்பு மூட்டினார் என்றால், அவர் அடுத்த நாள் அதிகாலை வீட்டி

விருந்து வந்து பார்க்கையில் சுண்ணாம்புக் காளவாய் நன்றாக வெந்து விட்டிருக்கும். அன்றையப் பகல் ஆறவிட்டு மாலையிற் காளவாயின் அடியிலேயுள்ள இரும்புச் சலாகைகளை இழுத்தெடுத்து விட்டால், வெந்த சல்லிகள்கலகலென்று கீழே கிகாட்டுப்படும். அடுத்த நாட்காலையில் அவைகளைச் சவளால் அள்ளிக் குவித்துக் குருக்கள் கங்கைத் தண்ணீரைக் குடம் குடமாகச் சுமந்து ஊற்றினால் சல்லிகள் பூத்து நீறாகிவிடும்!

ஆ! வெந்த சல்லிகளை நீறாக்கி எடுப்பதுதான் எத்தனை ஆக்கினையான வேலை! நீருற்றிச் சவளால் அதைப் புரட்டுகையில் அதிலிருந்து எழும் குடும் வெக்கையும்... அப்பப்பா! நீராவி படிந்த புகையாய் அந்தச் சுண்ணாம்பு வெக்கை மூக்குத் துவாரங்களில் நுழைந்து கமறல் எடுக்கும். கண்களிற் படிந்து எரிச்சலைக் கொடுக்கும். அந்தக் கமறலையும் எரிச்சலையும் தாங்கிக் கொண்டு சுண்ணாம்பை அள்ளிச் சாக்குகளிற் கட்டி விடுவார் வேதநாயகம். ஒரு காளவாய்க்கு இருநூறு பூசல் சுண்ணாம்பு தேறும். விடிந்தால் வத்தைக்காரர்கள் அவற்றைத் திருக்கோணமலைக்கு ஏற்றிக் கொண்டு செல்வார்கள்.

கடைசியாக அவர்கள் கொண்டு சென்ற இருநூறு பூசல் நீற்றுக்கும் இன்னமும் அவர் கையிற் காசு வந்து சேரவில்லை. “எப்படி வரும்? நாலு நாட்களாக வத்தைகள் ஏதுமே திருக்கோணமலைக்குப் போகவில்லையே. இனிமேல் அடுத்த திங்கட்கிழமைதான் அவை போகலாம்! என் றெண்ணிக் கொண்டே தாரீரோட்டிலிருந்து இறங்கி மணலிற் தடம் விழுத்திய ஒற்றையடிப் பாதையினூடாகத் தன் சுண்ணாம்புக் கொட்டை நோக்கி நடந்தார் வேத நாயகம். சண்டிக்கட்டு வேட்டியின் கீழிருந்த முழங்காலிற்குக் கீழான பகுதியைத் தவரைப் பற்றைகளிற் சொட்டி நின்ற மழைத் தண்ணீர் நனைத்தது,

காளவாயை அணியியதாய் ஒரு பக்கம் சல்லிகளும் இன்னோர் பக்கம் வீறகுகளும் குவிந்து கிடந்தன. 'அடுத்த சோழகம் பிறக்கும் வரையும் சல்லியைப் பற்றிய கவலையே இல்லை. ஆனி மாதத்தில் இரண்டு வத்தைச் சல்லி ஏற்றிப் பறித்துக் கொண்டது எவ்வளவு நல்லதாய்ப் போயிற்று' என்று எண்ணிக் கொண்டார் வேதநாயகம்.

'மழை நின்றதும் அடுத்த காளவாய் போட வேண்டும்' என நினைத்துக் கொண்டே சற்றுத் தொலைவிலே பொன்னாவரம் பற்றைக்குள் மறைத்து வைத்திருந்த 'வெட்டுக் கத்தி'யை எடுத்து வந்து வீறகு வெட்டத் தொடங்கினார்.

வேலை என்று தொடங்கி விட்டால் வேதநாயகத்தார் இயந்திரமேதான்' சாண் உயரமான ஒரு மாக்கட்டையிற் குந்தியிருந்து கொண்டு அதேயளவு உயரமான கட்டையில் ஒன்றரைப் பாகம் நீளமான கணுக்காலளவு பருமனை தடிகளை வைத்து முழம் நீளமான துண்டுகளாக வெட்டத் தொடங்கினார். தடியின் இந்தப் பக்கத்தில் ஒங்கி ஒரு வெட்டு. அவ்வளவுதான். துண்டாகி விடும். வெட்டிய முழ நீவ் வீறகுத் துண்டங்கள் அவர் பக்கத்திலே குவிந்து கொண்டிருந்தன. வேதநாயகத்தின் முகத்திலும் நெற்றியிலும் அந்த வாடைக் குளிரிலும் வெயர்த்துக் கொட்டியது.

தலையிற் கட்டிய துண்டை அவிழ்த்து முகத்தைத் துடைத்துக் கொள்கையில் அவர் எதிரே மோசேஸ் கிழவர் வந்து கொண்டிருந்தார்.

மெலித்த ஆனால் வைரம் பாய்ந்த உடம்பு. சிறிய ஆட்டுத்தாடி. தோளிலே வெட்டுக் கத்தி. தலையிலே முண்டாசுக் கட்டு. சாய வேட்டியை மடித்து முழங்காலுக்கு மேலாக உயர்த்தி அரையிலே சண்டிக் கட்டுக் கட்டியிருந்தார். அரையிற்கட்டிய கோவணத்தின் 'வால்' வேட்டி மடிப் பிற்குக் கீழே தெரிந்தது. அவர் பின்னால் அவரது இரண்டு நாய்களும், இரண்டு பேரப்பிள்ளைகளும். சிறுவர்கள்

இரண்டு பேருமே பள்ளிக்குக் 'கள்ளமடித்து' வந்திருக்க வேண்டும்!

வேதநாயகத்தைச் சந்தித்த மோசேஸ் கிழவர் "வாடா வேதநாயகம் உடும்புக் காட்டுக்குப் போவம். ஊருக்குள்ள ஒருத்தனையும் காணல்ல. எல்லோரும் 'தீவுகலைக்க'ப் போயிற்றானாகள் போல இருக்கு. இந்தச் சில் விட்டான் களைத்தான் கூட்டிற்று வந்தன். நல்லதாப்போச்சு. நீ இங்க இருக்காய்" என்றார்.

“எனக்குப் பழக்கமில்லையே பெரியப்பா”

“பழக்கம் என்னடா பழக்கம்? நீ என்ன பரம்பரையாச் சுண்ணாம்பு சுட்டியா? இப்ப பழகிற்றாய் அதைப் போலத் தாண்டா இதுவும். என்ற வீரனும் சிங்கனும் இருக்கக்குள்ள எதுக்கும் யோசிக்கத் தேவையில்ல. மூணு நாளா மழை பெஞ்சி இப்பதான் வெட்டாப்பு எறிக்குது. உடும்பெல்லாம் வெயில் காய வரும். என்ற வீரனும் சிங்கனும் அப்படியே அழுக்கிரும். வாடா போவம்.”

“சரி பெரியப்பா எனக்கும் வேலையில்லத்தான். என்னமோ உங்களுக்குத் துணையா வாறன்.”

வேதநாயகம் எழுந்து கிழவர் பின்னால் நடந்தார். அவர்களுக்குப் பின்னால் இரண்டு 'சில் விட்டான்'களும் நடந்தனர். வேட்டை நாய்கள் முன்னாற் சென்று கொண்டிருந்தன.

தவரைப் பற்றைகளினூடே அவர்கள் நடக்கையில் வேதநாயகத்தின் பிரிமுண்டாகக்குத் தப்பிய சிகைத் தலையில் உச்சி வெய்யில் சுள்ளென்றடித்தது. தவரைப் பற்றைகளின் மஞ்சட்பூக்களில் கருவண்டுகள் ரீங்காரம் பாடி மொய்த்தன. நாய்கள் மோப்பம் பிடித்து முன்னேறு கையிற் சிறுவர்கள் சுண்டம்புதர்களாகிற் தரித்து நின்று பழம்பறித்தார்கள்.

முன்னே மோப்பம் பிடித்துச் சென்று கொண்டிருந்த நாய்கள் முன்னங்கால்களால் மணற்றையைப் பறித்து மோந்து, மீண்டும் வேகமாக ஓடின.

“கட்டுடா சிங்கா” என்று ஆணையிட்டார் மோசேஸ். சிங்கனைத் தொடர்ந்து வீரனும் ஓடியது. நாய்களைத் தொடர்ந்து கிழவரும் ஓடினார். வேதநாயகமும் சிறுவர்களும் கூட ஓடினார்கள்.

பென்னம் பெரிய பாலைமரக் கிளையில் வெய்யில் காய்ந்து கொண்டிருந்த ஆணும் பெண்ணுமான இரண்டு உடும்புகள் நாய்களின் அரவம் கேட்டதும் மிரண்டு கொண்டு கீழிறங்கி அடிமரத்திலுள்ள பொந்தினுட்புகும்போது சிங்கன் கடுவனின் பின்னங்காலடியிற் கௌனிப் பிடித்துக் கொண்டது. நாய்க்கும் உடும்புக்குமிடையில் இழபறி! துவந்த யுத்தம்.

நாய் தான்பிடித்த பிடியை விடாமற் பின்னோக்கி உடும்பை இழுத்தது. பொந்துக்களில் இருந்த உடும்பு முன்னங்கால்களால், மரத்தை உடும்புப் பிடியாப் பிடித்துக் கொண்டு முன்னே இழுத்தது. மனித ஜீவன்கள் நால்வரும் இத்து வந்த யுத்தத்திற்குச் சாட்சிகளாக மரத்தடியிற் சில நிமிடங்கள் நின்றார்கள்.

பின் சந்திலே காயம்பட்ட உடும்பு களைத்து விட்டது போலும்! வெளியில் நீட்டிக் கொண்டிருந்த வாலைப் பிடித்துக் கொண்டு மோசேஸ் கிழவரும் இழுத்தார். சில நிமிட இழபறிக்குப் பிறகு உடும்பு சோர்ந்து பின்னோக்கி இழபடுகையிற் தயாராகக் காத்திருந்த வீரன் அதன் தலையைக் கவ்விக் கொண்டது.

மோசேஸ் “விடுடா” என்று ஆணையிட்டு நாய்களை விலக்கி, உடும்பின் தலையை அமுக்கிப் பிடித்து வாலை வளைத்து உடும்பின் தலையை வளைத்துச் சுற்றி, கால்களின் நகங்களில் ஒவ்வொன்றை முறித்து வெளியே இழுத்து.

அந்தகங்களையே கொழுக்கிகளாக்கி 'வேட்டைக்கட்டு'க் கட்டிய பின்னர் உடும்பைத் தன் மூத்த பேரனிடம் கொடுத்தார். அது அவனுக்குப் பெருஞ்சமையாக இருந்தது.

நாய்கள் இன்னமும் பாலை மரத்தைச் சுற்றிக் குரைத்துக் கொண்டே நின்றன. ஆமாம். இன்னமும் பெண் உடும்பு பொந்துக்குள்ளேதான் இருந்தது.

மோசேஸ் மரத்தை வளைத்துப் பார்த்தார். பொந்துக்கு மேல் வாயில் இல்லை, ஆகவே கீழ் வாயில் வழியாகத்தான் உடும்பை இறக்க வேண்டும்,

சற்று யோசித்த கிழவர் தொலைவிற் தெரிந்த பனை மரத்தடிக்குச் சென்று நான்கு பனை மட்டைகளை இழுத்துக் கொண்டு வந்து மிகவும் சிரமப்பட்டு ஓலைகளிற் தீமுட்டிப் பனை மட்டைகளைப் பொந்துக்குட் செருகினார்.

வெப்பத்திற்கும் புகைக்கும் தாக்குப் பிடிக்க முடியாத உடும்பு வெளியே தலை நீட்டிய போது, சிங்கள் அதை அமுக்கியது. அதனையும் வேட்டைக்கட்டுக் கட்டிச் சுருட்டி வளைத்துச் சுமந்து வருகையில் சிங்கள் மீண்டும் மணம் பிடித்துக்கொண்டு ஓடியது. நாய்களின் பின்னால் நால்வரும் ஓடினர். உடும்பு பொந்துக்குட் புகுந்து கொண்டது. நாய்கள் பொந்தைச் சுற்றி நின்று குரைத்துக் கொண்டிருந்தன.

பொந்தை அணியித்த கிழவர் "இதைப் பிடிக்கிறது லேசுதான்" என்று தன் வெட்டுக் கத்தியின் உரற்ற முனை யினால் பொந்தை அகலமாக்க மண்ணைச் சரித்தார். மணலானதாக இருந்ததால் கத்தி சொத சொதவென இறங்கியது அவர் தோண்டுவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த சிங்கள், பொந்தினுள்ளே உடும்பின் முதுகு தெரிந்த போது அதைக் கவ்விக்க கொண்டது!

கிழவர் நாயை அதட்டி விரட்டிவிட்டு, உடும்பின் முதுகும் பக்கமாகத் தடவிச் சென்று தலையைப் பிடித்து விட்டார்.

மணலிலே பற்றிப்பிடிக்க உடும்புக்கு ஏதுமே இல்லை. எனவே மிக இலகுவாக அதை வெளியே எடுத்த கிழவர் அதற்கும் வேட்டைக்கட்டுப் போட்டுச் சுருட்டி விட்டார்.

நால்வரும் நடந்து வந்து பெரிய குவார்டி ஓடையைத் தாண்டியாகிவிட்டது. பக்கத்தேயுள்ள அக்கரைச் சேனைக் 'கபுறடி'யைக் கடந்தால் அதன் பிறகு ஊர்தான்.

ஓடையைத் தாண்டியதும் விண்ணாங்கு மரத்திற் தலை கீழாக உடும்புகளைக் கட்டித் தொங்கவிட்டு ஒவ்வொன்றாக உரிக்கத் தொடங்கினார் கிழவர். ஒரு 'பாக்கு வெட்டும் நேரத்தில்' மூன்று உடும்புகளையும் உரித்து இறைச்சியையும் வகிர்ந்து கொண்டார்.

கடைசியாகப் பிடித்த இரண்டும் முட்டை உடும்புகள்!

பரத்திப் போட்ட வாகை இலைகளின் மேல் இறைச்சியை மூன்றாகப் பங்கிட்டார் கிழவர். ஒரு பங்கு தனக்கு. அடுத்தது வேதநாயகத்திற்கு. அடுத்த பங்கு நாய்களுக்கும் சிறுவர்களுக்கும்.

பக்கத்திலே நின்ற பனை வடலியில் ஓலை வெட்டிப் 'பிளா' செய்து இறைச்சியை அதற்குள் வைத்துத் தெவிளங்கொடி அறுத்துக் கட்டி கிழவரும், அவரது மூத்த பேரனும், வேதநாயகமும் ஆளுக்கொரு தூக்காகச் சுமந்து கொண்டு வீட்டை நோக்கி நடந்தனர். அவர்கள் மட்டக்களப்பு மெயின் வீதியிற் கால் வைத்தபோது அந்தோணியார் கோயிலின் திருந்தாதி மணிச்சத்தம் கேட்டது. நால்வரும் நெற்றியிற் சிலுவையை அடையாளமிட்டு 'ஆண்டவருடைய சம்மனசானவர் மரியாய்க்குச் சொன்ன நன்மாராயத்தை நினைவு கூர்ந்து செபித்தார்கள்.

செபித்து முடிந்ததும் மோசேஸ் கிழவர் சொன்னார். "இன்டைக்கு அருமையான கறி. இன்டைக்கு மட்டு மென்ன? நாளைக்கும் போதும். உடும்பெறச்சியும் கானாந்திக் கீரையும் நாவப்பழமும் தான் உடலில் ஓட்டுற

சாப்பாடு. சாப்பிட முன்ன ஒண்ணரை போத்தல் கள்ளுக் குடிச்சாற் சுதியாத்தானிருக்கும். ஆனாக் கையில காசில்ல”

“ஏன் பெரியப்பா இம்முறை உங்கட போயிலைத் தோட்டம் எப்படி?”

“நல்ல வெளைச்சல்தான் மகனே. பங்குக்குப் பன் ரெண்டு துலாம் தெறிச்சு. இடைதரம். சல்லு வேற. அதில ஆறு துலாம் கடன் வாங்கிச் சாப்பிட்டதில போச்சு. மிச்சம் ஆறு துலாம். அத நல்ல விலைக்கு விக்கலாம் என்று மனுசி கைவைக்க விடுறாள் இல்ல. வாறதும் நத்தாரும் நல்ல நாளும்”

“பெரியம்மா செட்டரத்தான் செலவழிப்பா”

“ஆனாலும் என்னட்டக் கைச் செலவுக்குக் காசில்ல. வெட்டாப் பெறிச்சதும் ஒரு துலாத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு கிண்ணியா போக இருக்கள். கிண்ணியாவில நல்ல விலைக்கு “றோக்கை”ப் புகையிலைக்கு விற்கலாம்.”

அவர்கள் அக்கரைச் சேனைப் பள்ளிவாசலைக் கடந்து வீட்டார்கள் பேசிக் கொண்டே, மரியதாசன் குத்திய கூளா மரத்தையுந்தாண்டி, போல் ஐயாவின் கள்ளுக்குத்தை அண்மியபோது, வேதநாயகம் தன் தலை முண்டாசைக் களைந்து அதன் தலைப்பிலே முடிந்து வைத்திருந்த நாலு பணத்தை (இருபத்தைந்து சதம்) எடுத்து மோசேஸிடம் கொடுத்து “இந்தாங்க பெரியப்பா, நீங்க கள்ளுக்குடிச் சிற்று வாங்க. நான் சின்னவங்களையும் கூட்டிற்று வீட்ட போறன்” என்றான்.

மோசேஸ் காசை வாங்கிக் கொண்டார்.

வேதநாயகமும் சிறுவர்களும் ஆளுக்கொரு இறைச்சித் தூக்குடன் வீட்டுக்குச் சென்றனர்.

வேதநாயகம் தெருப் படலையைத் திறந்து உள்ளே செல்கையில் அவர் மனைவி நாமரியம்மாமுன் விறாந்தையில் முருங்கைக்கீரை உருவிக் கொண்டு இருந்தாள். தலை மாரிக்குப் பின்னர் ஐப்பசியிலே அடைமழை பிடித்துக் கொண்டால் ஊரிலே நாளாந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு வேலை கிடையாது. திருக்கோணமலைக்கு வத்தைகள் ஓடாது. புகையிலை பயிரிடுபவர்கள், செங்கல் அறுப்பவர்கள் எல்லாருமே அந்த வருடத்திற்கான தம் தொழிலை முடித்து விட்டு வீட்டிலே சோம்பிக் கிடப்பார்கள். முற்றுமுழுதாக ஆண்கள் கையை மட்டும் நம்பியிராமல், களிமண்ணைக் குழைத்துச் சட்டி பாணை வணைய எப்படியோ கற்றுக் கொண்ட பெண்கள் கூடச் சோம்பித்தான் கிடப்பார்கள்.

கோடையில் உழைத்து இருக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையில் அறவட்டிக்குக் கடன்படுவார்கள்.

ஆனால் மரியம்மா அந்த ரகத்தைச் சேர்ந்தவளல்ல. கோடையில் நன்றாகத் தொழில் நடக்கும் காலங்களில் அவள் கணவன் கையில் வாரம் இருநூறு முன்னூறு ரூபாய்கள் புரளும். இதில் விறகு, சல்லி, கூலியாள் சம்பளம் என்று போனால் ஐம்பதுக்கு மேலாக யிஞ்சும்.

அதைச் சிக்கனமாகச் செலவழித்து, மாரி காலத்திற்கென ஐந்தாறு சரக்கு நெல் வாங்கி வைத்துக் கொள்வாள். சட்டிபாணை செய்யும் பெண்களுக்கு உதவி செய்து வருடம் நூற்றைம்பது ஆகிலும் தானே சம்பாதித்துக் கொள்வாள். அவள் அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்வதைப் போலப் பங்குனி என்று பார்க்காமலும் சித்திரை என்று சிறுக்காமலும் ஒரே சீராக வாழக் கற்றுக் கொண்டாள்.

காலையிற் பிட்டு அவித்துக் கொடுத்து ஆறு பிள்ளைகளையும் பாடசாலைக்கு அனுப்பி விட்டாள். அவரும் பிட்டும் பழங்கறியுமாக ஒருபிடி பிடித்து விட்டுத்தான் காளவாய்ப்பக்கம் சென்றிருக்கிறார். அவருக்கு வேலையும் இல்லை. பிள்ளைகள் அரசாங்கம் கொடுக்கும் மதிய உணவைப் பாடசாலையிற் சாப்பிட்டுவிட்டுத்தான் வீட்டுக்குவருவார்கள். அவருக்கும் தனக்கும் மட்டும் மத்தியானம் 'வேலை மினைக் கெட்டுச் சமைக்கத் தேவையில்லை. ஒரே பாடாக நான்கு மணிக்கு அடுப்பை மூட்டினாற் போதும் என்று எண்ணிக் கொண்டு, அந்தச் சமையலுக்காகத்தான் முருங்கைக் கீரையைக் 'கந்தப் பார்த்துக்' கொண்டிருக்கிறாள்!

ஆமாம். மழையடைத்துத் தொழில் வரண்டு விட்டால் ஊரிலே முக்காலே பேரு விசம் வீடுகளில் முருங்கைக்கீரைச் சொதிதான், பச்சையரிசிக் கழுநீரில் அரைத்த தேங்காயும், அவித்த மீனும் சேர்த்துக் காய்ச்சிய குச்சுவெளி முருங்கையிலைச் சொதிதான் எவ்வளவு ருசி! அந்தச் சொதியோடு இளக்கந்தைச் சூடை மீனும் தான் பல வீடுகளிலி வியஞ்சனம். இன்றும் மரியம்மா மூன்று சதங்கொடுத்து முப்பது சூடை மீன்கள் வாங்கியிருக்கிறாள்!

கையிற் தூக்கோடு தன் கணவன் பின் விறாந்தைப் பக்கம் செல்வதைக் கண்ட மரியம்மா சுளகிலிருந்த கீரையையும் ஒலைப் பெட்டியையும் அப்படியே விட்டுவிட்டு பின் விறாந்தைக்கு அறையினூடாகச் சென்றாள்.

வேதநாயகம் கைத்தூக்கையும் வெட்டுக்கத்தியையும் பின் விறாந்தையின் அரைக்குந்தில்வைத்து விட்டு 'மோசேஸ் பெரியப்பாவோட உடும்புக் காட்டுக்குப் போனன்' என்று கூறியபடியே கிணற்றடிக்குச் சென்று நான்கு வாளித் தண்ணீரைச் சுவசலவென்று ஊற்றி உடம்பைக் கழுவிக்கொண்டு வந்தார்.

இறைச்சிக்கட்டை அவிழ்த்த மரியம்மா 'கனமாத்தான் இருக்கு. மூத்தவன் பள்ளியால வந்ததும் அக்காக்கும்

கொஞ்சத்தக் குடுத்தனுப்ப வேணும்'' என்று அடுக்களைக்குச் சென்றாள்.

அக்கரைச் சேனை என்று காணி உறுதிகளிற் சொல்லப்பட்டிருக்கும் அந்தப் புதிய குடியேற்றப் பகுதியில் வாழ்பவர்கள் எல்லோரும், கொல்லன் ஆற்றுக்கு அப்பாலிருக்கும் அந்தோணியார் கோயிலடியிற் பிறந்தவர்கள்தாம். அவர்கள் எல்லாருக்குமே கோயிலடியிற் தாயாதிகள் உண்டு. பெருகிவரும் சனத்தொகைக்கு ஏற்ப, ஊரை விசாலிப்பிக்க வேண்டும் எனக் கருதிய பங்குச் சுவாமியார் இப்பகுதியில் வாகையும் விண்ணாங்கு மரங்களும் மண்டிக் கிடந்த காட்டை விலைக்கு வாங்கினார். அங்கே பாடசாலையையும் கட்டினார். அவரைத் தொடர்ந்து ஊரிற் செயல்மிக் சுவராக இருந்த தேவர் அம்மான் பாடசாலைக்குப் பக்கத்திலிருந்த காணியை வாங்கி, தானும் எடுத்துக் கொண்டு தன் மருமக்களுக்கும் பங்கிட்டார். அந்தக் காணியிற்றான் தற்போது மரியல்மா குடியிருக்கிறாள்.

பிள்ளைகளும் பாடசாலை முடிந்து வந்து விட்டார்கள். ஆனால் மூத்த மகன் ஆசீர்வாதம் மட்டும் இன்னமும் வரவில்லை.

அவன் அப்படித்தான். வகுப்பிலே என்றைக்குமே அவன்தான் முதல் மாணவன். சீனிச்சரைக் கடதாசியைக் கூட வாசிப்பான். பாடசாலை முடிந்த பின்னரும் அங்கே நின்று பெரிய வாத்தியாருக்கு வரும் வீரகேசரியையும் இங்கிலீஸ் வாத்தியாருக்கு வரும் பிரசண்டவிகடன், ஆனந்த போதினி என்ற புத்தகங்களையும் வாசித்து விட்டுத்தான் வருவான்.

மரியம்மா இரண்டாவது மகன் அந்தோணியைக் கூப்பிட்டு ''இதைக் கொண்டேய் பெரியம்மாட்டக் குடுத்திற்று வாராசா'' என்று வாழை இலையிற் சுற்றிக் கட்டிய இறைச்சியைக் கொடுத்தாள்.

“எனக்கேலா” என்று சினுங்கினான் அவன்.

அவனுக்கும் இளையவனான பிரான்சீஸ் “நான் கொண்டு போறேனம்மா” என முன்வந்தான்.

ஆனால் மரியம்மா அவனை அனுப்ப விரும்பவில்லை. அவன் சின்னவன். அத்தோடு கொஞ்சம் துடியாட்டக்காரன் வரும் வழிநிற் கொல்லனாற்றிற் குனித்துவிட்டுத்தான் வருவான். மழை பெய்து ஆறே நிறைஞ்சிருக்கையில் அவனை அனுப்பக்கூடாது என்று மரியம்மா எண்ணுகையில் வேதநாயகம் அந்தோணியைக் கூப்பிட்டு ‘டேய் கொண்டேய் பெரியம்மாட்டக் குடுத்திட்டுவாடா’ என்று அதட்டினார்.

அந்தோணி இறைச்சித் தூக்கை எடுத்துக் கொண்டு புறுபுறுத்தப்படி நடந்தான். அவன் வாகை புரத்தில் மொய்க்கும் பொன்வண்டு பிடிக்கப் போவதற்கு இருந்தான்.

தன் உடையை மாற்றிக் கொண்ட வேதநாயகம் அடுக்களைக்குள் நுழைந்து பலகைக் குத்தியை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு அதிற் குந்தினார்.

உடம்புக் கொழுப்பைச் சட்டியிவிட்டு உருக்கிக் கொண்டிருந்த மரியம்மா “உங்களுக்கும் வேலயில்ல ஒரே பாடாச் சோத்த ஆக்கலாம் என்று எண்ணிற்று பகலுக்கு ரெண்டு நாத்தல் மரவள்ளிக்கிழங்கு வாங்கி அவிச்சன். முதலை மடுக்கிழங்கு, காஞ்சி போயிரும் பிள்ள என்றுதான் மெய்தீன் காக்கா புளுகினார். ஆனாத்துபரவா அனியல்ல. மஞ்சட்தே ருட்டம் இருக்கு” என்று சொல்லி சருவச்சட்டிக் கிழங்கையும் திருப்பலிக் கொச்சிக்காய்ச் சம்பல் இருந்த சிரட்டையையும் அவர் முன்னால் வைத்தாள்.

காடெல்லாம் அலைந்ததில் வேதநாயகத்திற்கும் பசியாகவே இருந்தது. மரவள்ளிக் கிழங்குத்துண்டை எடுத்துச் சம்பலிற் தோய்த்துக் கடித்தார். முதலாவது துண்டை முடித்ததும் விரலால் நசுக்கிப் பரிசோதித்து

இரண்டாவதையும் எடுத்துச் சாப்பிட்டார். அதன் பின்னர்... அதன் பின்னர்... ஐந்து துண்டுக்கிழங்குகளை அவர் சாப்பிட்டு விட்டார். வேகிற குடலுக்கு வெள்ளியென்ன? செவ்வாயென்ன?

அவியாத கீழங்குகளை அவர் ஆவலோடு சாப்பிடுவதைக் கண்ட மரியம்மாவுக்கு வேதனையாக இருந்தது. 'கடைசிக்குழல் பிட்டையாவது குழலோடு விட்டு வைத்திருக்கலாம்' என்று நினைத்துக் கொண்டவள். "சத்த படுத்திருங்க. ஒரு பாக்கு வெட்டற நேரத்தில் சமைச்சிற்று எழுப்புவன்" என்று சொல்லிக் கொண்டே விறுவிறு எனச் சமையலில் ஈடுபட்டாள்.

"எனக்குப் பசி போச்சிது" என்று சொல்லிக் கொண்டு எழுந்து வீட்டுக்குட் சென்றார் வேதநாயகம். வீட்டுக்கு வெளியே காறித்துப்பும் ஓசை கேட்டது. தொடர்ந்து அட்டகாசமான அழைப்பு. மோசேஸ் கிழவர்தான் வருகிறார்.

அவருக்கு இருபத்தைந்து சதந்தான் வேதநாயகம் கொடுத்திருந்தார். அந்தப் பணத்திற்கு யிஞ்சினால் இரண்டு போத்தல் கள்ளுத்தான் குடித்திருக்கலாம். ரேஸ்டுக்குப் பூவரச இலையிற் கடலைச் சண்டலும் மரவள்ளிக்கிழங்கும் வாங்க ஐந்து சதம் போயிருக்கும்.

ஆனால் மோசேஸ் கிழவர் வரும் வரத்தைப் பார்த்தால் அவர் நான்கு போத்தலாவது குடித்திருப்பார் எனத் தோன்றுகிறது. அவர் அடிக்கடி ஒரு பழமொழி சொல்வார். 'முள்ளுக் கொள்ளாத வேலியும் இல்லை. கள்ளுக் கொள்ளாத வயிறும் இல்லை'

பெரியப்பா அதிகம் குடித்திருந்தாத்தான் அவரிடமுள்ள 'ஞானத்தை'ப் பிறரால் அறிய முடியும். ஊருக்குள்ளே அவர் ஒரு கவிஞர், அறிஞர்.

அவருக்குப் பேய் மந்திரம் தெரியும். பல்லி குனியம் தெரியும். விண்ணாங்குக்கம்பை இரண்டாகப் பிளந்து

அதனை மந்திரத்தால் ஒட்ட வைத்துச் சுளுக்குகளை நீக்கும் மாந்திரீகம் அவருக்குத் தெரியும். அதே நேரத்தில் மிக்கேல் மாலையை ஒதி ஒதி. அந்தத் தேவதூதரை வாலாயம் பண்ணிக் கொண்டு, பேயோட்டுவதிலும் பில்லி குனியம் எடுப்பதிலும் வல்லவர். இந்த மந்திர வித்தைகளுக்கு மேலாகச் சுயமாகப் பாடவும் வல்லவர். ஆனால் அவர் பாடல்கள் எல்லாமே எழுதாக்கிளவியாய்க் காற்றோடு கலந்து விட்டன.

தள்ளாடிக் கொண்டு வந்த கிழவர் நேராக அடுக்களைக் குள்ளேயே சென்றார். மரியம்மா “வாங்கம்மாள்” அவரை வரவேற்க அவரும் அடுக்களைக்குள்ளே கிடந்த உரலில் அமர்ந்து கொண்டார்.

எவ்வளவு போதையிலிருந்தாலும் கிழவருக்குத் தன் ஒன்று விட்ட மருமகள் மீது ஒரு மரியாதை. அவள் முன்னால் என்றைக்குமே ஏடாசூடமாக நடந்து கொண்டவரல்ல.

“சாப்பிடுங்க அம்மாள்.”

“நான் சாப்பிட வரல்ல மகள், என்ற பேரன் ஆசீர் வாதத்தைப் பார்க்கத்தான் வந்தன்.”

“இன்னமும் அவன் பள்ளியால வரல்ல அம்மாள்” என்று சொல்லி முடிக்காமுன்னரே “வந்திறறேன் பெத்தப்பா” என்று சொல்லிக் கொண்டே அவர் முன்னால் நின்றான் ஆசீர்வாதம்.

அவனைக் கட்டித் தழுவிக்க் கொண்ட கிழவர், “நீ இருந்து பார் மருமகள். இந்தப் பேரன்தான் இந்த ஊரில் பெரிய புலவனாயும் படிச்சவனாயும் வருவான்” என்று சொல்லி உச்சிமோந்தார்.

அவர் தழுவலில் இருந்து திமிறி விடுபட்ட ஆசீர்வாதம் “பெத்தப்பா. அந்தக் காவியத்தைப் பாடுங்க பெத்தப்பா” என்று கெஞ்சினான்.

மரியம்மா அவனை முறைத்துப் பார்த்தாள். அவன் காவியத்தைப் பாடும் படி கேட்டது. அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஏனென்றால் ஊரிலே ஒரு பெண், தன் பெற்றோருக்குத் தெரியாமற் தன் காதலனோடு ஓடிவிட்டாள். விடிந்ததும் பெற்றோர் அவளைத் தேடினார்கள். அவள் எங்கே போனாள் என்பது எவருக்குமே தெரியவில்லை. கிழவருக்குத் தெரிந்ததோ என்னவோ? பெற்றோர் தேடிக்கொண்டிருக்கையில் கிழவர் குறும்பாகப் பாடினார்.

ஆற்றின் அக்கரையும், ஆசைமணி வீடும்

அன்னங்சேரும்நற் கங்கையின் ஓரமும்

காற்றிலடி படும் கமுக மரங்களும்

கன்னியைக் கண்டன கேளுங்கடி

தொடர்ந்து கடல் மடை திறந்தாற்போலப் பத்துப் பன்னிரண்டு கண்ணிகளைப் பாடினார் கிழவர். அப்பாடல்கள் அப்போதே காற்றோடு பேசும்விட்டன. ஆனாலும் நினைவில் இருந்த பாடல்களை ஆசீர்வாதம் எழுதிவைத்திருக்கிறான். என்றாதும் அவர் வாயாலேயே பாடக் கேட்பதில் ஆசீர்வாதத்துக்கு ஆசை. ஆனால் அம்மாவின் கோபப் பார்வை அவனுக்கு அச்சமுட்டியது.

“அவன் கதைய விட்டிற்று நீங்க சாப்பிடுங்க அம்மான்.”

“இல்லப் பிள்ள, நான் வீட்ட போறன். மனுசியும் தேடப் போறா” என்று எழுந்து கொண்டே தள்ளாடி நடந்தார்.

வெளியே துல்லியமாய் வெளுத்திருந்த வானம் இருண்டு கறுத்தது. தோணாப்பக்கம் கடல் குமுறியடிப்பது பகலிலே கூடக் கேட்டது.

“ஆசீர்வாதம்! வெளியில் காயப் போட்ட பாய்களையும் சாக்குகளையும் எடுத்துவா. மழை வரப்போகுது” என்று அவசரப் படுத்தினாள் மரியம்மா.

அவள் எதிர்பார்த்தது போலவே மழைத்துளிகள் வீட்டுக் கூரையிற் பொடுபொடென்று வீழ்ந்தன.

3

மாலையில் மீண்டும் சோனாவாரியாய் மழை கொட்டத் தொடங்கிற்று. நான்கு நாட்களாக இதே கோலந்தான். இன்றுதான் உச்சி வெட்டாப்பு மூன்று நாளுக்கு மணித்தியாலங்களுக்கு நீடித்தது

அந்தோனியார் கோயிலைச் சூழவுள்ள மக்களில் ஒரு சிலருக்குத் தான் வயல் வாய்க்கால் என்றிருக்கிறது. மற்றவர்கள் எல்லாம் செங்கல் அறுத்தல், சுண்ணாம்பு சுடுதல், புகையிலைத் தோட்டஞ் செய்தல் என்று ஏதோ செய்தார்கள். இன்னுஞ்சிலர் நாளாந்தம் ஏதாவது 'அத்தப் பிழைப்பு'ச் செய்தார்கள். சிலர் வத்தையோட்டினார்கள். ஆனால் எல்லோருமே தங்களது பரம்பரைத் தொழிலான மீன் பிடித்தலை அடியோடு கைவிட்டுவிட்டார்கள். ஆனாலும் தாங்கள் பரதவர் என்று பெருமை பேசிக் கொள்ள எவருமே தவறவில்லை!

இப்படியாக வாழும் மக்களுக்கு மழைக்காலம் மிகவும் இக்கட்டான காலமே. கடையிலே வாங்கி உலையிலே போடும் இம்மக்களுக்கு மழைக்காலத்தில் அரிசியே வாங்க முடியாதிருக்கும். நெல்லை அவித்துக் காயவைக்கவும் உரலி வீட்டுக் குத்தவும் மழைஇடந்தராது. இந்தக் காலத்தில் அரிசி விற்கும் அயலட்டையிலுள்ள முஸ்லீம் பெண்கள் அரிசியின் விலையை உயர்த்தி விடுவார்கள். முந்த நான் பன்னிரண்டு சதம் விற்ற ஒரு கொத்து அரிசி இப்போது பதினைந்து சதமாக உயர்ந்து விட்டது.

இப்படி அடை மழை பிடிக்கும் காலங்களிற் தான் பர்மா நாட்டு முத்துச் சம்பா அரிசி விற்பனையாகும். டேவீட் சீல்வா முதலாளியின் கடையில் எப்போதுமே முத்துச் சம்பா அரிசிமூட்டை இருக்கும். ஆனால் அது விற்பனையாவதில்லை. அடை மழை பிடித்தாற் தான் அது விற்பனை ஆகும்!

கல்லே கிடையாது அந்த அரிசியில். அரிக்காமலே கழுவி உலையிலிடலாம். ஆனால் அரிசி எவ்வளவுதான் ஏற அணிந்தாலும் சோறு ஒன்றோடொன்று ஒட்டாது. சாக்கு மணம் வேறு. மூட்டைப் பூச்சியை நசித்து விட்டு மணந்தால் எப்படி மணக்குமோ அப்படி அந்தச் சோறு மணக்கும் என்று ஊரவர்கள் சொல்வார்கள்!

ஆனால் மரியம்மாவுக்கு அரிசிப் பிரச்சனையே இல்லை. கோடைப் போக விளைச்சலின் போது, நன்றாக முற்றி விளைந்த ஐந்தாறு சாக்குப் பனங்கழி நெல்லாகப் பார்த்து வாங்கி, நாலு வெய்யிலிலே காயவைத்துச் சாக்கிலே வேப்பிலையும் சேர்த்துக் கட்டி வைத்திருக்கிறாள். காயாப் பச்சையாகவே உரலிலிட்டுக் குற்றலாம். நாலு கொத்து நெல்லுக் குற்றினால் அளந்து வைத்தாற்போல் இரண்டு கொத்து அரிசி தேறும். இரண்டு கொத்து அரிசி ஒரு நாளைக்கு மேலதிகம்!

இருட்டும் போது மரியம்மா சமையலை முடித்து விட்டாள். இனி ஏன் காத்திருக்க வேண்டும்? ஆனால் அக்கா விடம் அனுப்பிய அந்தோனி இன்னமும் வந்து சேரவில்லை. அவன் இரவைக்குப் பெரியம்மா வீட்டில் நின்றாலும் நின்று விடுவான். மழை பெய்து கொண்டிருப்பதால் அக்காவும் அவனை அனுப்பமாட்டா.

சமைத்தவைகளை அடுக்கி வைத்து, அடுக்களையைத் துப்பரவாக்கி ஒழுங்கு படுத்தி வைத்து விட்டுத் தலையில் மூந்தாணையைப் போர்த்தபடி வீட்டுக்குள் வந்தபோது, முன்

விறாந்தையில் வேதநாயகம் அயர்ந்த நித்திரையிலிருந்தார். வெளியே சளசளவென்று மழை கொட்டிக் கொண்டிருந்தது.

விடு புது வேய்ச்சல்தான். கடந்த ஆவணி மாதந்தான் வேய்ந்தது. இந்த நத்தாருக்கும்—ஏன் அடுத்த நத்தாருக்கும் கூடத் தாக்குப் பிடிக்கும், என்றெண்ணிக் கொண்டே மண்ணெண்ணெய்ப் போத்தலை எடுத்துப் பார்த்தாள். அதிலே கழுத்தளவுக்கு எண்ணெய் இருந்தது.

ஆனாலும் மழை அடைத்துப் பிடித்தால் திருக்கோண மலையிலிருந்து எண்ணெய் வரத்தும் நின்று விடும். மழை விட்டதும் சின்னவனை அனுப்பி இன்னும் ஒரு போத்தல் மண்ணெண்ணெய் வாங்க வேண்டும் என்று எண்ணியவளாக அரிக்கன்லாந்தரை எடுத்துத் துடைத்தாள். அரிக்கனுக்கும் இரண்டு ரூப்பி விளக்குகளுக்கும் எண்ணெய் ஊற்றி முடிந்ததும் தலைமாட்டிற் குந்தியிருந்து தன் கணவனை எழுப்பினாள் மரியம்மா.

முக்கி முனகிக் கொண்டு புரண்டு படுத்த கணவனிடம் “இரணியன் பட்ட நேரத்தில இப்படியா படுக்கிறது? எழும்புங்க. எழும்பிக் கையைக் காலைக் கழுவிற்று வாங்க சாப்பிடுவம்” என்று மரியம்மா விடாமல் எழுப்பினாள்.

வேதநாயகம் வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு பாயில் எழுந்திருக்கையில் மேற்குப் பக்கமாகக் கண்ணைப் பறிக்கும் பளிச் சென்ற மின்னல்! அதைத் தொடர்ந்து பெருத்த இடி முழக்கம்! வேதநாயகமும் மரியம்மாவும் தங்கள் தங்கள் உச்சந்தலைகளிற் “சந்த வார்பறா” என்று சொல்லிச் சிலுவை அடையாளமிட்டுக் கொண்டனர். பயந்து கொண்டு ஓடிவந்த பிள்ளைகளின் தலையிலும் சிலுவை அடையாளமிட்டனர். வேதநாயகம் சொன்னார். “எங்கேயோ கிட்டத்தில்தான் இடி விழுந்திருக்கு. எரிஞ்சும் மணக்குது. இந்த மின்னலோடயும் இடியோடயும் மழை வெளிக்கும்.”

அவர் சொன்னதுபோல சிறிது நேரத்தில் மழை முற்றாக நின்று விட்டது. மேற்கே வானச் சரிவிலே சூரியன் மஞ்சள்

ஒளியைப் பாய்ச்சி இரசவாத வித்தை செய்து கொண்டிருந்தான். கிழக்கே பென்னம் பெரிய வானவில் கண் கவர் வண்ணங்களோடு வளைந்து கிடந்தது.

“இனிமேற் சலப்பிரளயத்தால் உலகை அழிக்க மாட்டேன்! என்று ஆண்டவர் நோவாவிற்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியின் அடையாளந்தான் இந்த வானவில்” என்றாள் மரியம்மா.

“அதுதான் நான் சொன்னேனே. இனிமேல் மழை வெளிக்கும் என்று” வேதநாயகமும் சொன்னார். இதற்குள் பெரியம்மாவிடம் போயிருந்த அந்தோனியும் வீடு வந்து சேர்ந்து விட்டான். அவனிடம் “பெரியம்மா என்ன சொன்னா” என்று கேட்டாள் மரியம்மா.

“பெரியம்மா சொன்னா அவக்கிட்டக் கொள்ளி இல்லியாம். நாளைக்குப் பூசைக்கு வரக்குள்ள என்னைக் கொள்ளி கொண்டு வரட்டாம்” என்றான் அந்தோணி.

“ஓம் அம்மா. காலம நான் பூசைக்குப் போய் வரக் குள்ளயும் பெரியம்மா கொள்ளியில்லை என்றுதான் சொன்னா. நான் வைரமுத்தர்ர போயிலைத் தோட்டத்து வேலியில ரெண்டு வரிச்சக் கம்பையும் மருக்காலம் முள்ளுக் கொத்தையும் இழுத்து வந்து கொடுத்தன். அவ கள வெடுக்கப்படாது என்று பேசினா. நாளைக்குக் கோயிலுக்குப் போகக் கொஞ்சம் கொத்தின கொள்ளி தாங்கம்மா. நான் கொண்டேய்க் குடுக்கிறன்” என்றான் ஆசீர்வாதம்.

“கொத்தி வச்சிருக்கிற கொள்ளியக் கட்டித்தாறன். கொண்டேய்க் குடு. இப்ப எல்லாரும் சாப்பிட வாங்க” என்று கொண்டே கைவிளக்கோடு அடுக்களைக்குள் நுழைந்தாள் மரியம்மா.

அன்று சம்பிரமமான சாப்பாடு, குடை மீனும் இறைச்சியும் பொரியல். முருங்கை இலை சுண்டல், இறைச்சிக்

குழம்பு ரசம்... எல்லாம் சாப்பிட்டு முடிந்தபோது கோயிலில் இளைப்பாற்றி மணி அடித்தது. ஏழரை மணி.

அன்றிரவு மழை பெய்யவில்லை. ஆனால் மாரித் தவணைகளின் இரைச்சல் விடரமற் கேட்டது தோணாக் கடற்கரையில் வாடைக் கடல் குமுறியடிக்கும் சப்தம் கேட்டது. எதிர் வீட்டிலே மோசேஸ் கிழவரின் பாட்டும் கேட்டது. அதைத் தொடர்ந்து அவர் மனைவியின் ஏச்சும் கேட்டது நெருப்புச் சட்டியில் வேப்பங்குழைகளையிட்டுப் புகைத்தவாறு நுளம்பை விரட்டிக் கொண்டே ஊர் அடங்கிப் போயிற்று.

4

மரியம்மா அதிகாலையிலேயே விழித்துக் கொண்டாள். அக்கரை சேனைப் பள்ளி வாயிலிருந்து 'பாங்கொலி' எழுப்பு முன்னரே விழித்துக் கொண்ட அவள் அடுக்களையைத் திறந்து அடுப்பை மூட்டிக் கோப்பிக்குத் தண்ணீர் வைத்து விட்டு விளக்குமாற்றைக் கையில் எடுத்து முற்றத்தைப் பெருக்கத் தொடங்கிய போதுதான் 'பாங்குச் சத்தம்' கேட்டது. அக்கரைச் சேனைக் காணிகள் எல்லாமே விசாலமானவைதான். மூன்று நாட்களாக மழை அடைத்துக் கொண்டதால் முற்றத்தைக் கூட்டவேயில்லை. முற்றம் எங்கும் வேப்பம் இலைகளும் பூவாசம் பழுப்புகளும் நிறைந்து கிடந்தன. மழை விடுவதுதான் தாமதம். அக்கரைச் சேனை மணற்பிரதேசம் உலர்ந்து விடும். கோயிலடியைப் போலத் தண்ணீர் தேங்கும் இருவாட்டி மண்ணல்ல என்பதிற்புதுக் குடியேற்றக்காரருக்கு என்னைக்குமே பெருமிதம்!

அந்தப் பெருமிதத்தோடு மரியம்மா குனிந்து நின்று முற்றத்தைக் கூட்டினாள். இரண்டு அறைகளும் முன்னும் பின்னும் விறாந்தையும் கொண்ட அந்த வீட்டின் நான்கு பக்கங்களையும் பெருக்கித் தெருப் படலையடியிற் குப்பை

யைச் சேர்த்த போது மரியம்மா களைத்தே போனாள். முகத்தில் முத்து முத்தாக வெயர்வை அரும்பியது.

முந்தானைத் தலைப்பால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு நிமிர்ந்த போது காலைப் பூசைக்கு மணியடித்தது.

விளக்கு மாற்றை வேப்ப மரத்தடியிற் சார்த்தி வைத்த மரியம்மா அடுக்களைக்குட் சென்று கோப்பியைச் சுடு தண்ணீரிற் கொட்டி மூடி வைத்த பின்னர் வீட்டுக்குள் வந்து பிள்ளைகளை எழுப்பலானாள். மூத்தவன் ஆசீர்வாதம் உடனடியாக எழுந்து விட்டான். மற்றவர்கள் அடம்பிடித்து முக்கி முனகிக் கொண்டு எழுத்தார்கள்.

எழுந்தவர்கள் எல்லாரிடமும் சட்டியிலிருந்த உயிக்குரியைக் கைகளில் எடுத்துக் கொடுத்துப் பல் விளக்கும்படி பணித்த மரியம்மா, அடுக்களைக்குட் சென்று கோப்பித் தண்ணீரிற் சீனியைக் கலந்தாள். கோப்பைகளிலும் ஊற்றினாள்.

மூத்த பிள்ளைகள் மூவருக்கும் இப்போது கோப்பி இல்லை. அவர்கள் சற்பிரசாதம் பெற வேண்டும். சற்பிரசாதம் பெறுபவர்கள் 'நடுச்சாமம் தொடங்கிச் சற்பிரசாதம் பெறும் வரையிலும் ஒன்றும் சாப்பிடாமலும் ஒன்றுங்கூடியாமலும் தாம்பூலம் முதலிய புறத்திப் பண்டங்களை வாயிலே போடாமலும் உபவாசமாக இருக்க வேண்டும்' என்று ஞானோபதேசப் புத்தகத்தில் மிகத் தெளிவாகவே சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.

மூத்தவன் கோப்பி கேட்க மாட்டான். அந்தோனியும் மற்றவனுந்தான் சினுங்குவார்கள். ஆனாலும் மரியம்மா அவர்களுக்குக் கோப்பி கொடுக்கவே மாட்டாள்.

ஆறு பிள்ளைகளுக்கும் முகம் கழுவித் துடைத்துச் சட்டை போட்டாயிற்று. பதினமூன்று வயதினனை ஆசீர்வாதத்துக்கும் பதினொரு வயதினனான அந்தோனிக்குந்தான் அரைக்காற்சட்டையும் சேட்டும். மற்ற மூன்று ஆண்களுக்கும்

முழங்கால் வரை நீண்ட 'கமிஸ்' என்ற சட்டை; சட்டையின் குட்டைக் கைகளுக்குக் கைகளைப் புகுத்தி தலையால் அதை மாட்டித் தோட்பக்கமாகத் தைத்திருந்த நாடாக்களைக் கட்டி விட்டாற் சட்டையாகி விடுகின்றது.

அந்தச் சட்டையை மாட்டியதும் பிரான்சிஸ் விறு விறென்று வீட்டை விட்டு வெளியேறி விட்டான். அவனுக்கு அவசரம், கொல்லனாங்கரையில் உயர்ந்து வளர்ந்திருக்கும் கற்கிழுவை மரத்திற் பழம் பொறுக்கிச் சட்டையை முழங்கால் வரை மடித்து அதனுள் போட்டுக் கொண்டு கோயில் மதிலின் அத்திவாரத்திலுள்ள ஓட்டைக்குள் மறைத்து வைத்துவிட்டு பூசை முடிந்ததும் பழங்களை எடுத்துக் கொண்டுதான் வீட்டுக்கு வருவான். இதற்காக அம்மாவிடம் அவன் அடிபட்டதும் உண்டு. ஆயினும் அவனுக்குச் சுரணையில்லை!

ஆசீர்வாதமும் அந்தோனியும் அம்மா, பெரியம்மாவிற் கென்று கட்டி வைத்திருந்த விறகுகளையும் எடுத்துக் கொண்டு தம்பியையும் தங்கையையும் அழைத்துக் கொண்டு கோயிலுக்குப் புறப்பட்டார்கள்.

கோப்பியைக் குடித்து முடித்த வேதநாயகம் சுருட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு தெருப்படலையை நோக்கி நடந்தார். அவர் கவலை எல்லாம் இன்றைக்காவது திருக்கோணமலைக்கு வத்தைகள் போகாதா? என்பதுதான். ஏனென்றாற் சுண்ணாம்பு வியாபாரியிடமிருந்து இன்னமும் என்பது ரூபாய் வரும் தியிருக்கின்றது. திருக்கோணமலைக்கு வத்தைகள் போனாலன்றி அந்தப் பணம் வராது.

தெருப்படலையைத் திறந்த வேதநாயகம் சுருட்டைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு கொல்லனாற்றுப் பக்கமாகப் யார்வையை விட்டார்.

அதோ பரியாரியார் வருகிறார். கட்டை குட்டையான சிவந்த உருவம். காதிலே கடுக்கன்கள் ஜொலித்தன. சட்டைக்கு மேலே போர்வையும் கட்டகத்திலே குடையும்

இருந்தது. சுருட்டுப் புகையை விட்டபடியே எஸ்தாக்கிப் பரியாரியார் வந்து கொண்டிருந்தார்.

வேதநாயகத்தாரின் மனைவிக்கு அவர் மேல் விசேடமான பக்தி. அவளது ஐந்தாங்கால் ஆண் பிள்ளைக்குச் சென்ற ஆண்டு காய்ச்சல் வந்துவிட்டது. அவள் கைகாவலாக வைத்திருந்த சித்தமட்டி பத்தியக் குளிகைகளைக் கொடுத்தும் காய்ச்சல் விடவில்லை. பழைய கோயிலடியில் அடக்கம் பண்ணப்பட்ட மிக்கேல் மெல்லோச் சாமியாரின் கல்லறை மண்ணைக் கரைத்துக் கொடுத்தும் காய்ச்சல் விடவில்லை. கோட்டையாத்துப் புளியடியிலிருந்த அரசாங்க ஆஸ்பத்திரியில் மருந்து வாங்கிக் கொடுத்தும் காய்ச்சல் விடவில்லை. உருண்டுதிரண்டு குண்டாய் இருந்த ஆண்குழந்தை தேரையாகத் தேய்ந்து கால்கள் நெடுத்து மாரிக்கால மழைநீரில் நீந்தும் பேத்தை போல ஆகிவிட்டான் தன் ஊர் அந்தோணியாரும் கைவிட்டு விட, மரியம்மா பச்சனூர் இருதய நாதருக்கு நேர்த்தி வைத்தாள். அப்போது தான் காலையில் ஒவ்வொரு நாளும் அந்த வழியாக வெளிக்குப் போகும் எஸ்தாக்கிப் பரியாரியாரிடம் காட்டினாள். தெருவிலே வைத்து நாடி பிடித்துப் பார்த்து “மத்தியானம் திருந்தாதி யடிக்கக் குள்ள வீட்டுக்கு வா. குடிநீர் ஒன்று போட்டுத்தான்.” என்று கூறிவிட்டுப் போய்விட்டார்.

மத்தியானமே அவர் வீடு சென்று குடிநீரை வாங்கிக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். இரண்டு வாரங்களிற் பிள்ளை பழையபடி குண்டனாகி விட்டான்! அதனை அவர் மனைவி இன்னமும் நினைவில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்!

எஸ்தாக்கிப் பரியாரியார் போய் விட்டார். பக்கத்து வளவிலே அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த தேவரம்மானின் ஆட்டுப் பட்டியிலிருந்து ஆடுகளின் முன்கலும் கனைப்பும் பரிதாப கரமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. கடந்து நான் குதரட்களாக அவைகளை வெளியிலே திறந்து விடவில்லை.

ஆடு கொல்லி வாடைக் காற்றுக்குப் பயந்து, அந்தச் சிறிய குடிசையிலேயே கட்டைகளைப் போட்டு எரித்துச் சூண்டுடாக்கினார் தேவர். மழையில் நனைந்து கொண்டே முள் முருக்கம் இலைகளையும் தெவிளங்கொடியையும், நாவற் குழைகளையும் வெட்டிக் கொண்டு வந்து கட்டினார். ஆனால் நாற்பது உருப்படிகளுக்கும் அவை எம்மாத்திரம்? அவை பசியாற் கதறின. வெயில் எறித்தாற் தேவர் அவைகளைத் திறந்து விட்டு மேய்ச்சலுக்குக் கொண்டு போவார்.

காலை இளம்பரிதி தன் கிரணங்களை உக்கிரமாக எறித்த படி மேலேறிக் கொண்டிருந்தான். அந்தச் சூடு உடலுக்கும் மனதுக்கும் இதமாக இருந்தது. வேதநாயகம் கொல்லன் ஆற்றுப் பக்கமாகவே இன்னமும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் அவர் எதிர்பார்த்த கண்ணாம்பு வியாபாரியோ, வத்தைக்காரர்களோ இன்னமும் வரவில்லை. ஆனால் இன்னொரு பரியாரியான கறுத்தப் புலவர் வந்து கொண்டிருந்தார்.

நெடுவலாக இருந்தாலும் சற்று உள் வளைந்த தோற்றம். வாக்குக்கண், அருவி வெட்டின் பின் வயலிலே துருத்திக் கொண்டு நிற்கும் அடிக்கட்டைகளைப் போலக் கறுப்பும் நரையுமாகக் கலந்து துருத்திக் கொண்டு நிற்கும் தாடி. வெறும் மேலில் ஒற்றை வடமாகத் தொங்கும் சால்வை. சுருட்டுப் புகையிலையை வைத்துக் கொள்வதற் காக மடி வைத்து அரையிற்கட்டிய மல் வேஷ்டி.

அவருடைய இயற்பெயர் தீயோகுப் பறுநாந்து. ஆனால் அவருக்குக் கறுத்தப் புலவர் என்ற பேரே ஊரில் நிலைத்து விட்டது. வைத்தியம் அவரது பழம்பரைத் தொழில். ஆனால் வியாபாரமும் செய்திருக்கிறார். வாஸிப வயதில் ஊரை விட்டு எடுபட்டுச் சென்று, புத்தளத்திலே ஒரு பிராக்கிராசியாரிடம் எழுத்தராகவும் வேலை செய்திருக்கிறார். அதன் காரணமாகக் கொஞ்சம் சட்ட நுணுக்கங்களும் கோட்டு விவகாரங்களும் அவருக்குத் தெரியும். இப்போதுங்கூட ஊரிலே

விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய ஆங்கிலம் கற்றவர்களில் அவரும் ஒருவர். கிராமத்து மக்கள் ஏசுண்டுத்துரைக்குப் பிட்டிசம் எழுத அவரைத்தான் நாடுவார்கள். வழக்குகள் விஷயமாகப் 'பொயி்ந்' கேட்கவும் அவரிடம் வருவார்கள்.

கறுத்தப் புலவர் கழுத்தைக் கவிழ்த்துக் கொண்டு 'கோசிலே' ஒடுகிற வத்தையைப் போல விரைவாக வேத நாயகத்தைக் கடத்து சென்றார்.

வேதநாயகம் இன்னமும் கொல்லன் ஆற்றுப்பக்கமாகவே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அதோ, காலைப் பூசைக்குச் சென்ற மாணவர்களும் கிழவர்களும் கிழவிகளும் வந்து கொண்டிருக்கின்றனர். அந்தக் கூட்டத்திற்குப் பின்னால்... ஓ! அவர்தான்! நெய்நாமினைத் தண்டயல் தான் வருகிறார். மார்பிலே இரண்டும், இரண்டு விலாப் பக்கங்களில் இரண்டு பைகளும் வைத்துத் தைக்கப்பட்ட காக்கிச் சட்டை. அரைக்குக் கீழே பச்சைக்கட்டம் போட்ட பழயகாட்சாரம், தோளிலே நீண்டு தொங்கும் ஆட்டுக் குடந்துவாய். தலை யிலே துருக்கித் தொப்பியமாக வந்துகொண்டிருக்கும் அந்தக் குள்ளமான மெலிந்த உருவம் நிச்சயமாக நெய்நாமிசரத் தண்டயல்தான்!

கோட்டையாற்றுப் புளிய மரத்தடியில் அவர் வீடு. ஐம்பது வயதுக்கு மேல் ஆகிவிட்டாலும் இன்னமும் அவர் பிரம்மச்சாரி. அவருக்குச் சொந்தமான 'வெள்ளை வத்தை' கொட்டியாபுரத்திற்கும் திருக்கோணமலைக்கும் இடையே 'கரக்கடை' வத்தையாக— அதாவது 'பசிஞ்சர்' வத்தையாக ஒடுகிறது.

வெள்ளிக்கிழமைகளில் அந்த வத்தை ஓடாது. ஞாயிற்றுக்கிழமைகளிலும் ஓடாது. ஏனென்றால் திருக் கோணமலைக் கச்சேரியில் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் 'மந்தாஸ்' முடிக்க இயலாது. அந்த இரண்டு நாட்களையும் விட மற்றைய ஐந்து நாட்களிலும் முதுர்த் துறைமுகத்தை

விட்டுக் காலை எட்டு மணியளவிற்புறப்படும். பின்னேரம் நான்கு மணிக்கு முதுருக்கு வந்து சேரும்.

ஆனால் வத்தை ஒடினால் என்ன? ஓடாவிட்டால் என்ன? தண்டயல் மட்டும் அதிகாலையில் எழுந்ததும் முதுர் ஜெற்றிக்கு வரத் தவறுவதேயில்லை. வாடைக்காற்றுக் கடலைகளைக் கிண்டிக் கிளப்பிக் கொண்டு குமுறும் மாரிக் காலத்தில் குருக்கள் கங்கையும் கடலும் சந்திக்கும் கடலோரத்திற்குச் சென்று நெற்றி பொட்டிற் கை வைத்துக் கொண்டே கடலைப் பார்த்து கொண்டிருப்பார். வெண்டயன் கல்லை முடிக்கடல் அடித்தால் வத்தையைக் கட்டச் சொல்லி விடுவார்.

ஆனாற் சோழகக் காற்றுக காலத்திலே இந்தக் கரைச்சல் இல்லை. நெற்றியில் வைத்துப் பாயைத் தூக்கினால், வட்டப் பாயிற்பிடிக்கும் காற்றில், வத்தை குருக்கள் கங்கையைக் கடந்து ஆற்றற் சங்கமத்திற்கு அப்பால் நீலக் கடலில் இறங்கி விடும். அதன் பின்னால் வட்டப் பாயைத் தள்ளித் 'தாமான் கயிற்றை' இழுத்து அணைத்து, கோசுக் கம்பையும்' ஊன்றுவிட்டால் வத்தை முக்கால் மணிநேரத்திற் திருக்கோணமலை ஜெற்றியை அடைந்துவிடும்.

தூரத்தே காணப்பட்ட தண்டேல் ஒவ்வொரு வீட்டுப் படலையிலும் நின்று ஆறுதலாகப் பேசிக் கொண்டே வந்தார். ஆமாம்! அவருக்குத்தான் எவ்வளவு ஊர்வேலை! ஊரவர்களுக்குந்தான் அவரில் எவ்வளவு நம்பிக்கை!

திருக்கோணமலைத் தம்போட்டியான் கடையிலே (தம்ப சிட்டியான் என்பது இலக்கண வழக்காக இருக்கலாம்) அடவு வைப்பதற்காகத் தினமும் ஐந்து பத்துப் பேர் அவரிடம் நகைகளைக் கொடுப்பார்கள். இன்னும் சிலர் அடவு வைத்த நகைகளை மீட்பதற்காகப் பணத்தையும் அடவுச் சீட்டையும் கொடுப்பார்கள். புதிதாகக் கிணறு கட்டுவோர் 'சிங்கம் மார்க்' சீமேத்துப் பீப்பா வாங்குவதற்காகப் பணம் கொடுப்பார்கள். குளிகை அரைப்பதற்கும், தூள் இடிப்பதற்கும்

ஆயுள்வேத மருந்துச் சரக்குகளுக்கான சிட்டையையும் பணத்தையும் பரியாரிமார் கொடுத்து அனுப்புவார்கள். எல்லாவற்றையும் எல்லாரிடமும் வாங்கித் தனது நாணு சட்டைப் பைகளிலும் தரம்பிரித்து வைத்துக் கொண்டு, வத்தை திருக்கோணமலையை அடைந்ததும் கடைத்தெரு சென்று எல்லா ஊர் வேலைகளையும் பார்த்துக்கொண்டு ஊர் திரும்பினால், சம்பந்தப்பட்ட ஒவ்வொரு வரையும் சந்தித்து அவர்கள் பணத்தையும் பொருட்களையும் சரிவரச் சேர்ப்பித்து வீட்டுக்குப் போக இஷாத் தொழுகையும் முடிந் திருக்கும். வருடக்கணக்காகச் சேவை செய்து வரும் இந்த நடமாடும் வங்கியில் ஒரு அரைச் சதத்துக்குத் தானும் தவறு நேரவில்லை. இந்தச் சேவைகளுக்காக அவர் எவரிடமிருந்தும் அரைச்சதம் பெற்றுக் கொண்டதாமில்லை.

இன்னமும் அவர் 'ஜொலி' யரின் கம்மாலையைத் தாண்டி வரவில்லை. யாருடனோ பேசிக் கொண்டு நிற்கிறார். ஆனால் இரண்டு எண்ணெய்ப் பீப்பாக்களையும் வண்டியடங்கியதாக வட்டப் பந்தாகச் சுருட்டி வைக்கப்பட்டிருக்கும் வெள்ளை வத்தைப் பாலையும் ஏற்றிக் கொண்டு கியாத்து நானாவிள் வண்டி வந்து கொண்டிருக்கிறது. திருக்கோணமலைக்குப் போவதற்காக முட்டை, கோழி வியாபாரிகளும் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். வாழைக் குலைகளும் அரிசி முட்டைகளும் கூட வருகின்றன. ஆமாம்! இன்றைக்கு வத்தைகள் திருக்கோணமலைக்குப் போவது நிச்சயமாகி விட்டது. நெய்நாமிசாத் தண்டயலும் வேத நாயகத்தைக் கடந்து வேகமாக ஜெற்றியை நோக்கிச் செல்கிறார்.

இனிமேல் அவருக்கு நடைச்சணக்கம் இராது. வேத நாயகத்தாரின் வீட்டைக் கடந்தால் அதன் பின்னாற் காட்டுக்கந்தோர். அதையுந்தாண்டினால் ஜெற்றி வரை மனிதப் பூண்டேயில்லாத பற்றைக் காடுதான்!

வேதநாயகம் எதிர்பார்த்திருந்த சுண்ணாம்பு வியாபாரி பக்கீர்க்குட்டியும் வந்துவிட்டார். அவசர அவசரமாக வத்தைக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தவரிடம் நடையிலேயே வேதநாயகம் பேசிக் கொண்டார்.

“நாளைக்கு நூறு பூசல் சுண்ணாம்பு வேணுமே”.

“நாளைக்கு ஏலாது. நாளையன்றைக்குத் தரலாம். இன்றுதான் கொட்டு எரிப்பன்”

“சரி சரி. ஒருநாட் தவணை சொல்லிக் கொன்றன். இண்டைக்கே கொட்டைப்போடு. நான் சாயந்தரம் வாறன்” என்று சொல்லிக் கொண்டே அவசர அவசரமாக ஜெற்றியை நோக்கிச் சென்றார் பக்கீர்க்குட்டி.

5

அன்று காலைமீலையே வெய்யில் உக்கிரமாக எறிந்துக் கொண்டிருந்தது. சனிக்கிழமையானதாற் பிள்ளைகள் பாட சாலைக்குப் போகவேண்டியதில்லை. ஆதலாற் காலைச் சாப்பாட்டை அவசர அவசரமாகச் செய்ய வேண்டியதில்லை என்று மரியம்மா நினைத்துக் கொண்டாள்.

நல்ல வெய்யில் எரிப்பதால் இன்று ஐந்து நாழி நெல்லாகுதல் அளித்துக் காயவைக்க வேண்டும் என்று எண்ணியவளாய், வேப்பமரத்தின் கீழே கல்லடுப்பை மூட்டி குண்டாள் ஒன்றில் நெல்லைப் பெய்து அடுப்பிற் தூக்கி வைத்தபின், அதிலே இரண்டுசருவச் சட்டித் தண்ணீரையும் ஊற்றிவிட்டு அடுக்களைக்குள் வரும்போது தெருவிவிருந்து வேதநாயகமும் அங்கு வந்து சேர்ந்தார்.

“புட்டவிச்சிற்றியா? நான் கெதியாக் கொட்டுக்குப் போக வேணும்”

“ராத்திரிச் சொன்னீங்களே, உடம்புக்கும் ஏலாமக் கிடக்கு. இனி ரேபாடாத் திங்கட்கிழமைதான் கொட்டுக்குப் போக வேணும்” என்று.

“சொன்னேன்தான். ஆனா இன்று காலைமீல் பக்கீர்க்குட்டி நானா அவசரமாச் சுண்ணாம்பு வேணும் என்கிறார்.

எனக்கு உடம்பு பஞ்சியாகத்தான் இருக்கு. ஆனா அதைப் பார்த்தா முடியுமா? வாறது நல்ல நாளும் பெருநாளும். இந்த வெட்டாப்பில் வேல செய்தாதான் நத்தாரை ஒப்பேத்தலாம்” என்ற வேதநாயகம் விறாந்தை மூலைக்குட் சார்த்தியிருந்த வெட்டுக்கத்தியையும் கூடையையும் ஏடுத்துக் கொண்டார்.

“சத்த பொறுங்க. உலைத்தண்ணி கொதிச்சிற்றுது. குழல வைச்சிப் புட்டுப்போட்டுத் தாறன்” என்றபடியே அடுப்பை முடுக்கிவிட்டு உலைப்பானையின்மேல் மூங்கிற் குழலை ஏற்றி வைத்தாள்.

வேதநாயகம் சொன்னார் “உண்மையா எனக்கு ஏலமாத்தான் இருக்கு. ஆனா இந்த மாரியில எல்லாரும் வேலயில்லாமத்தான் இருப்பாங்க. யாராவது இரண்டு பேர நாட்கூலிக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போய்க் கொட்டப் போடுறன்”

சொல்லி முடித்த வேதநாயகம் லொக்கு லொக்கென்று இருமினார். நெஞ்சிற் கட்டியிருந்த கபம் திரண்டு, வெள்ளைத் திரணையாய் வெளியே வந்து வீழுந்தது. பாதத்தால் மண்ணைக்கூட்டி அதை முடிவிட்டு அவர் நடந்தார்.

அடுக்களையுள்ளே மாவைக் குழைத்துக் குழலிற் போட்டுக் கொண்டிருந்த மரியம்மாவின் மனம் எங்கோ தாவிற்று.

“ஆறுவருசமா மனிசனுக்கு இந்தப் பாடுதான். சுண்ணாம்பு வெக்கையும் புழுதியும் நெஞ்சை. ஆளைத் திண்டுபோட்டுது, எல்லாம் இந்த மனிசன்ர தலைக்கனம் யடுத்தின்பாடு. அந்தச் சாமியாரோட ஒத்துப் போயிருக்க லாம்.”

ஏழு ஆண்டுகளுக்கு முன்னே மட்டக்களைப்பிலிருந்து புதுக் குருவானவர் ஒருவர் பங்குச் சேவைக்கு வந்தார்.

அவர் வந்தபோது ஊரிலே 'அண்ணாவிமுறை' வழக்கி
 லிருந்தது. ஏழு அண்ணாவிமடர் கூடியிற் தாபரிப்பையும்,
 கோயில் விழாக்களையும் ஊர்ப் பொது விவகாரங்களையும்
 கவனித்துக் கொண்டார்கள். இந்த அண்ணாவிகள் தங்களுக்குக்
 கென்று ஒரு பரம்பரையையே சிருட்டித்துக் கொண்டு ஊரை
 ஆட்டிப்படைத்தார்கள். ஊர்ப் பெருநாளன்று அந்தோனி
 யாருக்குக் கொடிமகம் ஏற்ற ஒரு பகுதி. சுற்றுப் பிரகாரத்
 தின்போது கனமான சித்திரத்தேரைச் சுமக்க ஒரு பகுதி,
 ஊர்வலத்தின்போது நெய்ப்பந்தம் பிடித்து வரச் சிலர்,
 திருநாளன்று அந்தோனியார் பெயராற் பிச்சைச்சோறு
 கொடுப்பதற்காகச் சமைப்பதற்குச் சிலர் எனப் பிரித்துப்
 பிரித்து, ஊரே பிரிந்து நின்றது.

இந்த மானியமுறை புதிய சுவாமியாருக்குப் பிடிக்க
 வில்லை. இம்முறையை ஒழிக்க வேண்டும் என்று ஞாயிற்றுக்
 கிழமைப் பூசையின்போது பிரசங்க நேரத்திற் சாடை
 மாதையாகச் சொல்லிப் பார்த்தார்.

ஊரிலே புகைச்சல் எழுந்தது. தாங்கள் சம்மனசுச்
 சாமியார் (வந்தனைகருவிய யோசேப்வாஸ் அடிகளாரை
 ஊரவர் சுட்டும் பெயர்) இங்கு வர முதலே தலைமுறை
 தலைமுறையாக அனுட்டித்து வந்த வழக்கத்தை விட்டுவிடப்
 பலருக்கு விருப்பமாகவில்லை. 'அண்ணாவியார்' என்ற
 அந்தஸ்தைப் பெற்றுக் கொண்டிருந்த பெரிய மனிதர்களும்
 அந்தப் புகைச்சலைத் தீயாக மாற்ற ஊதிக் கொண்டிருந்
 தார்கள்.

ஆனாற் சுவாமியாரும் விடவில்லை மேற்றிராணி
 பாருக்கு எழுதினார். மேற்றிராணியார் ஊரின் விருப்பத்தை
 வாக்கெடுத்துக் கணித்து பெரும்பான்மையினரின் விருப்பப்
 படி முடிவெடுக்கலாம் என்று பதிலளித்தார். அதன்படி
 வாக்கெடுப்பை நடத்த திருக்கோணமலையிலிருந்து நீண்ட
 வெண்தாடியுடைய 'டுப்பன்' என்னும் பிரெஞ்சுக்காரர்
 சாமியார் வந்தார்.

அப்போது மரியான் அம்மாணி வந்து கிளிக்குச் சொல்வது போலச் சொன்னார். “புள்ள நாம எல்லாரும் சாமியாரிட்ட வாத்தி வேல பாக்கிறவங்க. நமக்கு நெயினிங் சேட்டிபிக்கற்றும் இல்ல. சாமியார் நினைச்சா நம்ம உத்தி யோகத்தப் பறிக்கலாம். அதனால் அண்ணாவி வேணும் என்று அடம்பிடிச்சி நிக்காம சாமியாரோட ஒத்துப் போகச் சொல்லு உம் புருசன்”

ஆனா அவர் சொன்னத இந்த மனுசன் கேட்கல்ல. அண்ணாவி வேணும் என்று பிடிச்ச பிடியிலேயே நின்றதால், சுவாமியார் அப்படி நின்ற எல்லாருடைய வாத்தி வேலையை யும் பறிச்சக் கொண்டார். இரண்டு மூணுபேர்தான் தப்பி வளங்க. வேலய விட்ட மனிசன் அஞ்ச வருசமாச் சுண்ணாம் பக்காளவாயில வெந்து ஆளே உருக்குலஞ்சி போச்சு.

இந்தச் சோக நினைவுகளுடே கண்களினின்று வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள் மரியம்மா.

அப்போதுதான் அடுக்களைக்குள் நுழைந்த ஆசீர்வாதம் “ஏனம்மா அழுற?” என்று கேட்டான்.

“நான் அழல்லடா. ஈரக்கொள்ளி ஒரே புகையாப் புகையுது. அந்தப் புகை மூட்டத்தால்தான் கண்ணீர் வடியுது” என்று சொல்லி மீண்டும் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“இல்லம்மா நீ பொய் சொல்றா. நீ ஏன் அழுற என்று எனக்குத் தெரியும்.”

மரியம்மா மெளனமாகவே இருந்தாள். ஆசீர்வாதம் மீண்டும் சொன்னான். “அப்பா இந்தப் புதுச் சாமியாரோட வீணாதான் விரோதப்பட்டவர். இப்ப ஊரில அண்ணாவி ஒருத்தனும் இல்ல. அதனால் ஊர்க்காரியங்கள் ஒண்ணும் நடக்கல்லியா?”

அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டவளின் மனசு பின்னோக்கித் தாவினது.

அவனுக்கு நன்றாக ஞாபகம் இருக்கிறது. ஆறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நடந்த விவகாரம் அது. அப்போது அவனுக்கு ஏழு வயது.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமையாதலாற் காலைப் பூசையின் பின் பெரியம்மா வீட்டிற் தரித்துவிட்டான். மதியந்திரும்பிய பின்னர் கோயில் வளவுக்குள் இருந்த பென்னம் பெரிய நிழல் வாகை மரத்தின் கீழ் தன்னொத்தவர்களேரடு விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். ஆனாற் திடீரென்று வந்த வெள்ளைக் காரச் சுவாமியார் அவர்கள் எல்லாரையும் வீட்டுக்குப் போகும்படி துரத்திவிட்டார்.

சற்று நேரத்தில் ஊரிலுள்ள ஆண்கள் எல்லாரும் கோயிலை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார்கள். சாயவேட்டி உடுத்து மேலே சால்வை போர்த்தியவர்கள், மல்வேட்டி உடுத்துச் சட்டை தரித்துக் கடுக்கனும் அணிந்து கொண்டவர்கள், வேட்டிக்கு மேலே கறுப்புக் கோடு போட்டுச் சால்வையும் அணிந்தவர்கள்.....

ஊரே திரண்டு கோயிலுக்குள் வந்து கொண்டிருந்தது.

அந்தக் கூட்டத்திற் பெரிய மாமாவும் வருகிறார். நீண்டு மெலிந்த, ஆனாற் காற்றையும் கடலையும் தாக்குப்பிடித்து நின்றதால் வைரித்த உடற்கட்டு, முன் வழுக்கை விழுந்த சிகைத் தலையிற் சிவப்புத் தலைப்பாகை அணிந்திருந்தார். சட்டைக்கு மேலே முதுகை வளைத்துப் போர்த்திய குண்டஞ்சிச் சால்வை, காதிலே கடுக்கன் சகிதம் கம்பீரமாக அவர் வந்து கொண்டிருந்தார்.

அவரது கம்பீரமான உருவம் இப்போது கலங்கலாகத் தான் தீரிகிறது ஆசீர்வாதத்துக்கு. ஆனாலும் இப்போ தெல்லாம் அவன் கிடைக்கக்கூடிய எல்லாப் பத்திரிகைகளையும் வாசிப்பவன். பக்கத்து இந்திய நாட்டிலே மகாத்மா காந்தி நடத்தும் மகத்தான சுதந்திரப் போராட்டத்

தில் ஆர்வமுள்ளவன். மகாத்மா காந்தியின் தளபதிகளில் ஒருவரான சர்தார் வல்லபாய் படேல் அவர்களின் படத்தைப் பத்திரிகைகளிற் பார்த்திருக்கிறான். அந்த வல்லபாய் படேலைப் போலத்தான் பெரிய மாமாவும் இருந்தார்.

ஊரிலே அவருக்குக் கியாதி! அவரிடம் ஒரு வத்தை இருந்தது. அந்த வத்தைக்கு அவர்தான் தண்டேல். அவர் வத்தை முதாரிலிருந்து தெற்கே திருக்கோயில் வரைக்கும், வடக்கே கொக்கிளாய்க்கும் ஓடியிருக்கிறது, இப்போதுங்கூட நீண்ட பயணக் 'கேள்வு'களுக்கு வியாபாரிகள் எல்லோரும் கபிரியேல் தண்டேலைத்தான் நம்புகின்றனர்!

அந்தப் பெரியமா கோயில் வெளிப் பெரிய கேற்றைத் தாண்டுகையில் ஆசீர்வாதமும் அவர் பின்னால் ஓடிச் சென்று அவரோடு கோயிலுக்குட் போய்விட்டான்!

கோயில் மண்டபத்துள்ளே ஊரிலுள்ள ஆண்கள் எல்லோரும் அமர்ந்திருந்தார்கள். கபிரியேல் மாமாவும் தலை வாயிலடியில் அமர்ந்திருந்தார். அவருக்குப் பக்கவில் ஆசீர்வாதமும் அமர்ந்திருந்தான். பிரெஞ்சு சாமியாரின் கழுக்குக் கண்கள் அவனைக் கண்டு கொள்ளவில்லை.

கூட்டம் ஆரம்பமாகியது. பிரெஞ்சு சாமியார் தன் மழலைத் தமிழிற் பேசிய பின்னர் ஆங்கிலத்திற் சொன்னவைகளை மட்டக்களப்புச் சாமியார் தமிழில் மொழி பெயர்த்துச் சொன்னார்.

அவரது பிரசங்கம் முடிந்ததும் வாக்கெடுப்பு.

"அண்ணாவி வேண்டும் என்கிறவர்கள் கைகளை உயர்த்துங்கள்" என்ற அறிவித்தலைத் தொடர்ந்து கோயிலுக்குட் சம்மணங்கட்டி உட்கார்ந்திருந்தவர்களில் அரைவாசிக்கு மேற்பட்டவர்களின் கைகள் உயர்ந்தன.

அருகேயிருந்த பெரிய மாமாவும் கையை உயர்த்திப் பிடித்துக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்து ஆசீர்வாதமும் வலது கையை உயர்த்திக் கொண்டிருந்தான்!

பலி பீடத்தடியிலிருந்து புறப்பட்டு வந்த பிரெஞ்சுச் சாமியார் மண்டபத்தின் மையப் பகுதியூடே நடந்து கைகளை எண்ணிக் கொண்டு வந்தார்.

தலைவாசலையண்மியவரின் கழுகுக் கண்கள் ஆசீர்வாதத்தைக் கண்டு கொண்டன!

சுவாமியார் கோபத்தோடு குனிந்து கோழிக் குஞ்சைப் பருந்து இறாஞ்சியது போல ஆசீர்வாதத்தின் வலக்கைப் புஜத்தைப் பிடித்து அலக்காகத் தூக்கிக்கொண்டு வந்து நிழல் வாகை மரத்தின் கீழ் விட்டார். ஆசீர்வாதம் அழுது கொண்டு பெரியம்மா வீட்டுக்கு ஓடினான்.

கோயிற் கூட்டம் குழப்பத்தில் முடிந்தது. என்ன முடிவு எடுக்கப்பட்ட தென்று ஆசீர்வாதத்திற்குத் தெரியாது. ஆனால் அடுத்த ஞாயிற்றுக் கிழமை சிலர் பூசைக்குப் போக வில்லை. தனியாக வேறோர் கோயில் கட்ட முனைந்தார்கள். அதனைத் தொடர்ந்து வெருகல் முகத்து வாரம் தொடக்கம் ஆலங்கேணி வரையுள்ள மூதூர்ப்பங்கைச் சேர்ந்த பாடசாலைகளில் ஆசிரியராக இருந்த பலர் தம் பதவியை இழந்தனர். அப்படி இழந்தவர்களில் வேதநாயகமும் ஒருவர்.

அப்பா வீணாகப் புதுச் சுவாமியாரோடு கொழுவிக்க கொண்டார் என்றுதான் இப்போதும் ஆசீர்வாதம் நம்பினான். ஏனென்றாற் புதிய சுவாமியார் சிறந்த கல்விமான். அழகாகத் தமிழ் படிப்பிப்பார். அத்தோடு பாடசாலைகளுக்குக் கரவெட்டியிலிருந்தும், மட்டக்களப்பிலிருந்தும் யாழ்ப்பாணக்குடா நாட்டின் பலவேறு ஊர்களிலிருந்தும் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர்களை வரவழைத்து நியமித்தார்.

இப்போது ஊர்ப் பாடசாலையிலே அயற் கிராமங்களிலிருந்தும் ஏராளமான மாணவர்கள் வந்து படிக்கிறார்கள். மட்டக்களப்புக்கு எவருமே இப்போது போவதில்லை. கொட்டியாபுரப் பற்றிலேயே முதன் முதலிற் சிரேஷ்ட

பாடசாலைத் தராதரப் பத்திரம் சித்தியடைய வைத்த பாடசாலை என்ற பெருமையை ஆசீர்வாதம் படிக்கும் மூதூர்ப் புனித அந்தோனியார் பாடசாலை பெற்றுக் கொண்டது.

அது மட்டுமல்ல, ஒருகாலத்திற் பெண்கள் புத்திதெரிந்து விட்டால், ஊரையே அமர்க்களப் படுத்திச் சடங்கு நடத்தி, அதன் பின்னர் அந்தப் பெண்கள் பாடசாலைக்குச் செல்வதையே நிறுத்தி விடுவார்கள்.

புதிய சுவாமியார் ஊரவரின் பலத்த எதிர்ப்புக்கிடையில் அவ்வழக்கத்தை மாற்றினார். அந்தச் சடங்கை அடுத்த வீடும் தெரியாமல் நடத்த வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார். பெண்கள் பெரியவர்களாகிய பின்பும், பாடசாலைக்கு அவர்களைத்தானே அழைத்துச் சென்றார். இப்போது எஸ்.எஸ்.சி. வகுப்பிலும் பாடசாலையிற் குமர்ப் பெண்கள் படிக்கிறார்கள்.

அடுக்களைப் பலகைக் குத்தியிலமர்ந்து கொண்டு எண்ணங்களை ஓடவிட்ட ஆசீர்வாதத்தை அவன் வயதினானான மிக்கேலின் குரல் கலைத்தது. அவன் சொன்னான் “சித்தப்பா, அப்பாவையும் மாமாவையும் கூட்டிற்றுக் காளவாய்க்குப் போனார். என்னை அகங்க மூணு பேருக்கும் புட்டுக் கொண்டுவரச் சொன்னார்”

மரியம்மா ஒரு சருவச் சட்டி நிறையப் பிட்டை வைத்து உரித்த வெண்காயமும், பச்சை மிளகாயும் சுட்ட கருவாடும் நடுவிலே வைத்துத் தகரப் பீங்காளால் மூடி, அதை ஒரு வெள்ளைத் துண்டில் வைத்துத் துண்டின் நான்கு மூலைகளையும் சேர்த்துக் கட்டிக் கொடுத்தாள்.

பிட்டுச் சருவத்தை எடுத்துக் கொண்ட மிக்கேல் கையோடு ஒரு மண் கூடையையும் எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

பிள்ளைகள் எல்லாருக்கும் பிட்டுச் சாப்பிடக் கொடுத்துச் சாப்பாட்டுக் கடைமை முடித்தபோது, வேப்ப மரத்தின் கீழே அவிந்து கொண்டிருந்த நெல் தீய்ந்து மணக்கும் வாசனை மூக்கைத் துளைத்தது.

மரியம்மா அவசர அவசரமாக நெல்லை யள்ளிச் சாக்கிற் கொட்டிப் பரவினாள்.

சாப்பிட்டு முடித்த சிறுவர்கள் அயல் வீட்டுத் தேவரம்மா னின் முற்றத்திற்குச் சென்று சில்லுக்கோடு விளையாடினார்கள்.

6

மதியந்திரும்பியதும் மரியம்மா வேப்பமரத்து நிழலிலே நெல்லுக்குற்றத் தொடங்கினாள். பதினைந்து கொத்து நெல்லையும் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக உரலிலிட்டு மூசி மூசிக் குற்றி எல்லா நெல்லையும் 'மசித்து' விட்டாள். இனி அதனைப் புடைத்து உமியை அகற்றி மறுபடியும் உரலிலிட்டு அரிசியைத் தீட்டவேண்டும்.

நெல்லைப் புடைக்க வென்று குந்தியபோது எதிர்வீட்டு ஆரோக்கியம் "ஒரு சொல்லுச் சொல்லியிருந்தியெண்டா நானும் கூட வந்து இரண்டு உலக்கை போட்டிருப்பன். விடு மச்சாள்; நான் புடைக்கிறன்" என்று கொண்டே அவள் கையிலிருந்த சுளகைப் பறித்துப் புடைக்கத் தொடங்கினாள்.

சின்னவன் பிரான்சிஸ் சுளகுக்கு முன்னால் வந்து நின்றான். "சுளகுக்கு முன்னால் நிக்கப்படாது ராசா. அப்படி நிண்டாக் காட்டு யானைக்கு விலத்தி ஓடிக்கேலா" என்று சொல்லி அவனை விலகி நிற்க வைத்தாள் ஆரோக்கியம். அவன் அதை விரும்பாமல் அடுக்களைக்குட் சென்று

உடைத்து வைத்திருந்த தேங்காய்ப் பாதியில் ஒரு கடி கடித்து அதை அம்மா காணாமுன்னாக வெளியே புறப்பட்டு ஓடினான்.

ஆரோக்கியம் மள மளவென்று புடைக்கத் தொடங்கினாள். அந்தச் சளகு மயிலீட்டிச் சின்னையா அண்ணன் கொண்டு வந்த யாழ்ப்பாணத்துத் தீவுச் சளகு. ஒரு தடவையில் ஒன்றரைக் கொத்துப் போட்டும் புடைக்கலாம். தவிடோ, குறுனலோ கீழே அரிந்து விடாமல் பின்பக்கம் பசு மாட்டுச் சாணியால் மெழுகப் பட்டிருந்தது.

சற்று நேரத்தில் மசித்த நெல்லெல்லாம் புடைக்கப்பட்டு விட்டது. புடைத்து முடிந்ததும் ஆரோக்கியம் வெற்றிலைத் தட்டத்தை எடுத்து அதனுள்ளிருந்த கொட்டைப் பாக்கைச் சீவத் தொடங்கினாள்.

மரியம்மா மசி உரலை உருட்டிவிட்டுத் தீட்டுரலை எடுத்து வைத்து அதிலே அரிசியைப் போட்டதும், வெற்றிலை போட்டு முடித்த ஆரோக்கியமும் சேர்ந்து கொண்டு இருவரும் மாறி மாறி உலக்கை போடத் தொடங்கினர். வலக்கையை மேலே உலக்கையோடு உயர்த்தித் திடீரென உலக்கையைக் கையை விட்டு உரலிலிட்டு, இடக்கையால் அதைத்தாங்கி மீண்டும் வலக்கையால் உலக்கையை மேலே உயர்த்தி.....

மரியம்மாவின் உலக்கை உரலை விட்டெழுந்த அடுத்த கணத்தில், ஆரோக்கியத்தின் உலக்கை உரலில் விழும். அடுத்த கணமே மரியம்மாவின் உலக்கை விழும்.

இப்படியாக மாறி மாறித் தானையந் தப்பாது உலக்கைகள் விழுந்ததில் துரிதமாக ஐந்து உரல் அரிசியும் தீட்டப்பட்டாயிற்று.

மரியம்மா அடுக்களைக்குள்ளே கோப்பிக்குத் தண்ணீர் வைக்கச் சென்றபோது ஆரோக்கியம் தீட்டிய அரிசியைப் புடைக்கத் தொடங்கினாள்.

புதிய சாக்கிலே தவிடும் குறுனலும் விழுகளகிற் தங்கிய அரிசி கடகப் பெட்டிக்ெட் சென்றது.

மரியம்மா தண்ணீரைச் சுடவைத்துக் கோப்பி கலந்து கோப்பைகளில் ஊற்றிக் கொண்டு வந்தபோது ஆரோக்கியம் அரிசி முழுவதையும் புடைத்து விட்டாள். அவளிடம் கோப்பிக் கோப்பையை ஈட்டியபோது ஆரோக்கியம் வாயிலிருந்த வெற்றிலைச் சக்கையைத் துப்பிச் செம்பை எடுத்து வாயைக் கொப்பளித்துவிட்டு கோப்பியை உறிஞ்சி ரசித்துக் குடிக்கத் தொடங்கினாள்.

மரியம்மா சாக்கிலே பரந்து கிடந்த தவிட்டை, முதலில் எடுத்து ஒலைப் பெட்டிக்குள் வைத்த பின் அரிசியையும் குறுனலையும் வெவ்வேறாக அள்ளி எடுத்து ஒரு பக்கமாக வைத்துவிட்டு, உரலைச் சரித்து உருட்டி, வீட்டுத் தாழ்வாரத்தின் ஓரமாக விட்டாள். கீழே விரித்திருந்த சாக்கு களையும் உதறிச் சாவதானமாக மடித்து வைத்த பின்னர் பலகைக் குத்தியிற் சாவதானமாகக் குந்தியமர்ந்து கோப்பியைக் குடிக்கத் தொடங்கினாள்.

இலங்கை அமோகமாகத் தேயிலை விளையும் நாடு, இந்த நாட்டின் முக்கிய வருமானமே தேயிலை ஏற்று மதியாற்றதான் வருகிறது. அந்தத் தேயிலையையும் தமிழர் கள்தான் மலைநாட்டில் உற்பத்தி செய்கிறார்கள். அங்கு தேயிலைத் தோட்டத்திலே ஏதோ குழப்பமாம். முலேயாத் தோட்டத்தில் கோவிந்தன் என்ற தொழிலாளி சுட்டுக் கொல்லப்பட்டான் என்று நித்தம்பத்திரிகை படிக்கும் ஆசீர்வாதம் மத்தியானம் சொன்னான்.

ஆனால் இந்த விவகாரங்கள் எதுவுமே மூதூர் வேதக் காரனுக்கு வேண்டாதவை. தேயிலைத் தண்ணி வாதம் என்பது அவர்களிற் பலரது அபிப்பிராயம். அங்கு காலையும் மாலையும் கொத்தமல்லி சேர்த்து இடித்த கோப்பித்தூள்க் கஷாயந்தான். சோறில்லாமல் அவர்களாற் சில நாட்

களுக்குத் தாக்குப் பிடிக்க முடியும். ஆனாற் கேரப்பி இல்லாமல் அவர்களால் ஒரு நாட்கூட இருக்க முடியாது.

அவர்கள் இருவரும் கோப்பியைக் குடித்து முடித்தபோது பொழுது நன்றாகச் சரிந்துவிட்டது. வத்தையில் வந்த கடைச் சாமான்களை ஏற்றிக் கொண்டு தெருவிலே மாட்டு வண்டிகள் கடகடத்துச் சென்று கொண்டிருந்தன. பாட சாலைக்கு முன்னால் இருந்த திடலில் கரவெட்டி நீட்டு மூக்கு வாத்தியாரும் இன்னும் சிலரும் 'வொலிபோள்' விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். மாலை வீச்சுக்கு வலையைத் தோளிற் சுமந்தபடி நெய்நாக்காக்கா முகத்துவாரத்தை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தார்.

விட்டுக்குள் அரிசியையும் தவிட்டையும் குறுனலையும் கொண்டு போய் வைத்த மரியம்மா வெளியே வந்தபோது "இங்க வாவன் மச்சாள்" என்று எதற்கோ அடி போட்டுப் பேச முனைந்தாள் ஆரோக்கியம். அதற்குள் முன்முற்றத்தைத் தாண்டி விட்டின் சுவரோரமாக நடந்து பின் கட்டுக்கே வந்து விட்டார் மயிலிட்டிச் சின்னையா, அவர் பின்னால் வேதநாயகமும் நின்று கொண்டிருந்தார்.

பிரயாணத்தாற் களைத்துப் போயிருந்த சின்னையா அண்ணன், வாழைத்தடலிலே சுற்றிக் கட்டப்பட்டிருந்த இரண்டு நல்லெண்ணெய்ப் போத்தல்களையும், மூடியுள்ள சிறிய ஓலைப் பெட்டியிற் கொண்டு வந்திருந்த பாணிப் பனாட்டையும் முதலில் மரியம்மாவிடம் கொடுத்து விட்டு, அடுத்ததாகச் சிறிய உமல் ஒன்றையும் அவள் கையிற் கொடுத்து "இதைப் பத்திரமாக வை பிள்ளை" என்று எச்சரித்து விட்டுத் துவாயை உதறித் தோளிலே போட்டுக் கொண்டு கிணற்றை நோக்கி நடந்தார்.

ஆரோக்கியமும் "நான் நாளைக் காலயில ஆறுதலா வாறன் மச்சாள்" என்று சொல்லிவிட்டுத் தன் விட்டை நோக்கி நடந்தாள்.

7

மயிலிட்டிச் சின்னையாவிற்று மிஞ்சினால் வயது நாற்பத் தைந்து இருக்கும். கட்டையான திரண்ட உருவம். நல்லெண்ணெய்க் கறுவல். சட்டை போடாத மேனியில் கன்னங்கறுத்த உரோமம் கரணையாய்ச் சுருண்டு கிடக்கும். கோடையிலே அவர் சீவியம் அதிகமாக முதுரிந்தான் கழியும்.

பங்குனி கழிந்து, சித்திரையிற்கோடையும் கொண்டலும் உலவத் தொடங்குகையிற் பருத்தித் துறையிலிருந்தும் காங்கேன் துறையிலிருந்தும் யாழ்ப்பாணத்துப் படகுகள் முதுர்த்து துறைமுகத்துக்கு வரத் தொடங்கிவிடும். கச்சான் காற்றுப் பெயரும் வைகாசியிலிருந்து புரட்டாசி மாதம் வரையிற் குருக்கள் கங்கையிற் பதினைந்து படகுகளுக்கு மேல் அணிவகுத்து நிற்கும். அவைகள் வந்த முறைப்படி வைக்கோலையும் நெல்லையும் ஏற்றிக் கொண்டு யாழ்ப்பாணம் புறப்படும். வைக்கோல் நெல் மட்டுமா? அந்தப் படகுகள் கொட்டியா புரத்துக் களிமண்ணையும், கங்கைக் கரை மணலையும் கூட ஏற்றிச் செல்வதுண்டு!

ஆனால் இப்படிச் செல்லும் படகுகள் எதற்குமே சின்னையா சொந்தக்காரனல்ல. ஏன்? கட்டுக் குத்தகைக் கெடுத்த படகு கூட அவரிடம் இல்லை. ஆனாலும் அவர் ஈரோட்டு வியாபாரி.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வரும் படகுகள் அவருக்கு ஒடியல், பனாட்டு, பனங்கட்டி, நல்லெண்ணெய் என்பனவற்றைக் கொண்டு வரும். இங்கிருந்து போகும் படகிலே அவரது வைக்கோலும் நெல்லும் போகும்.

இவைகளோடு அவர் 'கறுப்பனும்' வியாபாரம் பண்ணுவதாகச் சொல்கிறார்கள். மூன்று கட்டிக் 'கறுப்பன்' கொண்டு வந்தால் ஐந்து ரூபாயாவது இலாபம் இருக்குமாம். இப்போதுங்கூட பத்திரமாக வைக்கும்படி கொடுத்த உமலில் அபின்தான் இருக்கும். பொலீஸ் இல்லாத இந்த ஊரிலே பயப்படத் தேவையில்லை. இருட்டியதும் அவர் வாடிக்கைக்காரரிடம் அதைக் கொடுத்துப் பணம் பெற்றுக் கொள்வார்.

இந்த வியாபாரங்களோடு வருடத்தில் ஒரு தடவை—ஒரே ஒரு தடவை இன்னொரு வியாபாரமும் பண்ணுவார்.

ஆமாம். கொட்டியாபுரத்துச் சட்டி பாணைக்கு யாழ்ப்பாணத்திலே நல்ல மதிப்பாம். கீரிமலை ஆடி அமாவாசைத் தீர்த்தத்தின்போது தீர்த்தமாட வரும் யாழ்ப்பாண மக்கள், கொட்டியாபுரத்துச் சட்டி பாணையைத்தான் தேடி வாங்குவார்களாம். இந்த விவகாரத்தை நுணுகியறிந்த சின்னையா அண்ணன் தீர்த்தத்திற்கு முதல் வாரமே ஐயாயிரத்துக்குக் குறையாத மட்பாண்டங்களைப் படகுகள் மூலம் கொண்டு செல்வார். அந்த வியாபாரத்தின் நிமித்தம் ஒவ்வோர் ஆண்டும் மாரியில் ஒரு நாளைக்கு மூதூருக்கு வருவார். அவர் எப்போது வருவார் என்பது நிச்சயமாகத் தெரியாது.

இப்போது அவர் வந்திருக்கிறார். கறுப்பு வாடிக்கைக்காரன் அவருக்குச் சரக்கில்லை என்று கடிதம் எழுதியிருக்கலாம். அதற்குத்தான் வந்தாரோ என்னவோ. இப்போது அவர் கிணற்றிலே துலாவை ஆழ்த்தித் தூக்கித் தலையிலே சலசலதென்று நீரைக்கொட்டிக் குளித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

“பாவம். யாழ்ப்பாணம் அந்தத் தில்லியிலிருந்து மனுசன் அலுத்துக் களைச்சி வந்திருக்குது. வாய்க்கு ரூபாயாக இரவைக்குச் சமைச்சிக் குடுக்கவேணும். நாளைக்கு இங்க நிற்பாரோ, மல்லிகைத்தீவுப் பக்கம் போய் விடுவாரோ

என்னவோ.” என்று தன்னுள் மறுகிய மரியம்மா அடுப்பிற்கோப்பிக்குத் தண்ணீர் வைத்துவிட்டு “இந்தாங்க” என்று கணவனை விழித்தாள்.

வேதநாயகம் நிமிர்ந்து பார்த்தபோது “சின்னையா அண்ணனும் வந்திருக்கிறார். நல்ல கறி ஒண்ணும் இல்ல” என்றாள்.

“கொஞ்சம் பொறு. நான் வரக்குள்ள தான் யோசேப்பன் நண்டு பிடிச்சுக்கொண்டு போறான். போய்ப் பார்க்கிறன்” என்று விட்டுத் தெருவிவிறங்கி நடந்தார்.

நடக்கையிற் தன்னுள்ளே எண்ணிக் கொண்டார். “சின்னையா அண்ணன் காசிலே மிகவும் நறுவிசானவர். ஒவ்வொரு சத்ததையும் கணக்குப் பார்த்துத்தான் செலவழிப்பார். ஆனாற் சாப்பிட மட்டும் தாராளமாய்ச் செலவழிப்பார். நண்டும், மீனும், இறாலும் இறைச்சியுமாகச் சட்ட வட்டமாகச் சாப்பிடுவார். மூதூரில் நிற்கும் போதெல்லாம் என் வீட்டிலேதான் சாப்பாடு!

சென்ற ஆண்டு ஆடி அமாவாசைக்குப் பத்து நாளைக்கு முன்னர்தான் அவரது மட்பாண்டங்களையும் வைக்கோலையும் ஏற்றிக்கொண்டு ‘பிள்ளையார்புரவி’ என்ற படகு யாழ்ப்பாணம் புறப்பட்டது. அதிலே போக இருந்த சின்னையா அண்ணன் என்னையும் அதிலே யாழ்ப்பாணம் வரும்படி அழைத்தார். யாழ்ப்பாணம் பார்க்கும் ஆசையில் நானும் புறப்பட்டேன்.

சாயந்தரம் நான்கு மணியானபோது படகு புறப்பட்டது. இருபக்கங்களிலும் நீண்ட கம்புகளைக் குத்தி நிறுத்தி அக்கம்புகளுக்கிடையிற் படகுத் தளத்திலிருந்தும் பத்தடிக்கும் மேலாக வைக்கோற் கற்றைகளை மிதித்து மிதித்துப் படைபடையாக அடுக்கி இருபக்கக் கம்புகளிலும் சிக்காராக இழுத்துக்கட்டி, அதன்மேற் தார்ப்பாளைப் போட்டு மூடியிருந்தார்கள். அந்தத் தார்ப்பாளின் மேலே

பாய் மரத்தடியிலே நின்றுகொண்டு படகுச் சொந்தக் காரரான வேலப்பர். "அண்ணே! போட்டு வாறம்" என்று இருகரங்களையும் கூப்பியபடி கரையிலே நிற்பவர்களிடமும், மற்றைய படகுக்காரர்களிடமும் பயணஞ் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அவருக்குப் பக்கத்தில் இன்னும் மூன்று 'கிலாசு'கள் நின்றனர். பின்னணியத்தின் தட்டிலே சுக்கானியும் இன்னும் இரண்டு கிலாசுகளும் நின்றனர். தட்டுக்கு முன்னால் இருந்த வாரிப்பலகையில் சின்னையாவும் வேதநாயகமும் இருந்தனர். முன் அணியத்தில் இன்னமும் நான்கு 'கிலாசு'கள் நின்றனர்.

முன்னணியத்தில் நின்றவர்களும், பின் அணியத்தில் நின்றவர்களும் படகைக் கம்புகளால் தெம்பித்தள்ளி ஊன்றப் படகு ஆற்றிலே மெதுவாகச் சென்று கொண்டிருந்தது.

ஆறும் கடலும் சேருமிடத்தில் ஆறு மண்ணைக் குவித்துத் திடராக்கியிருக்கும். அத்திடரிற் தட்டாமற் படகுகள் செல்வதற்காக இரண்டு பாக அகலத்திற்கு மட்டும் ஆழமாக இருக்கும். அந்த ஆழமான ஆற்றைக்கண்டு கொள்வதற்காக யாழ்ப்பாணத்துப் படகுக்காரர்கள் அந்தச் சங்கமத்திட்டின் இருபக்கமும் கம்புகள் நட்டுக் கம்புகளின் உச்சியிற்பனை ஓலைகளைக் கட்டியிருந்தார்கள்.

இருபக்கமும் கட்டப்பட்டிருந்த பனையோலைகளுக்கிடையே கழைக் கூத்தாடியின் கவனத்தோடு படகைத் தரை தட்டாமல் நடத்திச் சென்று கடலுக்குக் கொண்டுவந்து சேர்த்தபோது மேற்கே கந்தளாய்க் குன்றுகளின் இடையே சிவப்பும் மஞ்சளாமாய்ச் சூரியன் அஸ்தமித்துக் கொண்டிருந்தான்.

படகு கடலுக்கு வந்ததும் நங்கூரத்தைக் கடலில் எறிந்து படகை நிறுத்திக் கொண்டார்கள். ஆறு வெள்ளமாக நிரம்பியிருக்கும்போதே வெளியில் வந்துவிட வேண்டும் என்பதே அப்போதய குறிக்கோள்! இனிமேல் அடுத்த

வெள்ளம் விடியற்காலையிற் தான். அதற்குட் பாய் விரித்து விடவேண்டும்.

சக்காணி இருக்கும் தட்டின் கீழேதான் மணல் பரப்பிய தகரத்தின் மேல் அடுப்பு இருந்தது. அருகே அம்மியும் குழவியும் கூட இருந்தன. அன்று இரவுணவோடு சேர்த்துக் கொடுக்கப்பட்ட சுறாமீன் வறையையும் குழம்பையும் வேத நாயகம் ரசித்துச் சாப்பிட்டார்.

அதிகாலை மூன்று மணியளவில் செட்டி குடிகெடுத்தான் வெள்ளி வானத்தில் முளைத்தெழுந்தபோது சோழகம் புஸ்புஸ்ஸென்று வீசத் தொடங்கியது. வேலப்பரின் ஆணையில் விழித்துக்கொண்ட மாலுமிகள் கடலில் எறிந்திருந்த நங் கூரத்தைக் கிளப்பிப் பாயையும் விரித்தார்கள். படகுபாயுள்ள பக்கமாகச் சரிந்து ஓடத் தொடங்கியது.

கச்சான் காற்றுக் காலத்தில் கிழக்குப் பக்கம் கடல் அமைதியாகவே இருக்கும். மேற்கே திட்டுத்திட்டாய் மேகங்கள் குவீந்திருப்பதைக் கண்டவேலப்பர், காற்றுப் பதமாகத்தான் வீசும் எனக் கணித்துக் கொண்டார். இப்போது சக்கான் கம்பையும் அவரே பிடித்துக் கொண்டார்.

பலபலவென்று விடிந்தபோது படகு கந்தசாமி மலையையும், அதற்கப்பாற் கோணேசர் மலையையும் அதற்கும் வடக்கே சல்லியம்மன் கோயிலையும் கூடக் கடந்துவிட்டது. அதன் பின்னர் படகு கரையோரமாகவே போய்க் கொண்டிருந்தது. படகிலிருந்து பார்த்தாற் கரையிற் கரைவலை இழுப்பது தெரிந்தது. மீனவர்களது குடிசைகளும் தெரிந்தன. கரை கண்ணுக்குத் தெரியக்கூடிய தூரத்தில், கரைக்குச் சமாந்தரமாக 'பிள்ளையார் புரவி' அகவ கமனத்திற் சென்று கொண்டிருந்தது. தொக்கினாய், முல்லைத் தீவு, வெற்றிலைக்கேணி, தாழையடி எனப் பின்தங்கவிட்டு இரவு பத்து மணியளவில் காங்கேசன் துறையை அடைந்து விட்டது.

படகு கரையை அடைந்ததும் வேலப்பரும் சின்னையரும் வேதநாயகமும் படகிலிருந்த கட்டுமரம் மூலம் கரையை அடைந்தனர். இரவோடிருவாகர் சின்னையர் தன் வீட்டுக்கு வேதநாயகத்தையும் அழைத்துச் சென்றார்.

அப்பப்பா! எத்தனை பெரியவீடு! வேதநாயகம் அத்தனை பெரிய வீட்டை முதாரிலோ ஏன் திருக்கோண மலையிலே கூடக் கரணவில்லை. முதாரில் சின்னையா இரண்டு நாலு முழத்துண்டைத் தோய்த்துத் தோய்த்து உடுத்து மேலிலே சட்டையும் இல்லாமல் திண்டுக்கல் துண்டைப் போர்த்துக்கொண்டு திரிவார். அவருக்கு இங்கே இந்தப் பென்னாம் பெரிய வீடா? இரண்டாவது மகளுக்குக் கொண்டு புது அத்திவாரமும் போட்டிருக்கிறார்.

பனைமரத்தைத் தவிர வேறு அதிகமான மரங்கள் இல்லாத யாழ்ப்பாணத்தில் அவர் வீட்டுக் கதவுகளும் நிலைகளும் முதிரை மரத்தாலானவை. பூசையறைக்கு மட்டும் வேப்பம் நிலையும் கதவும், கூடத்தில், கால்வைத்த இரண்டடி அகல்மான வேப்பம் பலகை வாங்குகள். பகலில் அமர்வதற்கும் இரவீற் சயனிப்பதற்குமான யாழ்ப்பாணக் கண்டுபிடிப்பு!

யேரசேப்பிடம் நண்டை விசாரித்தபோது “கொண்டு வந்தனான் அண்ணா. நானும் கறிக் கெடுத்திற்று மீதியை வித்திற்றன். ஆனாக் கறிக்கா பஞ்சம். பிறிற் றியாட தோட்டத்துக்குப் பின்னால கரைச்சக்க சூகரம் பங்குப்பாடுறாங்க” என்றான் யோசேப்.

வேதநாயகம் அவசர அவசரமாகக் கரைச்சப் பக்கமாக நடந்தார்.

ஆற்றருகிலே இவட்டிப்பரத்திப் போட்ட மறள் குழைகளின் மேலே இறைச்சி பங்கு போடப் பட்டிருந்தது. வெட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த தலையைப் பார்த்தால் பென்னம் பெரிய தனியனாகத்தான் அது இருந்திருக்க வேண்டும். நல்ல

கொழுப்புங் கூட. ஆனாலும் பொழுது சாய்ந்து விட்டதாற் பாராட்டி விற்க முடியாது. முப்பது பங்குகளே வைக்கப்பட்டிருந்தன. நாலு பணத்திற்குக் கொள்ளை மலிவு!

வேதநாயகத்தார் நாலு பணங்கொடுத்து ஒருபங்கு வாங்கித் தெவிளங் கொடியிலே கோத்தெடுத்துக் கோவையை, மறள் குழைகளால் மறைத்துக்கொண்டு வீட்டை நோக்கி நடந்தார்.

8

இரவு எட்டு மணியானபோது எதிர்வீட்டுக்கு இரண்டு வீடுகளுக்கு அப்பாலிருந்த வீட்டில் ஆர்மோனியம் டப்ளாச் சத்தங்களோடு பாட்டொலியும் கேட்டது.

அந்த வீடு அருளப்பு வாத்தியாரது சீதன வீடு. மூதூரில் 'ட' வாக ஓடிய தமிழர் தெருவில் அந்த ஒரே ஒரு வீடுதான் மாடிவீடு. வீட்டுச் சொந்தக்காரரான அருளப்பு வாத்தியார் அந்தக்காலத்திலேயே மனேஜராகவிருந்த சுவாமியார்களின் கெடுபிடிகளிலிருந்து விடுபட்டுக்கொண்டு முஸ்லீம் 'மதரிசா'ப் பாடசாலையை ஆரம்பித்துப் பின்னர் அதிலிருந்தும் விடுபட்டுக்கொண்டு தெற்கே வெலிகமவில் அரசினர் பாடசாலை ஒன்றில் ஆசிரியராக இருக்கிறார். அவர் வீடுதலைக்கு வந்தாலும் வரலாம். அவர் வரும் வரையும் வீடு பூட்டியே இருக்கும். பூட்டிக் கிடந்த வீட்டை நாடகம் பழகுபவர்கள் எப்படியோ பிடித்துக் கொண்டார்கள்.

நாடகம் பழக்கும் சந்தன அண்ணாவியார் என்ற வெலிச் சோர் அந்தோனிக்கு இயல்பாக அமைந்த இனிமையான குரல் வளம் உண்டு நன்றாகப் பாடுவார். அத்தோடு தன் சுய முயற்சியால் ஆர்மோனியம் வாசிக்கவும் கற்றுக் கொண்

டார். இந்த ஆற்றல்களினாற் கூத்துப் பழக்கவும் முன்வந்தார்.

ஊரிலே மாசி மாதம் இரண்டாந் திகதி காணிக்கைமாதா திருநாளன்று நாற்று மேடையிட்டு பங்குனி மாதம் பத்தொன்பதாந் திகதி சூசையப்பர் திருநாளன்று கன்று நட்டு, நீற்றுறிப், பாத்தி கட்டி நீரிறைத்து ஆனிமாதம் பதின்மூன்றாந் திகதி அந்தோனியார் திருநாளன்று புகையிலையை வெட்டுவார்கள். பின் அதனை உலர்த்தி அவித்துச் சாக்காக்கும் சோம்பேறித் தொழில் சில வாரங்களுக்கு நடக்கும். அதற்கும் பின்னால் வேலையே இராது. இந்தக் காலத்தில் உற்சாகமாக நாடகம் பழகுவார்கள் இளைஞர்கள். மூன்றாம் வருடம் ஞான சௌந்தரி டிருமாவை சந்தன அண்ணாவியார் அரங்கேற்றியிருந்தார்!

இந்த ஆண்டு அந்தோனியார் திருநாளன்று 'ஊர்சோன் பாலந்தை' என்ற டிருமாவிற்ருச் சட்டம் போட்டு விட்டார். அதாவது சுவாமியாரிடம் நாடகப் பிரதியைக் கையளித்து அவர் பார்த்துச் சம்மதித்தவுடன் ஒவ்வோர் பாத்திரத் திற்கும் ஆளைத் தெரிந்து அவர்களுக்கு அவரவர் பாத்திரத் திற்கான பாட்டுக்களையும் வசனங்களையும் எழுதிக் கொடுத்தாயிற்று.

சுவாமியாரின் அனுமதி கிடைத்தவுடன் புகையிலைத் தோட்டம் ஒன்றிலே புகையிலையைச் 'சரக்காக்க' எனக் கட்டிய ஒலைக் குடிசையின் முன்னால் ஒவ்வொரு இரவும் நாடகம் பழகிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆனாற் புகையிலைத் தோட்ட வேலைகள் முடிவடைந்த போது குடிசையும் பிரிக்கப்பட்டு விட்டது. அத்தோடு ஐப்பசித் தொடக்கத்திலே மழையும் கொட்டத் தொடங்கி விடவே கூத்துப் பழக வேறு இடம் தேட வேண்டியதாயிற்று. அதிஷ்ட வசமாக அருளப்பு வாத்தியாரின் வீட்டைக் கண்காணித்த அவரது மைத்துனர் பூட்டிக்கிடந்த வீட்டைத் திறந்து விட்டார்.

ஆர்மோனிய இசையுடன் சேர்ந்து காப்பு விருத்தம் கேட்டது. காப்பு விருத்தத்தின் பின்னால் இரண்டு சிறுவர்கள் காப்புப் பாட்டுப் பாடினார்கள்.

தா—தாய்மரி
தயைக்கருள்வரம்
தா— தாய் மரி

ஊர்சோன் பாலந்தை
என்னும் சரித்திரம்
உற்றுப் பாடிட
நற்ற வந்தன்னைப்
பெற்றதாய் மரி
சற்றிங்கே வர— தா.

கூத்துப் பழக்குவதென்றால் எத்தனை சிரமம். ஊரில் அங்குமிங்குமாக வசிக்கும் வாலிபர்களை ஒன்றாகக் கூட்ட வேண்டும். பெற்றோமாக்ஸ் விளக்கிற்குத்தினமும் ஒன்றரைப் போத்தல் மண்ணெண்ணெய் வேண்டும். முறை போட்டு வாங்க வேண்டியவன் சமயத்திற் தன்னிடம் காசே இல்லை எனக் கையை விரித்து விடுவான். இப்படி எத்தனை கரைச்சல்!

இந்தச் சில்லறைகளுக்கெல்லாம் ஈடுகொடுக்க ஒரு ரசமான பேர்வழி அவர்களுக்குக் கிடைத்தார்.

அவர் மட்டக்களப்பிலிருந்து வந்து குடியேறியவர் ஊரிலே ஒலைக் குடிசை ஒன்றின் முன்னர் முக்காலியைப் போட்டு, அதில் முடிவெட்டுபவரை அமர்த்தித் தலைமுடி வெட்டும் கைங்கர்யத்தை நடத்திக் கொண்டிருந்த வழமைக்கு மாறாக, நாட்டோடு வேய்ந்த வீட்டை வாடகைக் கமர்த்தி, அமார்க்களமான ஆசனங்களோடு, முன்னாற் பென்னம் பெரிய நிலைக்கண்ணாடிகளும், சுவரிலே சீனத்துச்

சிங்காரிகளதும், பீரிட்டிஷ் அரசு குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களதும் படங்களையும் இடைக்கிடை தொங்கவிட்ட 'சலூன்' என்ற சிகையலங்கார நிலையத்தைத் தொடங்கி முதுரை 'ரவுண்' ஆக்கிய பெருமை அவருக்குண்டு. அந்த மனிதருக்கு கூத்து இசை ஆகிய கலைகளில் ஒரு அலாதியான ஆசை. மட்டக்களப்பு நாட்டுக் கூத்துக்களும் மன்னாரின் டிறாமாக்களும் அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும். எவரும் அழையாமலே கூத்துப் பழகும் இடத்திற்கு நாள் தவறாமல் அவர் வருவார். படிப்படியாகப் பழகுவோருக்கும் அண்ணாவிக்கும் அவர் இன்றியமையாதவராக ஆகிவிட்டார். சந்தன அண்ணாவி யார் ஆர்மோனியம் இசைக்க, சிகையலங்காரச் செலஸ்தீன் தாளம் போடக் காப்புப் பாடல் முடிவடைந்து, நேற்றுவிட்ட இடத்திலிருந்து டிறாமா தொடங்கியது.

மார்கழி மாதம் நத்தாருக்கும் புது வருடத்திற்கும் இடையில் நாடகத்தை அரங்கேற்றுவதான ஏற்பாடு. "மழை வருமே அரங்கேற்ற முடியுமா? என்று சந்தேகப்படுபவர்க்கெல்லாம் "நான் ஞானசௌந்தரி நாடகத்தை அரங்கேற்றிய போதும் இப்படித்தான் கேட்டார்கள். ஆனால் எந்த விக்கினமும் இல்லாமல் மார்கழி மாதத்திலேயே அதை அரங்கேற்றினேன். அதே போல இந்த நாடகமும் அரங்கேறும். அந்தோனியார் துணை செய்வார்" என்று பதிலளித்தார் அண்ணாவி யார்.

ஆனால் அவருக்கு ஒரே ஒரு கவலை! ஞானசௌந்தரி நாடகத்திற் துருக்கி ராசாவிற்கு நடித்து ஊரெல்லாம் மெச்சிய 'ஏணெஸ்ற்' என்ற பறங்கிப் பையன் மணம் முடித்துக் கொண்டு திருக்கோணமலைக்குப் போய்விட்டான். அவனும் இருந்திருந்தால் இந்த நாடகம் இன்னும் சோபிக்கும்!

நாடகம் பழக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில் வெளிவிறாந்தையிற் பார்வையாளர்களில் ஒருவராக மரியம்மாவும் இருந்தாள்.

கொலுவிருத்தம் பாடிக்கொண்டு பாலந்தை வருகையில் வெளியே தம்பையா அண்ணாவியாரும் வந்து கொண்டிருந்தார். அவருக்கு அமோகமான மரியாதை! அவர் விறாந்தையில் ஏறியபோது சந்தனம் அண்ணாவியார் "வாங்க வாங்க" என்று அவரை வரவேற்று ஆர்மோனியத்தை அவரிடம் கையளித்து விலகிக் கொண்டார்.

தம்பையா அண்ணாவியார் அடுத்த கிராமமான சம்பூரைச் சேர்ந்தவர். குரல் வளத்தோடு சங்கீத ஞானமும் உள்ளவர். இசைக் கருவிகளை இசைக்க முறையாகப் பயின்றவர் சமீபத்திந்தான் மூதூரில் அவருக்குத் திருமணமாயிற்று.

அவர் ஊரான சம்பூரைப் பற்றி ஒரு கதை. கோணேசர் கோயிலைக் கட்டிக் கந்தளாய்க் குளத்தையும் நிர்மாணித்துத் தம்பல காமத்திற் கழனி நிலங்களையும் ஏற்படுத்திய குளக் கோட்டர், கோணேசர் கோவிலுக்கு மலர்கொண்டு வருவதற்காக மல்லிகைத் தீவையும், நெய் கொண்டு வருவதற்காக ஆநெய்த்தீவு எனும் கிராமத்தையும், சந்தனக் கட்டைகளும் விறகுகளும் கொண்டு வருவதற்காகக் கட்டை பறிச்சான் என்ற கிராமத்தையும் இப்படியாகக் கொட்டியாபுரப்பற்று, தம்பலகாமப்பற்று, சுட்டுக்குளம் பற்று ஆகிய மூன்று பிரதேசங்களிலும் பல்வேறு மக்களைக்குடியேற்றிய பின்னர், கடைசியாய்ப் புலவன்குடி மக்களைக் குடியேற்ற ஒரு கிராமத்தைத் தேடினான். கொட்டியாபுரப்பற்றின் வடகிழக்குப் பாகத்தில் கடல் ஓரமாக ஓரிடம். அருங்கோடையிலும் வற்றாத ஊருணி ஒன்றும் அதன் அருகிலே வயல் நிலங்களும் இருந்தன. அவ்விடத்தைப் புலவனிடம் காட்டி "எப்படி ஊர்? என்று கேட்டபோது "எல்லாம் சம்பூர்ணம்" என விடையிறுத்து அவ்வூரிலேயே குடியேறிக் கொண்டானாம். அவன் சம்பூர்ணம் என்றதே, கடை குறைந்து சம்பூர் ஆயிற்றாம்.

புலவர்களோடு பாணரும் அவ்வூரிற் குடியேறியிருக்க வேண்டும். அந்த ஊரவர் எல்லாருமே புலமையோடு இசை

யிலும் வல்லவர்கள். இசையின் மேல் ஏற்பட்ட பிரேமையால் இளமையிலேயே தம்பையா ஊரை விட்டுக் கிளம்பினார். யாழ்ப்பாணத்து அளவெட்டியை அடைந்து அங்கு ஓர் இசை வேளாளரிடம் முறையாக நாதஸ்வரம் பயின்றார்.

ஆனால் அவர் ஊர் திரும்பியதும் அவரது ஊரவர்கள் அவரை நாதஸ்வரம் இசைக்க அனுமதிக்கவில்லை. சாதி வெள்ளாளன் நட்டு முட்டுக்காரனாவதா? என்று அவர்கள் கொதித் தெழுந்தார்கள். அதன் பின்னர்தான் தம்பையா ஆர்மோனியம் பயின்றார். இயல்பாகவே இசையிலும் நாடகக் கலையிலும் நாட்டமுள்ள தம்பையா தற்போது கூத்து மேடைக்கு வந்துவிட்டார். அது சந்தனம் அண்ணா வியாருக்குப் பேருதவியாக இருந்தது.

அன்றிரவு பதினொரு மணிக்கு மேலே கூத்து முடிந்த தும் சந்தனம் அண்ணாவியாரும் செலஸ்தீனும் தனித்திருந்து அரங்கேற்றத்துக்கான ஏற்பாடுகளையிட்டு ஆலோசித்தனர்.

அரங்கேற்றத்துக்கான நாடக மேடையை மிக இலகு வாகச் செய்து கொள்ளலாம். அதற்கு ஊரவர்கள் தாராளமாக உதவி செய்வார்கள் ஆனால் சீனுக்கும் உடைகளுக்கு மாகச் சுண்டங்காட்டுத் தம்பி முத்துவிற்கு நூற்றைம்பது ரூபாயாவது கொடுக்க வேண்டும். அவர் இங்கு தங்கும் ஐந்தாறு நாட்களுக்கான சாப்பாட்டுச் செலவு வேறு. அத்தோடு திருக்கோணமலைக் கச்சேரியில் ஏசண்டுத்துரையிடம் லைசென்ஸ் எடுக்கவும் போக்குவரத்துச் செலவுகளுக்குமாக ஐம்பது ரூபாயாவது வேண்டும். கூத்தாடுபவர்கள் எல்லாரும் வரிப் பணத்தை ஒழுங்காகத் தந்துவிடுவார்கள் என்று நம்பவும் முடியாது.

ஆனாலும் சந்தனம் அண்ணாவியாரிடம் நம்பிக்கை இருந்தது. அந்தோனியார் வழிகாட்டுவார் என்பது அவரது அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை!

செலஸ்தீனும் அவருக்கு நம்பிக்கையளித்தார். இருவரும் ஆலோசனையை முடித்துக்கொண்டு வீடு சென்றபோது அர்த்தராத்திரிக்கும் மேலாயிற்று.

விடிந்தபோது, மயிலீட்டிச் சின்னையா அண்ணன் ஊருக்கு வந்த செய்தியைத் தெரிந்து கொண்ட பெண்கள் பலர் அவரைத் தேடிவந்தார்கள். எழுந்து நீராடி நெற்றி நிறைய நீறணிந்துகொண்டு முன்விறகந்தையில் அமர்ந்திருந்த அவரிடம், வந்த பெண்கள் எல்லாருமே இருபத்தைந்து முப்பது ரூபா கடன் பெற்றுக் கொண்டார்கள்-கடன் கொடுத்த சின்னையா பெயரையும் தொகையையும் தன் கையடக்கமான கணக்குப் புத்தகத்திற் பதிந்து கொண்டார். மரியம்மாவை இன்னோர் கொப்பியில் அதைப் பதிந்து வைக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டார்.

கடன் பெற்றுக் கொண்டவர்கள் ஆடி அமாவாசைக்குப் பத்து நாட்கள் முன்னதாகவே ஆயிரம், குறைந்தால் எழுநூற்றைம்பது சட்டிபானைகளை அவருக்குக் கொடுக்க வேண்டும். நூறு உருப்ப்டிகளில் அறுபது சட்டிகளும், பத்துக் கறிமூடிகளும், பத்து அரிக்கும் சட்டிகளும், பத்துக் குண்டாண்களும், பத்துத் திருகணைகளும் இருக்க வேண்டும் என்பது எல்லாராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட விதி. நூற்றுக்கு மூன்று ரூபாயோ மூன்றரை ரூபாயோ, அப்போதுள்ள நிலையைப் பொறுத்து விலையைக் சின்னையா நிர்ணயிப்பார்.

கடன் பெற்றுக் கொண்ட பெண்களெல்லாம் குதூகலத்துடன் திரும்பிச் சென்றார்கள். நத்தார் பிறந்துவிட்ட மகிழ்ச்சி அவர்கள் இதயத்திற் பொங்கியது. ஆனால் இத்தக் கடனை இறுக்க வேண்டி அவர்கள் பட இருக்கும் பாடுகள்!

மாசிமாதம் இரண்டாந்திகதி சுத்திகரத் திருநாள் கழிந்ததும் களிமண் ஏற்றிக் கொள்வார்கள். வண்ணா

சேனையிலிருந்து ஏற்றப்பட்டு வரும் களிக்கு வண்டியிற் கூலி ஐம்பது சதந்தான்.

ஆனால் அந்த மண்ணைப் பதப்படுத்தி அதைப் பாண்ட மாக்க அதிகாலையிலிருந்து இரவு பத்து மணிவரை அவர்கள் இடுப்பொடிய உழைக்க வேண்டும்.

குயவனைப் போல ஒரே சக்கரத்தில் மண்ணைக் குவித்து, சக்கரத்தைச் சுழலவிட்டுத் தாம் விரும்பிய பாண்டங்களை உருவாக்கும் சூக்குமம் அப்பெண்களுக்குக் தெரியாது. ஒரு சக்கரத்துக்கொன்றாக மண்ணை உயர்த்தி அதற்கு வடிவமைத்து உருவாக்கி அந்த உருவங்கள் சற்று விறைத்த பின்னர் அதன் அடிப்பாகத்தை மட்டிச்சிப்பியாற் சுரண்டி அதன் மேல் மண்ணைக் குழைத்துப் பூசிக் காய்ந்த பின்னர் கடற்கரையில் அலைகளால் அலசப்பட்டு மழுமழுப் பாக இருக்கும் கூழாங்கல்லால் ஒவ்வொரு பாத்திரத்தையும் தேய்த்து மினுக்க வேண்டும். திறமையான இரண்டு பெண்களால் ஒரு நாளைக்கு எழுபத்தைந்து என்பது பாத்திரங்களைச் செய்ய முடியும்.

இந்தத் தொழிலை ஊக்குவிக்கவும், நவீனப்படுத்து வதற்குமாக அரசாங்கம் ஒரு உத்தியோகத்தரை அனுப்பியது. அவ்வுத்தியோகத்தர் மட்பாண்டத் தொழிலை நவீனப்படுத்தத் தன்னாலான முயற்சிகளையெல்லாம் செய்து பார்த்தார். ஆனால் எந்தப் பெண்ணுமே அவர் முயற்சிக்கு ஒத்துழைக்கவில்லை.

“நாங்கள் பரத குலப் பெண்களாக்கும். எங்களாற் குயவர்களாக முடியாது. இது ஏதோ நாங்கள் பழகிக் கொண்ட கைத்தொழில். அடுத்த தலைமுறைப் பெண்கள் இத்தொழிலைச் செய்ய மாட்டார்கள்” என்று எல்லாப் பெண்களுமே அவரை நிராகரித்து விட்டார்கள்.

அவ்வுத்தியோகத்தர் அப்பெண்களுக்காக ஒரு சங்கத்தை ஏற்படுத்தி, அச்சங்கம் மூலம் அரசாங்கத்திடமிருந்து

கடனுதவி பெற ஏற்பாடுகளைச் செய்தார். நன்கு எழுத வாசிக்கத் தெரிந்த மரியம்மா சங்கத் தலைவியானாள்!

இப்படியாக அரசாங்கக் கடன் பெற அந்தக் 'குலால பண்டிதர்' ('பொட்டெறி டெமொன்ஸ்ட்ரேற்றர்' என்ற ஆங்கிலப் பதச் சேர்க்கையை ஆசீர்வாதம் மொழிபெயர்த்தது அப்படித்தான்) வழிசெய்தும், ஊர்ப் பெண்கள் அவரை நிராகரித்து நத்தாரை முன்னிட்டு அநியாய வட்டிக்குக் கடன் வாங்கினார்கள்! ஆரோக்கியமும் கடன் பெற்றுக் கொண்டாள். அவள் நேற்று வந்தது அதற்காகத் தானிருக்கும்.

பெண்கள் எல்லாரும் சென்றதன் பின்னர் சின்னையா விற்குக் காலை உணவு பரிமாறப்பட்டது. சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கையிற் சின்னையா அண்ணன் சொன்னார்.

“இந்த முறை வவனியானிலும் விளைச்சல் வாய்க் காதாம். உலகம் போற போக்கைப் பார்த்தால் யுத்தம் வரும் போல கிடக்கு. யுத்தம் வந்தால் யாழ்ப்பாணத்துப் படகுகள் பர்மாப்பக்கம் போகாது. நெல்லுக்குச் சூடு வரும்போல கிடக்கு.”

அதைச் சொல்லி முடிந்ததும் சற்றுத் தூரமாக இருந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஆசீர்வாதத்திடம் “ஏன் தம்பி! நீர்தான் ஒவ்வொரு நாளும் பேப்பர் பார்க்கிறீரே. சண்டை என்று பேச்சடிபடுகுதே உண்மைதானா? சண்டை வருமா?” என்று கேட்டார்.

“ஜெர்மன் சர்வாதிகாரியான ஹிட்லர் ஐரோப்பாவில் ஒவ்வொரு நாடாகப் பிடித்துக் கொண்டு வருகிறான். அவனிடம் உலகிலேயே மிகப் பெரிய ஆகாயப்படை இருக்கிறது. பதினான்காம் ஆண்டு யுத்தத்தின் பின்னர் தாங்கள் பழிவாங்கப்பட்டதற்கு ஏட்டிக்குப் போட்டியாகப் பழிவாங்க ஜெர்மன் மக்களும் யுத்தத்திற்குத் தயாராக இருக்கிறார்கள். ஜெர்மனிக்கு ஆதரவாக இத்தாலியின் முசோலினியும் இருக்கிறான். வெகு சீக்கிரம் சண்டை வரும் என்றுதான்

எல்லேரரும் சொல்கிறார்கள்' என்றான் ஆசீர்வாதம். பதினே முன்றே வயதான அவனிடம் காண்பதுகண்டது கற்கப்பண்டிதனை என்ற தன்மையும், இயல்பான விவேகமும் இருந்தன.

“இம்முறை சண்டை வந்தாலோ பதினான்காம் ஆண்டுச் சண்டையில் எம்டன் கப்பல் வந்து மட்நாசில குண்டு போட்டிற்றுப் போனதோட முடியாது. நல்லாப் பஞ்சப்படுவோம் என்றுதான் யாழ்ப்பாணத்தில் கதைக்கினம்” என்றார் சின்னையா.

சாப்பிட்டானதும் ஆசீர்வாதமும் தம்பிமார்களும் பாடசாலைக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள்.

சின்னையா செம்புத்தண்ணீருடன் வெளியே வந்து பெருத்த சத்தமாய்க் கொப்பளித்து வாயை அலம்பித் துண்டினாற் துடைத்துக் கொண்டார். மீண்டும் துவாயை உதறித் தோளிலே போட்டுக் கொண்டு “பிள்ள மரியம்மா, நான் மல்லிகைத் தீவுப் பக்கம் போட்டு வாறன்” என்றார் சின்னையா.

“பத்து மணிக்குப் பிறகுதானே மெயில்பாஸ் வரும்”

“பஸ்ஸைப் பார்த்துக் கொண்டு நிக்க ஏலாது பிள்ளை. இடையே பச்சணூரிலும் வேலை கிடக்கு. நான் நடந்தே போறன்”

“அப்ப மத்தியானச் சாப்பாடு”

“அதிகமா நான் வரத்தான் மாட்டான். வர நேர மாயிடும். அது சரி; வீடு புது மேய்ச்சல்தானே”

“புது மேய்ச்சல்தான். இந்த ஆவணிக்குத்தான் மேஞ்சது”

“ஒரு ஐந்துறு முட்ட நெல்ல இந்தப் போகத்தில் வாங்கிச் சித்திரை பிறந்து படகுகள் வரும்மட்டும் இங்கு அடுக்கி வைக்கலாம் என்று நினைக்கிறன்”

“அதுக்கென்ன ஒரு அறைக்குள்ளயும் முன் விறாந்தையிலும் அடுக்கலாம்”

“எதற்கும் நான் மல்லிகைத்தீவு போட்டுவாறன்” என்று விட்டுத் தெருவிலிறங்கி நடந்தார் சின்னையா.

10

வேத நாயகத்தாரின் சுண்ணாம்புக் காளவாய் படுத்து விட்டது. மழைக்கால மானதாற் செங்கல் கிடைக்கவில்லை. அதனாற் கட்டுமான வேலைகள் ஏதுமே நடக்கவில்லை. ஆகவே சுண்ணாம்புக்கும் தேவையில்லை. ஆகவே வேத நாயகத்தார் கட்டாய ஓய்வு எடுக்கும்படி ஏற்பட்டது.

ஆயினும் நத்தாரை யொட்டிக் கல் வீட்டுக்காரர்கள் வெள்ளையடிப்பதற்காகக் குழை சுண்ணாம்பு கேட்கக் கூடும் என்ற நம்பிக்கையில் அரைக்கொட்டுச் சிப்பி சுட்டுச் சாக்கிற் கட்டி வீட்டோடு கொண்டு வந்து வைத்துக் கொண்டார்.

மார்கழி மாதம் பதினமூன்றாந்திகதி வெள்ளிக்கிழமை பாடசாலை விடுமுறை விட்டபோது, மாணவர்களும் சுவாமியாரும் பாடசாலையிலே பட்டாஸ் கொளுத்தி நத்தாரை வர வேற்றார்கள். அத்தோடு ஊரிலே நத்தார்க் கோலாகலம் தொடங்கிவிட்டது.

ஊரிலே நத்தாரை முன்னிட்டு, வெளிகாமத்துப் பொட்டணி வியாபாரிகள் தங்கள் தங்கள் துணி முட்டைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு திரிந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவர் “அருளப்பு மாஸ்ரர் இந்தவாட்டி ஊருக்கு வாறல்ல. சித்திரை மாதம் பாஸ்காலுக்குத்தான் வாறன் என்று செல்லிய” என்று சொன்னார்.

யார் வந்தாலும் வரவிட்டாலும் நத்தார் நின்று விடவா போகிறது? இயந்திர கதியிற் காரியங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

ஊரிலுள்ளதையல் மெஷின்களெல்லாம்— அவைகளில் அதிகமானவை கைத் தையல் மெஷின்கள்— கடகடவென்று எதெதையோ தைத்துக் கொண்டிருந்தன. இளைஞர்கள் கடைத் தெருப்பக்கம் தையற்கடைகளை நாடி ஓடினார்கள். பிரசித்தி பெற்ற மகமது நானாவின் கால்மெஷின் இரவில் நெடுநேரம் வரைக்கும் தைத்துக் கொண்டேயிருந்தது.

ஆனால் பெண்கள் தங்கள் ரவிகைகளைத் தைப்பதற்கு றோசிமம்மா என்ற பறங்கிக் கிழவியையே நாடினார்கள். பெரும்பாலான முதிய பெண்களுக்கு றோசிமம்மாவின் தையலிந்தான் நம்பிக்கை!

நத்தார்ச் செலவுகளைச் சமாளிப்பதற்காகப் புகையிலை வைத்திருந்தவர்கள் அதை வந்த விலைக்கு விற்றுக் கொண்டிருந்தார்கள். காசு கட்டுப்பட்டவர்கள் காசாகவும், நெல்லாகவும் சுலைமான் போடியாரிடம் கடன்பட்டார்கள்.

சிறுவர்கள் காட்போட் மட்டைகளிற் திவ்விய பாலனையும், தேவதூதர்களையும், மரியாளையும் சூசையப்பரையும் வரைந்து, வெட்டி எடுத்துக் கொண்டார்கள். ஆகாச வாணமும், மத்தாப்பு வெடியும் வாங்குவதைப் பற்றி கதைகதையாகக் கதைத்தார்கள்.

ஊருக்கு நடுவேயிருந்த நரிச்சைமனின் கடையில் ஆகாச வாணங்களும் பத்துத் தட்டுகள் உள்ள ஊசிச் சீன வெடிப் பக்கற்றுக்களும் காட்சியளித்தன.

மரியம்மா தன் மூத்த மகனுக்கு ஜப்பான் பியூஜி சில்க் வேட்டி வாங்க வேண்டும் எனத் திட்டமிட்டிருந்தாள். ஏனென்றால் அடுத்த ஆண்டு பங்குனி மாதத்தில் ஈ.எஸ்.எல்.சி. சோதனை எழுதத் திருக்கோணமலைக்குப் போக வேண்டும்!

ஆனால் வேதநாயகமோ ‘‘அவனுக்கு இன்னமும் பதின்மூன்று வயது முடியவும் இல்லை. சின்னவன்தான் இன்ன

மும். ஆறு முழச் சேலம் பட்டுச் சால்வை வாங்கினார் போதும் என்று நினைத்தார்.

ஆனால் ஆசீர்வாதம் தன் விருப்புகள் எதனையும் வெளிக்குக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. தம்பிமாருக்கும் தங்கைக்கும் வாங்கி விட்டுக் காசிநுந்தாற்தனக்கும் வாங்கித் தரட்டும் என்றெண்ணினான். புதிய உடை இல்லா விட்டாலும் பரவாயில்லை. சாமப் பூசைக்குப், பூசைப் பரி சாரகனாகப் போய்க் கோயில் உடுப்பை அணிந்து கொண்டு டால் தான் புது உடை அணியாததை எவருமே கண்டு கொள்ள மாட்டார்கள் என்று எண்ணினான்.

புத்தார் நெருங்க நெருங்க ஊரின் எல்லா வீடுகளிலும் மா இடிக்கும் ஓசை மொத்துமொத்தென்று கேட்டது. கோப்பிக் கொட்டை இடிக்கும் ஓசை டொக்கு டொக்கென்று கேட்டது. கொச்சிக்காய் (மிளகாய்) இடித்தபோது உண்டாகும் வேக் காட்டினார் பலருக்கு இருமல் எடுத்தது.

இதற்குட் சந்தன அண்ணாவியார் நாடகத்தை அரங்கேற்றுவதற்கான உத்தரவுப் பத்திரத்தைத் திருக்கோணமலைக் கச்சேரியிலிருந்து பெற்று வந்தார். சுண்டங்காட்டுத் தம்பி முத்துவிடம், உடுப்புக்களுக்கும் சீன்களுக்கும் முற்பணம் கட்டியுமிருக்கிறார்.

நாடக மேடையை அமைப்பதில் ஊர் இளைஞர்கள் எல்லோரும் சிரத்தையுடன் முனைந்தார்கள்.

வத்தையின் இரண்டு பழைய 'பருமல்'களை (வத்தையின் பாயைக் கட்டும் நீண்டதடி) நாடகமேடையின் முன்பக்கமாக இருபுறமும் நட்டு அதன்மேல் விட்டம் வைத்துக் கட்டிப் பின்பக்கமும் அதே போல உயர்ந்த கம்புகளை நட்டுப் பத்தி இறக்கி வேய்ந்தார்கள். மூன்று பக்கமும் கம்புகளை நட்டுக் கிடுகுகளால் மறைத்தார்கள். மறைப்பினுள்ளே இரண்டு முழு உயரமான தென்னங்குத்திகளை நட்டுக் 'கவர்வரிந்து' மரம்பாய்ச்சி அம்மரங்களின் மேலே வத்தை

களின் 'படுக்கைப் பலகை' களைப் பரப்பி அவைகளின் மேல் கொட்டு மணல் அள்ளிக் கொட்டி மேடை அமைத்தார்கள். மேடையின் முன்புறம் அமைந்த பாந்த காணியில் மாசிமழையிற் செழித்து வளர்ந்திருந்த தவரைப் பற்றைகளையும் முடிதும்பைச் செடிகளையும் பிடுங்கிக் குவித்து எரித்தார்கள். மண்வெட்டிகளால் நிலத்தையும் ஓரளவு சம்பப்படுத்தினார்கள்.

இந்த வேலைகள் எல்லாம் முடிவடைதற்காக சந்தன அண்ணாணியார் நம்பியது போல வானமும் மேலே மேலே ஏறிக் கொண்டு வெளுத்திருந்தது.

நாடகமேடை அமைப்பது சம்பந்தமான வேலைகளில் ஆசீர்வாதமும் உற்சாகத்தோடு ஈடுபட்டான்.

நாட்கள் உருண்டோடின. மார்கழி மாதம் இருபத்தினான்காந்திகதியும் வந்தது. அன்று சாயந்தரம் போல் பெரேராவின்கள்ளுக்கடையிலிருந்து வந்த ஒரு கிழவர்.

ஆதி ஆதாம் செய்த கோதினை நீக்கவே
அற்புதன் வெல்லை மலை ஓரம்
ஆடடையும் குடில் வைக்கோல் அணைதனில்
ஆண்டவன் வந்து பிறந்தாரே— எம்மை
மீண்டவன் வந்த பிறந்தாரே

என்று பாடிக்கொண்டே தள்ளாடினார்.

கிறீஸ்து நாதர் திட்ட வட்டமாக மார்கழி மாதம் இருபத்தைந்தாந்திகதிதான் பிறந்தாரா? என்ற ஆராய்ச்சியில் மூதூர்க் கத்தோலிக்கர் எவரும் இற்றை வரை இறங்கியதேயில்லை. அவர்கள் ஒவ்வொருவரது வீட்டிலும் தேம்பாவணி இருக்கிறது. அதில் மகவருள் படலத்தில்

மாதம் மார்கழி வைகல் ஓர் ஐயைந்தாய்
ஏதிலா நிகிக் கிருந்தை முவைந்தாய்
ஆதி நாளென ஆதிநாதனைக்
காதல் நாயகி கருத்தில் நல்கினாள்

என்று பாடி வைத்திருப்பது அவர்களிற் பலருக்குத் தெரியும். மார்கழி இருபத்தைந்தாம் நாள் பதினைந்து நாழிகைகள் கழிந்த நடுச்சாமத்தில் ஞாயிற்றுக்கிழமையன்று கிறீஸ்து நாதர் பிறந்தார் எனச் சாதகங்கணிப்பவர் போலல்லவா பாடி வைத்திருக்கிறார், வீரமா முனிவர்!

அந்த நள்ளிரவிற்கு இன்னம் சில மணித்தியாலங்களே இருக்கின்றன. முஸ்லீம் தெருவிலும் சில கடைகள் இன்றைக்குத் திறந்தேயிருக்கின்றன. கடைசி முயற்சியாகப் பலர் தையற்கடைகளுக்கும் பலசரக்குக் கடைகளுக்கும் சென்று வருகின்றனர்.

வீடுகளில் பட்டாஸ் வெடிச் சத்தம் அடிக்கடி கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. எல்லா வீடுகளிலும் அரிக்கன் விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருக்கின்றன. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக வானத்திலே பன்னிரண்டாம் பிறையும் அந்த ஆண்டு ஒளியை உமிழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

திருநாளை ஒட்டி வெவ்வேறு ஊர்களில் வெவ்வேறு விதமான பட்சணம் செய்து கொள்வார்கள். ஆனால் முதுரில் நத்தாருக்கென்று ஒரு விசேடப் பட்சணம் தயாரிப்பார்கள்.

வறுக்காத அரிசி மாவுடன், வறுத்துக் குற்றிய பாசிப் பயறையும் சீனியையும் தேங்காய்ப் பூவையும் நீராற்றிப் பிசைந்து, அடுப்பிலே வைக்கப்பட்டிருக்கும் சட்டியில் ஒரு அங்குலக் கனத்திற்குப் பிசைந்ததை ஊற்றிய பின்னர், நெருப்பு எரியும் இன்னொரு சட்டியைக் கொண்டு அதை மூடுவார்கள். இந்த அடை ஒவ்வொன்றும் வேக அரை மணித்தியாலங்கள் எடுக்கும். இந்தப் பட்சணத்திற்கு 'வீவிக்கம்' என்று பெயர் சொல்வார்கள். அது எந்த மொழிச் சொல்லோ?

இந்தப் பட்சணத்தை மட்டும் நத்தாரின் போது ஏன் முக்கியமாகச் செய்ய வேண்டும்? இதைப் போர்த்துக் கேய

ரிடமிருந்து நம்மவர்கள் பழகிக் கொண்டார்களா? என்றெல்லாம் ஆசீர்வாதம் தனக்குத் தானே கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்? ஆனால் விடைதான் அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

அவனுக்கு அந்த 'வீவிக்கம்' என்ற பட்சணம் அடியோடு பிடிக்காது. ஆனால் முதூர் வேதக்காரரைப் பொறுத்தவரை அந்தப் பட்சணம் இல்லாவிட்டால் நத்தாரே இல்லை! எல்லா வீடுகளிலும் அந்தப் பட்சணம் தயாரிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது பூசைக்கு முதலாம் மணி அடித்தது. பத்தரை மணி!

இரண்டாம் மணி பதினொன்றுக்கும் மூன்றாம் மணி பதினொன்றரைக்கும் அடிக்கும். அதன் பின்னர் சாமப்பூசை.

முதலாம் மணியுடனே ஊர் பூசைக்குப் போகத் தன்னை ஆயத்தம் செய்யத் தொடங்கியது. ஆசீர்வாதம் நித்திரையிலிருந்து எழுந்து தன் தம்பிரமாரையும் தங்கையையும் எழுப்பினான். சிணுங்கிக் கொண்டு எழுந்த அவர்கள், பின்னர் மிகமிக உற்சாகமாகத் தந்தம் புத்தாடைகளை அணிந்து கொண்டார்கள்.

மரியம்மாவும் கடைசி வீவிக்கத்தைச் சட்டியில் ஊற்றி விட்டுப் பூசைக்குப் புறப்பட்டாள்.

மூன்றாம் மணியும் அடித்து விட்டது. வேதநாயகத்தார் வீட்டுக்குக் காவலாக வீட்டிலேயே இருக்க வேண்டும்!

மரியம்மாவும் பிள்ளைகளும் புத்தாடை யணிந்து கொண்டு மங்கலான மாரி நில வெள்ளியிற்கோயிலை நோக்கி நடந்தபோது தெருவெல்லாம் சாரிசாரியாக மக்கள். அவர்களது புத்தாடைகளின் சரசரப்பிற்குப் பகைப்புலமாகப் பல வீடுகளிற் பட்டாஸ் வெடிகள் கேட்டன. மரியம்மா கோயிலை அடைந்தபோது பூசை தொடங்க ஆயத்தமாக விருந்தது.

கோயிலின் உன்னேயும் வெளியேயும் ஒரே சனத்திரள். தங்கள் ஊரிற் சாமப் பூசை இல்லாததினால், அயற்கிராம

மான பச்சனூரில் இருந்தும் மாட்டு வண்டிகளில் அவ்வூர் மக்கள் இங்கு வந்திருந்தார்கள்.

பூசை தொடங்கிற்று. சரியாகப் பன்னிரண்டு மணிக்குச் சுவாமியார் 'குளோரியா இன் எக்ஸ்செல்ஸிஸ் டேஜ்' என்று இலத்தின் மொழியிற் பாடியபோது கோயில் மணி ஒலித்தது. நத்தார் பிறந்து விட்டது. கிறீஸ்து நாதர் பிறந்து விட்டார்!

11

புத்தாடை அணிந்த சிறுவர்களும் சிறுமிகளும் உறவினர் வீட்டுக்குச் சென்றார்கள். அதன் பின்னர் கையிவிருந்த சில்லறைகளைக் கொண்டு காசு சுண்டியும் தாயக்கட்டை உருட்டியும் விளையாடினார்கள். பெண்கள் சமையற் கட்டிலே அடைந்து கிடந்து விதம்விதமான கறிகள் சமைத்தார்கள். பெரியவர்கள் போல் பெரேராவின் கள்ளுக்கடையில் நத்தாரைக் கழித்தார்கள். மூன்று ரூபா விலையான 'சில்' தென்னஞ்சாராயத்தைக் குடித்த சிலர் போதையிற்

தேவன் மானிட னானேரே

சென்று பணிந்திடுவோம் வாரீரே

என்று பாடினார்கள். 'காதல் கவறாடல், கள்ளுண்டல்' என்ற முறையாய் நத்தார் கழிந்தது.

அடுத்த நாள் ஊர்சோன் பாலந்தை நாடகத்தைச் சந்தன அண்ணாவினார் அரங்கேற்றினார்.

இரவு எட்டுமணியானதும் ஊரவர் எல்லோருமே பாய்கள் சகிதம் கூத்து நடக்கும் இடத்திற்கூடித் தரையிலே பாய்களை விரித்து அமர்ந்து கொண்டார்கள். கூத்துப் பார்க்க வென்று அயற்கிராமங்களிலிருந்தும் மக்கள் வந்து குழுமினார்கள். தேநீர்க் கடைகளும் இனிப்புப் பட்சணங்கள், கடலை, சச்சான் சோளப் பொரி விற்கும் தற்காலிகக் கடைகளும் மழைக்காளானாய் முளைத்தெழுந்தன.

கதாபாத்திரங்கள் ஒவ்வொருவரும் வரவு விருத்தம் பாடிக் கொண்டு திரைக்குப் பின்னாலிருந்து தங்களை வெளிக்காட்டிக் கொள்கையில் அவரின் உறவினர்கள் பட்டாசு சுட்டு அந்த வைபவத்தைக் கொண்டாடினார்கள். வரவுப்பாட்டுப் பாடி முடிந்ததும் உறவினர்கள் நடிசுக்குச் சால்வை போர்த்தினார்கள் போர்த்தப்பட்ட பொன்னாடையை நடிகர்கள் நன்றியறிதலோடு அண்ணாவியாருக்குப் போர்த்தினார்கள். அத்தோடு பத்து, இருபத்தைந்து, ஐம்பது சத நாணயங்களும்—ஏன் ஒரு ரூபா வெள்ளிக் காசுகளும் கூட நடிகர் பேரிற் கட்டியங்கூறிக் கொடுக்கப்பட்டன.

இந்தக் கட்டியங்கூறும் பணம் அண்ணாவியாருக்குச் சொந்தமானது. ஆனால் அண்ணாவியார் 'கூத்தாடுவதும் குண்டி நெளிப்பதும்' காசுக்காகவல்ல. பாட்டிலும் கூத்திலும் ஒரு ஆர்வம். கலையார்வம் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்களேன்.

நான்காம் சாமம் வரை நடந்த நாடகத்தைக் கச்சானையும், கடலையையும் கொறித்துக் கொண்டு ஊர் முழுவதும் இரசித்துப் பார்த்தது.

ஆர்மோனியம் வாசித்த தம்பையா அண்ணாவியார் கூத்துக்காருக்குப் பிற்பாட்டுப் பாடிப் பாடல்களின் தரத்தை உயர்த்தினார். அத்தோடு காட்சி மாற்றத்திற்கான இடைவேளைகளின்போது உரத்த குரலெடுத்துப் பாடினார். அவர் நாத நாமக்கிரியை இராகத்தில்

சுருளிமலை மீதில் மேஷம் சீலா—உன்னைத்

தோத்தரித்தேன் சுப்ரமணிய வேலா

என்று பாடியபோது, ஊரே அதை ரசித்துக் கைகொட்டிக் கூச்சலிட்டு மீண்டும் ஒரு பாட்டுப் பாடும்படி கேட்டுக் கொண்டது. சபையினரின் வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொண்ட தம்பையா, செருமிக்கனைத்துக் கொண்டு

நித்ய பாக்யம் சம்பூர்ப்

பத்ரகாளியம்மன் பாதம்—வேத போதம்

என்று அவரூர்ப் பத்ரகாளித் தாயின் மேற்பாட்டொன்றை இசைத்தார். அந்தப் பாடலுக்குத் திரை மறைவிலிருந்து டப்ளா வாசித்த தம்பி முத்தரையோ, தாளந்தட்டிய செலஸ்தீனையோ எவரும் கண்டு கொள்ளவில்லை!

ஆசீர்வாதத்தைப் பொறுத்த வரை அந்த நாடகத்திலே அவனைக் கவர்ந்த முக்கியமான பாத்திரம் நாடகத்து பபூன் தான். அந்தப் பாத்திரத்திற்கு விதூஷகன், சூத்ரதாரி என்றெல்லாம் பெயர். ஆனால் பபூன், கோமாளி என்றவார்த்தைகளே வழக்கில் வந்து விட்டன.

அப்பாத்திரத்தின் பணி நாடகத்தில் மிக மிக முக்கியமானது. நாடகத்தில் வரும் அரசர்களும், மற்றையோரும் 'சேவகா! என்று விழிக்கும் போது, அவர்களுக்குப் பதில் சொல்லி நாடகத்தை வளர்த்துச் செல்ல வேண்டும். சில சில்லறைப் பாத்திரங்கள் பல காரணங்களுக்காக நாடகத்துக்கு வராமலிருந்தால் அவர்களின் பாத்திரங்களை ஏற்று நடிக்க வேண்டும். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக நாடகத்திற்கு தொய்வும் அலுப்பும் ஏற்படும்போது சபையைக் கலகலப்பாக வைத்திருப்பதற்காகக் கோணங்கித்தனமாக ஆடவும் பாடவும் வேண்டும். அத்தோடு கட்டியம் கூறிப் பணத்தைத் தட்டிலே போட்டு அண்ணாவியாருக்குக் கொடுக்க வேண்டும்.

இத்தனை பொறுப்புக்களையும் கொண்ட அப்பாத்திரத்தை யோசேப் என்ற வாலிபன் ஏற்றிருந்தான். சீத்தைத் துணியிலே சுருக்கு வைத்துத் தைத்த நீளக்காற்சட்டை, நீளக்கை ரவிக்கை போலத் தைக்கப்பட்ட மேற்சட்டை. காட்போட் அட்டையைக் கூம்பு போல வளைத்து, அந்தக்கூம்பின் நுணியில் குஞ்சம் வைத்து ஜிகினாத் தாள்களால் அவங்கரிக்கப்பட்ட விசித்திரமான குல்லா. இப்படியாக யோசேப் மேடையிலே தோன்றியபோது சபை முழுதுமே சிரித்தது!

ம—5

ஆனால் எந்த நடிதனும், அவன் எந்தப் பாத்திரத்தை ஏற்று நடித்தாலும் முதலில் வேண்டுவது குரல் வளந்தான்! பாடத் தெரியாத, இனிமையாகப் பாடமுடியாத எவனுக்கும் நாடகத்திலே இடங்கிடைக்காது. கனிந்த குரல் வளத்தோடு இனிமையாகப் பாட வல்லராயிருந்த சிலர், சென்ற தலைமுறையில் எழுத்தறிவில்லாதவர்களாக இருந்தும் நாடகமேடையிற் சக்கை போடு போட்டார்கள் என்று ஊரிலே பலரும் சொல்லியதை ஆசீர்வாதம் கேட்டிருக்கிறான்.

யோசேப்பிற்கும் நன்றாகப் பாட வரும், அத்தோடு கோமாளித்தனமான சேட்டைகளும் நன்கு வரும். காட்சி மாற்றம் நடைபெற்ற இடைநேரத்தில் பழன் யோசேப்

கத்திக் காய்க் கூடை கொண்டாடி—அவை

அத்தனையும் முத்து நவ

ரத்தினத்தால் வைத்திழைத்த—கத்திக்காய்...

என்ற பாடலைக் கேட்டுச் சபை முழுவதும் சிரித்து மகிழ்ந்தது. இப்படியாக எத்தனையோ பாடல்கள்!

அத்தோடு அந்த நாடகத்திலே கூத்திற் கட்டியம் கூறுவதிற் புது உத்தியைப் புகுத்தி அண்ணாவியாருக்குக் கணிசமான தொகையைச் சேர்த்துக் கொடுத்தார்.

நடுச்சாமமான போது நாடகத்தில் ஆறு காட்சிகள் முடிவடைந்திருந்தன. ஏழாங்காட்சிக்கான ஒழுங்குகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தபோது சபையைக் கவனித்தான் யோசேப். நித்திரைத் தூக்கமும் அலுப்புமாகச் சபையிற் சலிப்பு ஏற்பட்டதாக அவருக்குப் பட்டது. உடனே அவனுக்கு ஒரு யுக்தி தோன்றியது. தன் சட்டைப் பையிலிருந்த நாலு பணக் குற்றியை எடுத்துச் சபையிற்காட்டி "இது தேவசகாயம் வாத்தியார் ஒளித்து நின்று கூத்துப் பார்ப்பதற்காக அவர் மச்சான் மரியதாசன் தரும் கட்டியம்" என்று கூறி அப்பணத்தை அண்ணாவியாரின் தட்டிலே போட்டார்.

அவரது கற்பனைக் கதையைக் கேட்டுச் சபை கலகலப் பாகியது. ஒளித்து நின்று கூத்துப் பார்க்கும் சந்தோஷத்திற்காக ஆண்களும் பெண்களும் தங்கள் தங்கள் நெருங்கிய உறவினர்களின் பேரில் கட்டியங் கூறத் தொடங்கினார்கள். கணிசமான பணம் கட்டியமாகச் சேர்ந்தபோது அடுத்த காட்சி தொடங்கிவிட்டது. ஆனால் அடுத்த காட்சி தொடங்குவதற்கு முன்னும் 'ஒளித்து நின்ற கட்டியம்' தொடர்ந்தது.

அன்றிரவு விடியற்காலை நான்கு மணிவரை கூத்து நடந்தது. அடுத்த நாள் ஓய்வு. அதற்கும் அடுத்த நாள் கூத்துத் தொடர்ந்து நடைபெற்று முதலிரவைப் போலவே அதிகாலையில் நாடகம் சம்பூரணமாயிற்று.

சந்தன அண்ணாவினாரைப் பொறுத்தவரையில் அவருக்கு மாபெரும் வெற்றி! மழை பெய்து கூத்தைக் குழப்புவதற்கு அந்தோனியாச் விடமாட்டார் என்று அவர் கொண்டிருந்த நம்பிக்கைக்கும் பிரமாதமான வெற்றி! கூத்து முடிந்ததும் கோயிலிலே அந்தோனியாருக்கு மெழுதிரி கொளுத்தினர். மிக்கேல் மெல்லோச் சுவாமியாரின் கல் லறையில் அப்பம் பகிர்ந்தார்!

கூத்து முடிந்ததும் ஊரிலே பெருமழை பெய்து ஓய்ந்த மாதிரி இருத்தது! அண்ணாவினாரும் கூத்தில் நடித்தவர்களும் தங்கள் நானாந்தக் கடமைகளை, ஈனக் கவலைகளைச் சுமக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு ஆளானார்கள்!

சின்ன வயதினனாக இருந்தாலும் ஆசீர்வாதம் தன் ஊரவர்களை நன்கு அறிந்தும் அளந்தும் வைத்திருந்தான். 'இந்த வேதக்காரர் சமுதாயம் இருக்கிறதே; அது பறங்கிச் சமுகம் மாதிரி. பறங்கிகள் உள்ள கடைசிச் சதத்தையும் நத்தாரோடு உண்டு குடித்துக் கழித்து விட்டுப் புது வருடத்திற்கு என்ன செய்வது என்று திகைத்துக் கலங்கிக் கடைசியாய் நத்தாருக்கு வாங்கிய புத்தாடைகளையே விற்பார்களாம்' என்று கரவெட்டி வாத்தியார் எப்போதோ ஒரு நாட் சொன்னது சரி என்றே அவனுக்குப்பட்டது.

ஊரிலே ஒரு சிலரைத் தவிர மற்றெல்லாருக்கும் புது வருடம் பற்றிய கவலை பிடித்துக் கொண்டது.

மரியம்மா சொன்னாள். “நத்தாரைவிடப் புது வருடத் திற்குத்தான் செலவுகூட, வண்ணான், அம்பட்டன், பறையன், சக்ரவியன் ஆகிய எளிய சாதிக்கெல்லாம் அரிசியும் மாவும், கைவிசேடமும் கொடுக்கவேணும். வீடு தேடிவரும் ஊர்ப்பெரியவர்களான உறவினர்களுக்குக் கைவிசேடமும் சில் சாராயமும் கொடுக்கவேண்டும். அத்தோடு புத்தாடைகளும் பலகாரங்களும் வேண்டும்”

ஆசீர்வாதம் சொன்னான் “அம்மா! தமிழர்களாய நமக்கு இது புதுவருடமல்ல. ஆங்கிலேயர்களுக்குத்தான் இது புதுவருடம். திருச்சபையும் கிறிஸ்து நாதருக்கு விருத்த சேதனஞ் செய்த புனித நாளாகத்தான் இந்நாளைக் கருதுகிறது. அந்த நாளை விண் ஆடம்பரமாகக் கொண்டாடத் தேவையில்லை.”

ஆனால் அவனது கருத்துக்களை எவருமே மதிக்கவில்லை. கிறிஸ்தவ சமூகம் புதுவருடத்தையும் கோலாகலமாகக் கொண்டாடுவதைப் பற்றியே சிந்தித்தது. ஆனால் பெரும்பான்மையினரைப் போலல்லாது மரியம்மா தைரியத்துடனேயே புதுவருடத்தை எதிர்நோக்கினாள். எப்படியும் சமாளிக்கலாம் என்ற நம்பிக்கை அவளுக்கு இருந்தது.

பின்னிலவுக்காலத்தில் ஊரே புதுவருடத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்துக் கொண்டிருந்தது.

12

புது வருடமும் பிறந்தது. நாட்கள் கழிந்து பழசாகியும் விட்டது. மூதாரில் மட்டுமல்ல. அயற்கிராமங்களிலும் பஞ்சம் தலைகாட்டியது.

ஆனாலும் ஊரின் அயலிலுள்ள முதுர் வெளியும், பொன்னாவரத்திடலும், வண்ணான் குழியும் வஞ்சகமின்றிப் பெய்த மாரிமழையில் தன் மேனியெங்கும் பசுமை போர்த்து, வரம்பு நிறைந்த தண்ணீருக்கு மேல் பொன்னிறக் கதிர்களை வீசியெறித்து வாடைக்காற்றில் அசைந்து, காலை வெய்யிலில் ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தன. வீதியோரங்களிற் சோளங்குலைகள் சதத்திற்கு இரண்டாக மலிவு விலையில் விற்பனையாகிக் கொண்டிருந்தன.

திடர்ப் பகுதிகளிற் தண்ணீர் வற்றிவிட்டது. தை மாதம் பெரிசாக மழைவரும் என்று எவரும் நம்பவில்லை. 'தை மாதத் தூற்றலுக்குத் தலை நனையாது' என்பது பழமொழி. பொங்கலோடு ஒரு தூற்றல் தூறினால் மேடும் பள்ளமும் ஏகத்திற்கு விளைந்து விடும். தைப்பூசம் கழிந்ததும் அறுவடை செய்யலாம்' என்று கமக்காரர்கள் எண்ணிக் கொண்டார்கள்.

வேளாண்மைத் தாள்களில் வெட்டு விழுந்தாற்தான் ஊரிலே பஞ்சமும் நீங்கும். என எல்லாருமே எண்ணிக் கொண்டார்கள். அவர்கள் எண்ணப்படியே எல்லாம் நடந்தது. பொங்கலுக்கு அடுத்த நாட்சிறு மழை பெய்தது. அதன் பின்னர் பனிக்காலம் தொடங்கி விட்டது. அதிகாலையிலே வேலிக்கு மேலால் விசிறிய சாம்பற்புகாராக அப்பிராந்தியம் முழுவதையுமே பனிப்படலம் போர்த்தது. தவரைப் பற்றைகளிலும் பூவரசம் இலைகளிலும் விடிந்த பின்னரும் பனித் தண்ணீர் சொட்டிக் கொண்டிருந்தது. காலைச் சூரியன் மேலே மேலே ஏறிவந்து, சிலந்தி வலையாய்ப் படிந்துகிடந்து, தூங்கும் பனிநீரை வாங்கினான். மதியத்திலெறித்த உக்கிரமான வெய்யிலிற் கதிர்கள் முற்றிப் பழுத்தன. தைப்பூசம் கழிந்தபின்னர் அருவி வெட்டு ஆரம்பமாயிற்று.

கூத்துப் பழக்கிய அண்ணானியாரும், கூத்தாடியவர்களும், ஊரிலே எல்லாரும் வளைந்த கத்திகளைத் தோளிற்

கொழுவிக்கொண்டு அதிகாலைப் பனிக்குளிரில் அருவி வெட்டுவதற்காக வயல்களை நாடிச் சென்றார்கள். வேதநாயகமும் அவர்களோடு போனார்.

ஊரிலே புது நெல்லின் மணம் எல்லா வீடுகளிலும் மணத்தது. மாடுகள் புதுவைக்கோலை வயிறார் உண்டன. ஒரு சதம் வீற்றும் பாலப்பமும் பிட்டும் அளவிலே பெருத்துக் கொழுத்தவைகளாகக் கடையப்பக் கடைகளிலிருந்து வெளிக்கிளம்பின. வேளாண்மை வெட்டுக் கூலியாகக் கிடைத்த இரண்டு மூன்று சாக்கு நெல் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் இருந்தது. ஊரில் எவருக்குமே சோற்றுப் பஞ்சமில்லை!

மாசி மாதம் சுத்திகரத் திருநாட்கழிந்ததும் ஊர்ப் பெண்கள் மட்பாண்டம் வனைவதற்காகக் களிமண் ஏற்றிக் கொண்டார்கள். புகையிலை பயிரிடுபவர்கள் நாற்று மேடையிட்டார்கள். செங்கற் குளைக்காரர்களும், நாட்டு ஓடு அறுப்பவர்களும் தத்தம் தொழில்களைத் தொடங்கினார்கள்.

கரலையில் மந்தமாக விசிய கொண்டற் காற்றிற்குப் பரையை விரித்துக் காற்றின் வேகம் போதாமையாற் பாய்யாடு தண்டு வலித்து வத்தைகள் திருக்கோணமலைக்கு கரைக் காற்றினால் உப்பாற்றுப்பக்கம் ஓடிக்கரை வழியே மூதுருக்கு இழுத்துக் கொண்டு வரப்பட்டன.

மாசி மாதம் பிற்பகுதியில் ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை. அப் போது தபசு காலம் தொடங்கியிருக்கவேண்டும் மரியம்மாவும் பிள்ளைகளும் இக்கரைக்குக் காலைப் பூசைக்கு வந்திருந்தார்கள். நடுப்பூசையின் போது கோயிலுக்குப் பக்கத்திலிருந்த அம்மம்மாவின் வீட்டில் அழகுரல் கேட்டது. மரியம்மா விழுந்தடித்துக் கொண்டு அங்கே ஓடினாள்.

அங்கே அவள் கண்ட காட்சி!

பனை மரம் போல உயர்ந்து, ஆஜானபாகுவாய் நீண்ட கைகளுடன், வைரம் பாய்ந்த தன் நெஞ்சை நிமிர்த்தி, மழுங்கச் சிரைத்த முன் தலையும், உச்சிக்குடியியும், காதிற்

கடுக்கன்களும்மின்ன அவளுடைய சின்னண்ணா உரல்களின் மேல் வைக்கப்பட்டிருந்த பலகையில் நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்துக் கிடந்தார்! அவரது தலைமாட்டில் மெழுகுதிரிகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. அவற்றின் நடுவே சிலுவை ஒன்றுருந்தது.

அந்தக் காட்சியைக் கண்டதும் மரியம்மா தலையிலடித்துக் கொண்டு குமுறியழுதாள். அவளது நெஞ்சு வெடித்து விடும் போல இருந்தது.

மரியம்மாவிற்கு உடன் பிறந்த சகோதரர்கள் எவருமே இல்லை. ஆனால் அவளுடைய தாயின் சகோதரிகளுக்குப் பல மகன்கள் இருந்தனர். அவர்கள் எல்லோரிலும் வயதில் மூத்தவரான கபிரியேல் அந்த வட்டாரத்திலேயே பிரசித்தி பெற்ற கடலோடி. தண்டேல் 'அண்ணாச்சி' என்று பயக் கலந்த மரியாதையுடன் அவரை அழைப்பாள்.

ஆனால் அவரைவிடவும் இன்னோர் சின்னம்மாவின் மகனான சின்னப்பாவிடம்தான் அவளுக்குப் பாசமும் நேசமும்.

அந்தச் சின்னப்பா நாற்பது வயதானவராகியும் என்ன காரணத்தாலோ இன்னமும் பிரம்மச்சாரியாகவே இருந்தார்.

அவரும் தேர்ந்த கடலோடி. தனது அண்ணரின் வத்தையில் எப்போதும் 'தாமான் கயிற்றடியில்' இருப்பார். அண்ணன் இல்லாத வேளைகளில் சுக்கானியாகவும் கடமையாற்றுவார். நாற்பது வயதாகி விட்டாலும் இன்னமும் அவர் மதுவருந்துவதேயில்லை. ஆனாற்கையில் காசிருந்தால் சூதுவிளையாடப் போவார் என்று மரியம்மாவிற்குத் தெரியும்!

நேற்று 'அண்ணாச்சி'யின் வத்தை வழமைக்குச் சிறிது முன்னதாகவே வந்துவிட்டது! அடுத்த நாள் ஞாயிற்றுக் கிழமையாதலால் வத்தையில் 'கேழ்வு' ஏற்றவில்லை. துறை முகத்திலிருந்து வத்தையைக் கொல்லன் ஆற்றுக்குட் கொண்டு வந்து கட்டிவிட்டு 'அண்ணாச்சி' வீட்டுக்குச்

சென்று 'பங்கு பார்க்கையில்' அவர் பின்னால் ஆசீர்வாதமும் அவனது பெரியம்மாவின் மகனான தம்பி வன்னமணியும் அவர் பக்கலில் இருந்தார்கள்.

கோயிற்காசு நாலு பணம். கயிற்று முடிக்காசு நாலு பணம், மந்தாஸ் காசு எட்டுப்பணம் என்று கழித்து, ஏற்று மதிக்கூலியை, வத்தைப் பங்கு நான்கு, தண்டேல் பங்கு ஒன்று, கிலாஸ் பங்கு பத்து என்று பிரித்த போதும் அவர்களிருவரும் பக்கத்திலேயே இருந்தனர்.

அவர் தன் பங்குப் பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு வெளியேறுகையில் ஆசீர்வாதமும் தம்பியும் அவரோடேயே வெளியேறினார்கள்.

அவர்களுக்கு ஆளுக்கு இரண்டு சதம் கொடுத்துக் "கெதியாக வீட்டுக்குப் போங்க" என்று அவர்களை விரட்டிய போதும் இருவரும் போக மறுத்தார்கள்.

அவர் ஆசீர்வாதத்தைக் கையோடு பிடித்து இழுத்து வந்து அவனது வீட்டில் விட்டு விட்டு, மற்றவனைக் கூட்டிக் கொண்டு கோயிலடியிலிருக்கும் தன் வீட்டுப் பக்கமாகச் சென்று, வன்னமணியையும் அவன் வீட்டிற் தாயிடம் சேர்ப்பித்து விட்டு வெறெங்கோ போனாராம். குதுக்கொட்டிலுக்கோ?

அப்படியாகச் சென்ற அண்ணன், இப்போது நீட்டி நிமிர்ந்து பிணமாகக்கிடக்கிறார். ஒரு இரவுக்குள் அவருக்கு என்ன வியாதி வந்ததோ? இரவோடிவாக அழைத்து வரப் பட்டுப் பரிகாரம் பார்த்த கறுத்தப் புலவருக்கும் அது சரியாகத் தெரியவில்லை! ஆனால் 'சானாக்கிழவி' சொன்னாள் "பிள்ளைக்கு வயித்துக்க படுவங்கட்டி ஒடைச்சிற்று. இந்த வியாதிதான் தேவையிலிருந்து நம்ம ஊருக்கு வந்த மிக்கேல் மெல்லோ சாயிக்கும் வந்து ஒரு இரவையிலே அவரையும் முடிச்சது"

நெஞ்ச வெடித்து விம்மிக் குமுறி அழுத மரியம்மா, சற்று ஓய்ந்து ஒப்பாரி சொல்லி மற்றப் பெண்களுடன் கட்டியணைந்து அழுதாள்.

அழுது ஜுவதென்ன? உடன்பிறப்புக்கும் மேலாக நேசீத்த அந்த ஆஜானாபாகு, 'சின்னண்ணா' என்று தான் அருமையாக அழைத்த அந்தப் பாசமுள்ள சகோதரன் போனால் வராத இடத்திற்குப் போயே விட்டார்!

பூசை முடிந்ததும் ஊர் முழுவதுமே இழவு விட்டிற்கூடி விட்டது!

ஊருக்குள்ளே குடும்பம் குடும்பமாகப் பூசலும் புகைச் சலும் இருக்கும். ஆனால் எங்காவது இழவு விடு என்றால் எல்லா விவகாரங்களையும் மூட்டை கட்டி வைத்து விட்டு ஊரே ஒன்றுகூடி விடும். அப்படிக்கூடியவர்கள் முற்றத்திற்கு கால் நாட்டிப் பந்தல் போட்டார்கள்.

பெரிய பள்ளி வாசலிற் பலகை வாங்கிக் கொண்டு வந்து முத்தரின் பட்டறையிற் சுவப்பெட்டி செய்தார்கள்! ஓலைப் பெட்டிகளில் இருந்த வெற்றிலை பாக்கை எல்லோருமே மென்றார்கள். கள்ளுக்கடைக்குப் போகாமல் குடத்திலே கள்ளு வாங்கி வந்து, தச்சுப் பட்டறையில் வேலை செய்தவர்கள் குடித்தார்கள்.

சாயங்காலமான போது, காலஞ்சென்றவரின் தாய் வழியைச் சேர்ந்த 'சட்டைக் கார்' ஆண்கள் ஒன்பது பேர், பழங்கோயிலடியிலிருந்து வெள்ளைத் துணியினால் முடித் தூக்கிக் கொண்டு வந்த ஒன்பது குடம் தண்ணீரினால் அவரைக் குளிப்பாட்டி புத்தம் புதிய சேலம்பட்டு வேஷ்டி உடுத்தித் தலைப்பாகையும் கட்டிச் சுவப்பெட்டிக்குத் தூக்கி வைத்ததும், பெண்கள் மீண்டும் ஒரு பாட்டம் அழுது தீர்த்தார்கள்!

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை ஆதலாற் சுவாமியார் சவக் காலை மட்டும் பிரேத ஊர்வலத்தோடு வரவில்லை. விட்டுக்கு

வந்து பிரேதத்தை ஆசீர்வதித்துத் தன் கடமையை முடித்துக் கொண்டார் மதகுரு.

பெண்கள் தலைவிரி கோலமாகத் தெருவாசல் வரை வந்து அழுது வழியனுப்ப, நால்வரின் தோள் மேல் ஏறிக் கொண்டு காலஞ்சென்றவர் தன் கடைசி பயணத்தைத் தொடங்கினார். அவரது பிரேதக்குழியிலே அடையாளத் திற்கு நடப்படவிருந்த “சின்னப்பா பிராண்டா” என்ற அவர் பெயர் பொறித்த மரச்சிலுவையைச் சுமந்துகொண்டு ஊர்வலத்தோடு ஆசீர்வாதம் நடந்தான். அவன் அருகே சேமக் காலைக்குட் பகிரப்பட இருக்கும் வெற்றிலை, சுருட்டுப் பொட்டணத்தைச் சுமந்துகொண்டு அவன் தம்பி வன்னமணியும் போய்க்கொண்டிருந்தான்.

ஊரிலிருந்து அரைமையுக்கப்பாற் சேமக்காலை இருந்தது. போகும் வழியிற், சேமக்காலை மட்டும் சுவாமியார் வராததால், அவர் பாடி வரவேண்டிய லத்தீன்பாட்டை, அதன் தமிழ் பெயர்ப்பில் சின்னப்பாவின் அண்ணன் முறையினரான கட்டை அந்தோணியர் உரத்த குரலெடுத்துப் பாடினார்.

சாதாரணமான லோக
சாவில் ஏனோக், எலியாசை
சாகாமல் நீர் மீட்டது போல—சுவாமி,
அவரைத் தொடர்ந்து

உந்தமது தாசனான
சொந்த இவன் ஆத்துமத்தை
உத்தமமாய் மீண்டு ரட்சிப்பீரே—சுவாமி

என்று ஊர்வலத்திற் சென்றவர்கள் எல்லோரும் பல்லவியை இசைத்தார்கள்.

பிரேதத்தைப் புதைகுழியிலிட்டு ஆளுக்கு மூன்றுபிடி மண் போட்டு முடிவிட்டு வீடு திரும்பியபோது இருட்டிவிட்டது. சிலர் கள்ளுக்கடைப் பக்கம் போனார்கள். மற்றவர்கள்

வண்ணாமலைத் தடியிற் கொல்லனாற்றில் முழுக்குப் போட்டார்கள். அவர்கள் வீட்டுக்கு வந்தபோது வீடு முற்றமெங்கும் சாணி கரைத்துத் தெளித்து, வாசலிலே வேப்பங்கட்டைகளை எரித்துக் 'காவல்' செய்திருந்தார்கள்.

முருங்கையிலை போட்டுக் காய்ச்சிய உரிமைக் கஞ்சி எல்லோருக்கும் கொடுக்கப்பட்டது.

இரவு முற்றிவரும்போது அவ்வீட்டிற் குழுமிருந்த இனசனம் முழுவதுமே சின்னப்பாவை மறந்துவிட்டது. உண்டகளைப்பிலும், அழுது தீர்த்த சோர்விலும் ஆண்களும் பெண்களும் பாற்பேதமின்றி நீட்டி நியிர்ந்து படுத்துக் கொண்டார்கள். சில பெண்கள் பெற்றோமக்ஸ் விளக்கொளியில் யாகப்பர் அம்மானையும், சித்தேரியம்மாள் அம்மானையும் படித்தார்கள். சிலர் தரையிலே மனை கீறித் தாயக்கட்டை உருட்டினார்கள். வெளிப்பந்தரின் கீழே ஆண்கள் சிட்டாட்டம் ஆடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆனால் உள்ளே விளக்கடியில் மரியம்மா மட்டும் அழுது கேவிக்கொண்டிருந்தாள். வாரத்திற்கொரு தடவையாகுதல் 'என்ன மன ஆக்கியிருக்கா' என உரிமையோடு கேட்டு வாங்கிச் சாப்பிடவும், தன் பிள்ளைகளுக்கு இடைக்கிடை காசு கொடுக்கவுங்கூடிய பாசமுள்ள ஒரு அண்ணா அவளை விட்டுப் போயே விட்டார்! அந்த இழப்பை அவளாற் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

13

பங்குனிமாத வெய்யில் ஊரை வறுத்துக் கொண்டிருந்தது. தெருநாய்கள் கூட வாலைச் சுருட்டிக்கொண்டு நிழல்தேடி ஒதுங்கிக் கொண்டன.

புகையிலைச் செய்கையிலீடுபட்டவர்கள் மத்தியான வேளைகளிற் சீமெந்துத்தரையிற் துண்டினாற் தட்டிவிட்டுக்

கோயில் விறாந்தையில் நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்தார்கள். கோயில் வளவிற்குள் நின்ற பென்னம் பெரிய நிழல் வாகை மரமும் மாமரங்களும் அவர்களுக்குக் 'கோடையிலே இளைப்பாறிக் கொள்ளும் வகை கிடைத்த குளிர்நடு'க்களாக அமைந்தன.

வீட்டிலே அடைந்து கிடந்த இளம் பெண்களும் கிழவிகளும் கொன்சால்வெஸ் அடிகளாரின் வியாகுல பிரசங்கத்தை நீட்டி முழக்கி வாசிப்பது மதியவேளைகளிற் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

பங்குனிமாத மத்தியில் ஆசீர்வாதம் எட்டாம் வகுப்புப் பரீட்சை எழுதத் திருக்கோணமலைப் பட்டினத்திற்குச் சென்றான். அவனோடு இன்னும் மூவரும் அவனது பாடசாலையிலிருந்து சென்றனர்.

ஆசீர்வாதத்திற்குச் சேதனை சிரமமானதாக இருக்கவில்லை. ஆனாத்திருக்கோணமலைப் பட்டினம் அவனுக்குப் புதிது. பென்னம் பெரிய கோயிலும் கார்களும் சைக்கிள்களும் அவனுக்குப் பிரயிப்பைக் கொடுத்தன. ஆறுநாட்கள் அங்கு தங்கியிருந்து பரீட்சை எழுதினான் ஆறாம் நாள் சம்பூர்ண ராமாயணம் திரைப்படம் பார்த்தான்.

இதற்கு முன்னர் ஊரிலே 'ஊமைப் படங்களைப்' பார்த்திருக்கிறான். வெள்ளைக்காரப் பாதிரியம்மா, அவளின் கோயிலிலே பல ஊமைப் படங்களைக் காட்டியிருக்கிறான். சுவாமியாருக்குப் பயந்து பயந்து அந்தப் படங்களைப் பார்த்திருக்கிறான். கொக்கிப்புழு மருந்து கொடுப்பவர்கள் அசையாத படம் கொண்டுவந்து காட்டியிருக்கிறார்கள். அதையும் பார்த்திருக்கிறான். அந்தப் படங்களைப் போலல்லாது இந்தப்படம் அவனுக்குப் புதிய அனுபவமாகவும், ஆச்சரியத்தைக் கொடுப்பதாகவும் இருந்தது.

பரீட்சை எழுதிவிட்டு ஊர் திரும்பியதும் கரவெட்டி லிகோரி வாத்தியார் அவனிடம் பரீட்சையைப்பற்றி விசாரித்

தார். ஆசீர்வாதம் கணித வினாத்தாளிலே ஒவ்வொரு கணக்கிற்குமான விடைகளை எழுதி வந்திருந்தான். கணக்குகளைச் செய்து அவனது விடைகளுடன் ஒப்பிட்ட வாத்தியார் மகிழ்ந்தார். கணிதத்தைப் போலவே மற்றைய ஆறுபாடங்களிலும் அவன் சீத்தியடைந்து விடுவான் என முழுமையாக நம்பினார்.

“நீ வீட்டிலே இருந்து வீண்பொழுது போக்காமல் பாடசாலைக்கு வந்து எஸ். எஸ். சி வகுப்பிலிருந்துபடி. அடுத்த வருடமே எஸ். எஸ் சி சோதனை எடுக்கலாம்” என்று உற்சாக மூட்டிய ஆசிரியர், அவனுக்கு எஸ். எஸ். சி வகுப்பிற்கான இலக்கியப் புத்தகங்கள் இரண்டையும் கொடுத்தார்.

ஆசீர் வாதத்திற்கும் வீட்டிலிருக்க விருப்பமில்லை. பாடசாலைக்குப் போனால் தலைமை வாத்தியாருக்கு வரும் பத்திரிகையைப் படிக்கலாம். இங்கிலீஸ் வாத்தியாருக்கு வரும் ஆனந்தபோதினி. பிரசண்டனிகடன் களையும் படிக்கலாம். மேலும் பரீட்சையின் காரணமாக வீரகேசரியில் அதன் ஆசிரியர் நெல்லையா எழுதும் நாவலைப் பத்து நாட்களாகத் தொடர்ந்து படிக்கவில்லை. பாடசாலைக்குச் சென்று முதல் வேலையாகத் தலைமை வாத்தியாரிடம் பழைய பத்திரிகைகளையெல்லாம் எடுத்து அந்த நாவலைத் தொடர்ந்து படிக்கவேண்டும் என்று எண்ணினான்.

அடுத்த நாளே அவன் பாடசாலைக்குப் போனான். பாடசாலையில் அவனுக்குப் பாலர் வகுப்புக்கான ‘சட்டாம்பிள்ளை’ உத்தியோகமும் இடைக்கிடை ஆசிரியர் வராத நேரங்களிற் கிடைத்தது. லிகோரி வாத்தியார் கபிரியேல் பச்சேக்கு அடிகளார் எழுதிய யாசேப் வாஸ் சரித்திரம் என்னும் நூலையும் கொன்சால் வெஸ் அடிகளாரின் சரித்திரத்தையும் யாழ்ப்பாணம் கத்தோலிக்க அச்சகத்திலிருந்து வெளியான இன்னும் பல சிறு நூல்களையும் அவனுக்கு வாசிக்கக் கொடுத்தார். ஒன்பதாம் வகுப்பில் நடக்கும் ஆங்கிலப்பாடத்திற்கு அவன் தவறாமற் சமூகமளித்தான்.

ஆளாற் பங்குனிமாதக் கடைசியிலேயே பரஸ்காப் பண்டிகைக்காகப் பாடசாலை விடுமுறை விடப்பட்டது.

நத்தார்த்திருநாளைவிட, இந்தப் பரஸ்காத்திருநாள்-அது தவக்காலம் பண்டிகையாயினும்-மூதூரிலே விசேடமானது. அதன் காரணமே அங்கு பல வருடங்களாகத் தொடர்ந்து காண்டிக்கப்படும் திருப்பாடுகளின் காட்சியாகத்தான் இருக்கவேண்டும்!

பரிசுத்தவாரத்தின் புதன் கிழமையன்று பாடசாலைக்கு விடுமுறை வழங்கப்பட்டது. உடனடியாகவே வாங்குகளையும் டெஸ்குகள் சிலவற்றையும் சுமந்து கோயிலுக்குக் கொண்டு போனார்கள். நாளை பெரிய வியாழக்கிழமை. தேவநற்கருணையை எழுந்தோற்றம் பண்ணிவைக்கப் பீடம் அமைப்பதற்கு அவைகள் தேவையாக இருந்தன.

மத்தியான வேளையில் வாங்குகளைச் சுமந்து சென்ற ஆசீர்வாதமும் அவனது தோழர்களும் நடுவீதியிலே அவைகளை வைத்துவிட்டு அவற்றின் மேல் அமர்ந்து கொண்டார்கள். அவர்களில் ஒருவன் சொன்னான் "ஜொலிப்பப்பாவின் சந்திரகெவுளியில் இரண்டு குலை இளநி இருக்கு. இரவைக்கு ஆயவேணும்"

"ஓண்டா. மரமும் சின்னன்தான். ரெண்டு உதையில் வட்டுக்க போயிரலாம்" என்று ஆமோதித்தான் இன்னொருவன்.

பால்போல் நிலவெறிக்கும் பாஸ்கா வாரத்தில் தென்னை மரங்களில் ஏறிக் 'கள்ள இளநீர்' பறித்துக் குடிப்பது ஊரிலே இளைஞர்களின் வழக்கமாகவே ஆகிவிட்டிருந்தது. மாச்சொந்தக்காரர்களும் கண்டும் காணாதபடி இருந்து விடுவார்கள். பலர் பெரிய வியாழனன்று இளநீர்க்குலைகளைத் தாங்களாகவே வெட்டிக்கொண்டு வந்து கோயில் முற்றத்திற் போடுவார்கள்.

வரங்குகளையும் டெஸ்குகளையும் சுமந்து வந்த மாணவர்கள் தெருவிலே பல இடங்களில் அவைகளை வைத்து வைத்துக் கடைசியாகக் கோயிலை அடைந்தபோது ஒருமணிக்கும் மேலாகி விட்டது!

அத்தோடு அவர்களின் வேலை முடிந்து விட்டது. கோயிற் பெரிய கதவும் சாத்தப்பட்டு விட்டது. மூடப்பட்ட கோயிலுக்குட் பேரியவர்கள் சிலர் நின்று பீடம் அமைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள் கோயிற் தலைவாசற் கதவிலிருக்கும் சின்னஞ்சிறிய துவாரங்களால் கோயிலுக்குள் என்ன நடக்கிறது என்பதை அறிய ஆசீர்வாதமும் அவனது நண்பர்களும் முயற்சித்தார்கள். அந்த முயற்சியில் அலுப்படைந்த அவர்கள்; தங்கள் தங்கள் வீட்டுப் பரண்களிலே 'தேடாநாடி' யாகக் கிடக்கும் துக்கப்பறைகளுக்கு எண்ணெய் பூசி இயங்க வைப்பதற்காக வீட்டுக்குச் சென்றார்கள்.

விடிந்தால் பெரிய வியாழக்கிழமை!

வியாழக்கிழமை காலைப்பூசையின் போது, அந்தப் பூசையிற் 'குளோரியா' பாடுகையிலேயே கோயில் மணி ஓசை நின்று விட்டது. இனிச்சனியன்றுதான் மீண்டும் கோயில் மணி ஓசை கேட்கும். அதுவரைக்கும் எல்லா அறிவிப்புக்களுக்கும் சிறுவர்களின் துக்கப்பறைதான் முழங்கும்.

பூசையின் பின்னால் நற்கருணை எழுந்தேற்றம்! அன்று பகல் முழுவதும் ஆண்களும் பெண்களும் கூட்டம் கூட்டமாகவும், தனித் தனியாகவும் கோயிலுக்கு வந்து நற்கருணையை ஆராதித்தார்கள். அந்த ஆராதனை தொடர்த்து வெள்ளிக் கிழமை காலை வரை இரவிரவாக நீடிக்கும்!

பெரிய வியாழனும் வெள்ளியும் தவத்தின் நாட்கள். கிறிஸ்து பெருமாள் மனுக்குல மீட்பிற்காகத் தன்னைத் தானே சிலுவையிற் பரித்தியாகஞ் செய்து கொண்ட அவலமான நாட்கள்.

ஆனால் இந்த நாட்களிலேதான் முதலாம் இளைஞரிடையே காதல் மலரும்! வறுத்தெடுத்த வெய்யில் தணிந்து, சித்திரை மாதத்தின் இலையசையாப் பம்மலும் காற்றாடாப் பொருமனும் தளர்ந்து பெளர்ணமி நிலவு பாலாய்ப் பொழியும் இரவிலே, கோயிலையும் ஆராதிப்பதையும் சாக்காக வைத்துக் கொண்டு இளம்பெண்கள் சுதந்திரமாக விட்டை விட்டு வெளியேறுவர். கோயிற்புற மதிலின் இருளிலும், மரநிழல்களின் மறைவிலும் சந்திப்புகள் நிகழும். பாஸ்காப் பண்டிகையை அதன் புனிதத்திற்காகவும் மகத்துவத்திற்காகவும் அல்ல; இந்தச் சந்திப்புகளுக்காகவே ஏங்கிக் காத்துக் கிடந்தனர் இளைஞர்கள் பலர்.

இந்தக் கோலாகலங்களுக்கிடையே குருமனைக்கு அருகிலிருந்த புளியமரத்தடியிலே, முன்னாற் பெண்ணம் பெரிய கருந்திரையைக் கட்டி மறைத்துத் திரைமறைவிற்கிழிந்து நாதரின் சிலுவைப் பாடுகளைச் சித்தரிக்கும் காட்சிக்கான பூர்வாங்க வேலைகளும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

விடிந்தது! பெரிய வெள்ளிக்கிழமை. காலை பூசைக்குப் பின் ஊர் ஓய்ந்து அசமந்து கிடந்தது. இந்த அசமந்தத்தினூடே ஒரு சோகம் இழைந்தோடுவதை உணரக்கூடியதாக விருந்தது. ஆண்டு முழுவதும் காலையிலும் மதியத்திலும் அந்தியிலும் மாலையிலும் ஒலித்த கோயில் மணியின் நாதம் கேட்காதது அந்தச் சோகத்தை இன்னமும் துலாம்பரமாக எடுத்துக் காட்டியது. சோகத்தோடு அன்றைய பகற்பொழுது கழிந்து இருட்டியது.

எட்டு மணியானபோது கோயில் வளவுக்குட் கட்டப் பட்டிருந்த பெருந்திரையின் பின்னால் உயர்த்திக் கட்டப் பட்டிருந்த கருந்திரையின் அருகில் நின்று கொண்டு பெருந்த சத்தமாய்க் கொன்சால்வெஸ் அடிகளாரின் வியாகுல பிரசங்கத்தின் ஆராம் பிரசங்கத்தை ஒருவர் வாசிக்கத் தொடங்கினார்.

திரைக்கு முன்னாலிருந்த வெளியில் சனங்கள் கூட்டங் கூட்டமாக வந்து தரையில் அமர்ந்து கொண்டனர். அயற்

கிராமங்களிலிருந்தும் உள்ளூரிலிருந்தும் ஏராளமான சைவ மக்களும் அந்தச் சிலுவைக் காட்சிகளைக் காண வந்திருந்தார்கள். கோயில்புற மதிலுக்கு வெளியே தெருவிலும் அயல் வீடுகளிலும் முஸ்லீம் பெண்களும் ஆண்களும் கூட அக்காட்சிகளைக் காணக் கூடி நின்றார்கள்.

அந்தக் காட்சிகள் இலங்கையில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட வரலாற்றை, ஆசீர்வாதம் லிகோரி வாத்தியார் கொடுத்த ஏதோ ஒரு புத்தகத்திற் படித்திருக்கிறான்.

இலங்கை டச்சுக்காரரின் ஆட்சியிலிருந்த பதினேழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் கோவாவிலிருந்து வந்த யோசேப் வாஸ் என்ற, சம்மனசுச் சாமியார் என அழைக்கப்பட்ட பிராமணரான கத்தோலிக்கக் குழு இங்கு வேதம் போதிக்க வந்தார். கண்டியரசனின் அனுசரணையைப் பெற்று அவன் கீழிருந்த இடங்களில் வெளிப்படையாகவும் ஒல்லாந்தர் ஆண்ட பிரதேசங்களில் ஒளித்துக் கொண்டும், வேதத்தைப் போதித்தார். அவருக்கு உதவியாகப் பின்னர் வந்து சேர்ந்து கொண்ட கொன்சால் வெஸ் என்னும் குரு கிறிஸ்துநாதரின் மனித மீட்பிற்கான பாடுகளைச் சித்தரித்து வியாகூல பிரசங்கம் என்ற நூலை ஒன்பது 'குறிப்பிடங்களாக' எழுதினார். அந்நூலை ஆதாரமாகக் கொண்டு அந்நூல் குறிப்பிடும் செய்திகளைப் பொம்மலாட்டப் பாணியில் சித்தரித்துத் தங்கள் மதத்தை வளர்த்தனர் கொங்கணத்துக் குருமார். இலங்கையின் முதற் பாஸ்காக்காட்சி பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் புத்தளத்திலே காட்டப்பட்டதாம்.

ஆனால் முதாரிலே முதற் பாஸ்காக் காட்சி எந்த ஆண்டு தொடங்கியது என்பது அவனுக்குத் தெரியாது. தன்னுடைய அப்பாவின் அப்பா காலத்திலும் அக்காட்சி நடைபெற்றது என அவனுடைய தந்தையார் ஆசீர்வாதத்திற்குச் சொல்லி

யிருக்கிறார். கிறீஸ்துநாதரின் சிலுவையிலறைவதற்கான மரச் சொருபம் 1859-ம் ஆண்டு வந்ததாகக் கோயிற்குறிப்பேடுகளிற் காணப்படுவதாகப் பங்குக்குரு சொல்லியிருக்கிறார்.

பாஸ்காக் காட்சி எப்போது ஆரம்பித்தால் என்ன? இந்தத் திருக்கோணமலை மேற்றிராசனத்திலே முதராலும் சொறிக்கல் முனையிலும்தான் திறமான பாஸ்காக் காட்சி நடைபெறுவதென்பது பொதுவாகவே எல்லோரதும் அபிப்பிராயம்.

சிலுவையிலறையப்பட்ட கிறீஸ்து மரணித்த பின்னர், அவரது சடலத்தைச் சிலுவையினின்று இறக்கிக் கோயிலை வளைத்து அச்சடலத்தோடு பாடிப் புலம்பிச் சுற்றி வந்து பாஸ்காக் காட்சிகள் முடிவடைந்தபோது விடியற்காலை மூன்று மணியாகி விட்டது.

கிறீஸ்தவர்களும் கிறீஸ்தவரல்லாதவர்களும் கிறீஸ்து விண் பாடையாகிய 'ஆசந்தி'யின் மேல் சோளப்பொரி மிளகு. உப்பு என்பவற்றைத் தூவி ஏறிந்தார்கள். கோயிலை வளைத்து ஆசந்தி செல்கையில், பாடையின் கீழே குனிந்து ஊடறுத்துச் சென்று தங்கள் நேர்த்திக் கடனைத் தீர்த்துக் கொண்டனர்.

விடிந்தபோது பூசைக்கு மணியடிக்கும் வேலையை ஆசீர்வாதமும் அவன் தோழர்களும் ஊர் வீதிகளிற் துக்கப்பறை சுற்றித் தெரிவித்தார்கள். காலையிலேயே தண்ணீரையும் நெருப்பையும் ஆசீர்வதிக்கும் சடங்கும் அதைத் தொடர்ந்து பூசையும் நடைபெற்றது. பூசையின் போது கோயில் மணி மீண்டும் ஒலித்தது. இனி அடுத்த பாஸ்காப் பண்டிகை வரும் வரையும் துக்கப்பறைகளுக்கு வேலையே இல்லை.

பூசை முடிந்த பின்னர் இரண்டு இரவுகள் நித்திரை விழித்திருந்த ஊர், அலுப்போடு சுருண்டு படுத்தது. ஆனாலும் போல் பெரேராவின் கள்ளுக்கடைக்குப் போய்

வந்த சிலர் தெருவிலே தள்ளாடிக் கொண்டு அல்லேலூயா பாடினார்கள்.

ஆம், தியாகத் திருநாளான, சோகத் திருநாளான பரஸ்காக் காலத்திற் 'காதல் பண்ணுவதும்' சரியானதுதான்! ஏனென்றால் கிறீஸ்துநாதரின் மரணத்தைத் தொடர்ந்து வரும் வெற்றித் திருநாளான உயிர்ப்பு ஞாயிறு அன்று கோயிலிற் பாடப்படும் பாட்டின், முதலாவது சரணமே.

வாலரான மானிடரே

மழலைச் சொற்கன்னியரே

மேலான களிகூறுங்கள்—அல்லேலூயா

என்றல்லவா இருக்கிறது.

14

சித்திரை மாதம் முழுவதும் பாடசாலைக்கு விடுதலை விடப்பட்டிருந்தது பாடசாலை ஆசிரியர்கள் எல்லோருமே தத்தமது சொந்த ஊர்களுக்குப் போய்விட்டார்கள். தலைமை வரத்தியார் மட்டும் தம் குடும்பத்துடன் பாடசாலையிலேயே இருந்தார்.

ஆசீர்வாதம் வேறு யாரிடமாவது சென்று படிக்க விரும்பினான். எஸ். எஸ். சி. பரீட்சைக்கு தமிழ் இலக்கிய பாடத்திற்கு வசன நூலாகச் சிபார்சு செய்யப்பட்ட 'கிராதார்க் கனியம்' என்ற நூலை இரண்டு நாட்களுக்குள் ஆறேழு தடவை படித்து முடித்துவிட்டான். அந்நூலின் இறுக்கமான வசன நடை அவனை வேகுவாகக் கவர்ந்தது. அந்த நூலின் எந்த இடத்திற் கேள்வி கேட்டாலும் விடையிறுக்கக்கூடிய அளவிற்கு அந்நூலைத் 'தளதண்ணிப் பாடமாக' மனனஞ் செய்துவிட்டான். இனிமேல் வில்லி பாரதத்தின் சூதுபோர்ச் சருக்கத்தைப் படிக்க வேண்டும்.

அச்செய்யுட்களை யாரிடமாவது கேட்டுப் படிக்க வேண்டும் என்று அவன் விரும்பினான். ஆனால் இலக்கியம் கற்பிக்கும் ஆசிரியரும் விடுதலையில் யாழ்ப்பாணம் போய் விட்டார். அவன் கவலைப்பட்டதுக் கொண்டிருக்கையில் அப்பா சொன்னார். "சவரி முத்தனிடம் போ. அவன் பண்டிதமும் பாஸ் பண்ணியிருக்கிறானாம். அவன் படிப்பிப்பான்".

சவரிமுத்து என்ற இளைஞர் அப்பாவிற் கு மிக நெருங்கிய சொந்தக்காரர். அவரின் மூத்த அண்ணரைத்தான் அப்பாவின் தங்கை மணம் முடித்திருந்தார். அவருடைய இளைய சகோதரர் ஜோன் குருளிற்கும் ஊரிலே ஒரு வத்தை இருந்தது செயலுள்ள குடும்பம். ஆகவே ஐந்து சகோதரர்களும் ஆக இளையவனான சவரிமுத்துவை எங்காவது அனுப்பிப் படிப்பிக்க வேண்டும் என அவரவரின்.

சவரிமுத்து மாதகலுக்கு அனுப்பப்பட்டார். அங்கே யுள்ள புனித யோசேப் ஆங்கிலப் பாடசாலையிலும் பின்னர் புனித என்றியரசர் கல்லூரியிலும் படித்தார்.

அவர் படிப்பிலே கெட்டிக்காரராக இருந்தாலும் சற்று உல்லாசப் பேர்வழி. அண்ணன்மார் தாராளமாக அனுப்பும் பணமும் கையிலிருந்தது. ஆகவே கேளிக்கைகளுக்குக் குறைவில்லை. அந்தப் போக்கினால் இடையிலே படிப்பைக் குழப்பிக் கொண்டு ஊருக்கு மீண்டபோது, அவருடைய அண்ணன்மார் மீண்டும் அவரைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டுபோய் மட்டக்களப்பிலே சூசையப்பர் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த சகோதரர்களிடம் ஒப்படைத்தனர். அங்கே தமிழில் எஸ். எஸ். சி. சித்தியடைந்து, தற்போது அவர்களது ஆசிரியப் பயிற்சிக் கலாசாலையிலே படித்துக் கொண்டிருக்கிறார். அங்கேதான் பாலபண்டிதமும் சித்தியடைந்தார்.

ஆசீர்வாதம் அவரிடம் குது போர்ச்சருக்கம் பாடம் கேட்டான். ஒவ்வொரு செய்யுளையும் பல தடவை இசையுடன் பாடி, அந்த இசையுடனே பொருளைப் புலப்படுத்திப்

பின்னர் இலக்கண விளக்கமும் பதவுரையும் கதைத் தொடர்புகளும் படிப்பித்தார். இரண்டு வாரங்களில் நூற்றைம்பது பாடல்களையும் படித்தாயிற்று. சகுனியின் சூதாட்டத்தையும் அவன் வெற்றியையும் விளக்கும் அந்தப் பாட்டை—

காயமுற்றும் வஞ்சமே கலந்ததன்ன கள்வன்மேல்
நேயமுற்று நின்றுதானும் நிகர்பிடித்த தென்னவே
மாயமுற்ற கவலும் அந்த மாமன் வல்லபத்திலே
தாயமுற்றிடங்கொடாது தருமனைச் சதித்ததே

என்று பலமுறை இசையோடு பாடி அவர் படிப்பித்த பாங்கு அவனைக் கவர்ந்தது.

அதைவிட அவரிடம் ஏராளமான நூல்கள் இருந்தன. அபிதான சிந்தமாணி என்ற பென்னம் பெரிய நூல் மூலம் பல செய்திகளையும் புராணக் கதைகளையும் அவன் படித்தான். மேலும் கருங்குயில் குன்றத்துக் கொலை, விநோதரசமஞ்சரி, வேதநாயகம்பிள்ளை பாடல்கள் ஆகிய நூல்களையும் அவரிடமிருந்து பெற்றுப் படித்தான் ஆசீர்வாதம்.

சுவரிமுத்து மாமாவோடு பழகிய ஒரு மாத காலத்துள் ஆசீர்வாதமும் தமிழ் இலக்கியமும் இலக்கணமும் எவ்வளவோ கற்றுக் கொண்டான். அவனது வாசகப் பரப்பு விரிவடைந்தது. பொது அறிவும் வளர்ச்சியடைந்தது. எதுகை மோனையோடு கவிதை எழுதவும் அவன் அவரிடமிருந்து கற்றுக் கொண்டான்.

சித்திரை மாதம் சழிந்து விட்டது. செவ்விய மாநதளிர்களைக் கோதிக் கொண்டு 'அக்கோவ்' என்று நீளக் குரலெடுத்துக் குயில்கள் கூவின. பாடசாலை வளவிற்குள் பன்னீர் மரங்களும் மயிற்கொன்றைகளும் பூத்துக் குலுங்கின.

மாரியிற் தன்னிஷ்டமாக வளர்ந்து பழுத்து முற்றிய காய்களோடு கலகலத்து நின்ற தவரைப் பற்றைகளும். முடிதும்பைச் செடிகளும் முதுமையடைந்து மடிந்துகொண்டிருந்தன. ஒற்றையடிப் பாதைகளில் மணல் திரண்டு புழுதி பறந்தது.

பிற்பகலானபோது கொண்டற்காற்றுப் பலமாகவே வீசியது. ஒருநாள் அந்தக் காற்று மந்தமடைந்து செத்துக் கொண்டிருந்தபோது தெற்கே வானம் இருண்டு கறுத்து, மின்னல் மின்னிக் காற்றோடு சோவென்று மழை கொட்டியது.

தலைக்காற்று மழை! பருவப் பெயர்ச்சியின் ஆரம்பம். அந்த மழையில் பள்ளப் பகுதிகளில் இருந்த புனையிலைச் செடிகள் விழுந்து மடிந்தன. எரிந்திருந்த பச்சைக் கற்கள் மழையினாற் சேதமடைந்து பலருக்கு நடட்டத்தை ஏற்படுத்தியது.

ஆனால் அன்று விடியற்காலையில் மழையினாற் குளிர்ந்திருந்த ஈரத்தரையின் மேற்பட்டு வந்த குளிர்ந்த காற்று அன்று பகல் முழுவதும் சீராக வீசியது.

ஆம். சோழகம் ஆரம்பித்து விட்டது. ஊரும் சீராக இயங்கத் தொடங்கிவிட்டது?

மாரியிற்பட்ட கடனை அடைப்பதற்காக ஆண்களும் பெண்களும் மர்டாக உழைத்தனர். வீட்டு முற்றங்களிலும் பொது விடங்களிலும் அடிக்கடி சட்டிபானைச் சூளைகள் ஒழுங்காக எரிந்தன. செங்கற்களை ஏற்றிய மாட்டு வண்டிகள் கொல்லனாற்று வீதியால் துறைமுகத்தை நோக்கிக் கட கடத்த ஒசையுடன் ஒழுங்காகச் சென்று கொண்டிருந்தன. அம்பாரமாகக் குவித்து ஏற்றப்பட்ட வைக்கோல் வண்டிகளும் அவைகளின் பின்னால் நடந்தன. நெல் ஏற்றிய வண்டிகளும் சென்றன.

துறைமுகத்தினருகமைந்த கண்ணாம்புக் காள வாய்கனி லிருந்தும் ஓயாது புகையெழுந்து கொண்டிருந்தது. வேத நாயகத்தின் காளவாயும் ஒழுங்காக இயங்கியது.

துறைமுக மேடையின் வடக்குப் பக்கமாகக் குருக்கன் கங்கையிலே யாழ்ப்பாணத்துப் படகுகள் நெல்லையும் வைக்கோலையும் ஏற்றுவதற்காக அணிவகுத்து நின்றன. சில வற்றிற் சரக்குகள் ஏற்றப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன.

ஆசீர்வாதமும் ஒழுங்காகப் பாடசாலைக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தான். இன்னமும் பரீட்சை முடிவுகள் வரா விட்டாலும் அவனை ஒன்பதாம் வகுப்பில் வைத்தே ஆசிரியர்கள் படிப்பித்தார்கள். அவன் சித்தியடைவான் என்பதில் எந்த ஆசிரியருக்குமே சந்தேகமில்லை.

ஆனிமாதம் முதல் வாரத்தில் வீரகேசரி நாளிதழில் எட்டாம் வகுப்புப் பரீட்சை முடிவுகள் வெளியாகியிருந்தன. ஒவ்வொரு தமிழ்ப் பாடசாலையின் பெயரும் அதன் கீழே சித்தியடைந்தவர்களின் பெயரும் பத்திரிகையின் மூன்று கலங்களில் இருந்தன. மூதூர் அந்தோனியார் பாடசாலையில் இருந்து மூவர் மட்டுமே சிந்தியடைந்திருந்தனர். அவர்களில் ஆசீர்வாதம் மட்டும் முதலாம் பிரிவிற் சித்தியடைந்திருந்தான்!

ஆசிரியர்களுக்கெல்லாம் அளவற்ற ஆநந்தம். பாடசாலைக்குப் பதினொரு மணியளவில் வந்த மனேஜரான சுவாமியாரும் ஆசீர்வாதத்தைப் பாராட்டினார். இளம்பெண்கள் 'புத்தி தெரிந்து' பெரிய மனுசியானதைப் பேசல ஆசீர்வாதமும் பெரிய மனிதனாகி விட்டான்!

அந்தோனியார் கோயிலிற் கொடியேறிவிட்டது. ஊர் முழுவதுமே தங்கள் பாதுகாவலரான அந்தோனியாரின் திருநாளைக் கொண்டாட ஆயத்தமாகியது. கோயிலுக்கு வெள்ளை பூசப்பட்டது. கோயில் விதானத்தில் வெள்ளையும் கட்டியாயிற்று. ஒவ்வொரு காலையிலும் நவநாள் உபயகாரர்கள், முதல் நாளிருந்த சோடனைகளைக் கழற்றி விட்டுப் புதிதாகச் சோடனை செய்தார்கள்.

ஊரிலே பிடவைக் கடை வைத்திருந்த கன்னாகத்துத் திருச்செல்வம் இளநீர்க் கோம்பையிலும், விளம்பழக் குடுவையிலும் விசிற் வாணம் அடித்து தனது நவநாள் ஆராதனையின் பின்னர் வாண வேடிக்கை காட்டினார். கங்கைக் கரையில் வாடி விட்டிருந்த நீர்கொழும்பு மீனவர்கள் ஏராளமான வெடிகளை முழக்கித் தங்கள் நவநாளைச் சிறப்பித்தார்கள். ஒவ்வொரு இரவிலும் நவநாள் ஆராதனை முடிந்த பின்னர் எறிவெடிகளின் அதிர்ச்சியைத் தாங்காது கோயிற்புறத்தில் அலறியது. வாண வேடிக்கைகள் ஒவ்வொரு இரவும் ஊரை ஒளி செய்தன. கடைசியாய் ஆனிமாதம் மூன்றாம் சனிக்கிழமை அலங்கரிக்கப்பட்ட ஊர் வீதிகளிடையே ஊர்வலம் வந்த அந்தோனியார், ஞாயிறு காலைப் பூசையுடனும் அன்னதானத்துடனும் தனி திருநாளை முடித்துக் கொண்டார்.

16

கீரலம் சுமுகமாக ஆனால் விரைவாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. ஆனிமாதக் கடைசியில் ஊரிற்சிலர் மடுத்திருப்பதற்கும், சந்தானாள் கோயிலுக்கும் யாத்திரை செல்ல ஆயத்தமானார்கள்.

பழைய தலைமுறையினர் அங்கெல்லாம் மாட்டு வண்டியிலேயே பயணம் பண்ணினார்களாம். முதியவர்கள் அந்த யாத்திரைகளைப்பற்றி இப்போதும் ரசமான கதைகளைக் கூறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இப்போது மோட்டாரும் புகையிரதமும் வந்து விட்டன. பிரயாணமும் மிக மிக இலகுவாக அமைந்து விட்டது.

ஆசீர்வாதத்திற்கும் அந்தக் கோயில்களுக்கு யாத்திரை செய்து வெளியுலகைப் பார்க்க வேண்டும் என்று ஆசை. ஆனால் அவனால் முடியவில்லை. எந்த ஆடம்பரச் செலவையும் செய்ய அம்மா தயாராயில்லை. மடுக்கோயிலுக்கென்ன? அருகாமையிலுள்ள பாலையூற்றுக் கோயிலுக்குக் கூட அவன்போவதாக இல்லை. அவனுடைய யாத்திரை எல்லாம் மூன்று மைல்களுக்கப்பாலுள்ள பச்சனூரோடு சமாப்தி!

இந்த நிலையில் அந்த ஆண்டு முஸ்லீம்களின் முகம்மது நபி ஜனன விழா வந்தது. முஸ்லீம்கள் அந்த விழாவைக் கொண்டாடுவதே ஒரு அலாதினாதாக இருக்கும்.

விழா தொடங்க இரண்டு மூன்று வாரங்களின் முன்னமே மாட்டு வண்டிகளைக் கட்டிக் கொண்டு மாவலிக்கரையோரச் சோலைகளில் மரம் வெட்டுவதற்காகச் சென்று விடுவார்கள், கங்கை வளைந்து திரும்பும் இடங்களிற் குவிந்து மணல் மேடுகளில் வண்டி மாடுகளை அவிழ்த்து 'வாடிவிட்டு' சிலர் காட்டிலே வேட்டையாடுவார்கள். சிலர் மெழுகுதிரிபோல

நேராக உருண்டு திரண்ட காட்டுமரங்களை வெட்டுவார்கள். இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு மேற்காட்டில் வேட்டையாடி விருந்தயார்ந்து உல்லாசமாகப் பொழுது போக்கி விட்டுப் பின்னர் வண்டி நிறைந்த மரங்களோடு வீடு திரும்புவர். இக்கங்கைக் கரை களியாட்டம் பற்றி சாலையர் என்ற முஸ்லீம் புலவர் 'கங்கைக் காவியம்' என்ற காவியமே பாடியிருக்கிறாராம்!

வெட்டி வந்த காட்டுமரங்களைக் கொண்டு பந்தல் அமைப்பார்கள். நடுத்தெருவில் ஒன்று, குளத்தடித் தெருவில் ஒன்று. பள்ளிவாசல் தெருவில் ஒன்று, சந்தியாகாலையில் ஒன்று என்று ஊர் முழுக்க ஏழெட்டுப் பந்தல்கள் முளைக்கும். ஆனால் இப்பந்தல்கள் எல்லாவற்றிலுமே நடுத்தெரு மெத்தை விட்டுப் பந்தல் தான் கலையழகோடு திகழும். 'ராசாத்தம்பி' என்ற அபூபக்கர் வாத்தியாரும், சேகுவாத்தியாரும் அங்கே தட்டுப் பந்தல் கட்டியிருப்பார்கள். ஒவ்வோர் தட்டும் ஒவ்வோர் விதமான சித்திர வேலைப்பாடுடையதாக இருக்கும். நடுத்தட்டிலே நீலப் படுதாவிலே ரசக்குண்டுகள் தொங்கி ஒளி உமிழும். சரிகைத் தாள்கள் நெளிந்து நெளிந்து ஒளி களன்று காற்றிலே சரசரக்கும். பக்கத்திலே பச்சைப் பிரம்புகளை இஷ்டப்படி வளைத்து மொகலாய பாணிக் கோபுரங்கள் போலவும், கலசங்கள் போலவும் தூண்கள் எழுந்து நிற்கும். ஒருநாள் சவரிமுத்துப் பண்டிதர் அபூபக்கரிடம் சொன்னார் 'உன்ர பந்தல் தான் மச்சான் 'மாலை தாழ் சென்னி வயிர மணித் தூணத்து நீல விதானத்து நித்திலப் பூம் பந்தர்' என்ற சிலப்பதிகாரத்துப் பந்தல்!

இந்த வருடமும் நடுத்தெருப் பந்தல் கலாதியாகத்தான் இருந்தது. முகம்மது நபி அவர்களின் பிறந்த தினத்தைக் கொண்டாட எப்படிப் பந்தர் வந்தது? என்று ஆசீர்வாதம் யோசித்தான். அவனது ஆசிரியர் ஒருவர் 'சிங்களப் பகுதிகளிற் பௌத்த சிங்களமக்கள் புத்தர் பிறந்த, அவர் ஞானம் பெற்ற வைகாசிப் பூரணை தினத்தை அலங்காரப் பந்தர்கள் அமைத்து விமரிசையாகக் கொண்டாடுகிறார்கள். அதைக்

கண்டு சிங்களப் பகுதிகளில் வாழும் முஸ்லீம் மக்களும் திரு நபிஜனன விழாவைப் பந்தரிட்டுக் கொண்டாடியிருக்கலாம். என்று விளக்கங்கொடுத்தார். அவர் விளக்கம் எத்தனை உண்மையோ!

அது எப்படியாவது இருக்கட்டும். இந்த ஆண்டு விசேடம் என்னவென்றால் தென்னிந்தியாவின் பிரபல முஸ்லீம் வார இதழ் ஒன்றின் ஆசிரியர் மூதூரில் திரு நபி ஜனன தினவிழாவையொட்டிச் சொற்பொழிவாற்றுவதாகும்.

நடுத்தெருப் பந்தலிலே மூன்று நாட்கள் அந்த ஆசிரியர் சொற்பொழிவாற்றினார். அவரின் தமிழ் மழையில் அந்த மூன்று இரவுகளும் ஊரே நனைந்தது. ஆசீர்வாதமும் அவரின் ஆற்றொழுக்கான தமிழ்ப் பேச்சை ரசித்துக்கேட்டான்.

குறாவளியாய்ச் சுழன்றடித்த கச்சாளின் வேகம் தணிந்தது. மதியத்தின் பின்னால் நேற்று என்ற இறந்த காலமும் நாளை என்ற எதிர்காலமும் அற்றதாய், உலகமே நித்திய நிகழ்காலத்திலுள்ளது என்ற பிரமையைத் தோற்றுவிப்பதாய்ப் பிரபஞ்சமே காற்றின் சலனமற்று நின்றுவிட அதன் பின்னால் வடக்கே மேகம் கறுத்து மின்னல் மின்னி இடி இடித்து மழைகொட்ட, மழைக்காலத்தொடங்கிவிட்டது. தவரைப் பற்றைகள் மீண்டும் முளைத்தன. குட்டைகளிற் தண்ணீர் தேங்கியது. மாரித் தவளைகள் கத்தின. கொல்லனாற்றிற் தண்ணீர் கரைபுரண்டது. மீண்டும் நத்தார் வந்தது. புதுவருடமும் பிறந்தது, ஆசீர்வாதம் அந்த ஆண்டின் நடுப்பகுதியில் எஸ். எஸ். சி பரீட்சை எழுதினான் என்றைக்கும் போல இன்றும் அவன் வகுப்பிலே முதல் வனாகத்தான் இருந்தான். வகுப்புப் பாடங்களோடு பத்திரிகைகளையும் படித்ததால் உலக விவகாரங்களையும் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

உலகிலே முக்கியமான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. சென்ற ஆண்டு ஆவணிமாதத்திலேயே இரண்டாவது உலகமகாயுத்தம் தொடங்கிவிட்டது. எடுத்த எடுப்பிலேயே ஜெர்மனியின் ஹிட்லர் கிழக்கே போலந்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு பின்னர் பெல்ஜியம், லக்னம்பேர்க் நாடுகளினூடாகப் பிரான்சின் தலைநகரான பரீசை நோக்கி முன்னேறினான். பிரான்சின் பிரசித்தி பெற்ற 'மாக்னெட்' அரசை உடைத்துக் கொண்டு அதீத வேகத்திற் பரீசை நோக்கி முன்னேறியபோது ஆங்கிலப் படைகள் பிரான்சிவிருந்து 'டன்கேர்க்' செய்தன. அதாவது பின் வாங்கின. ஜெர்மனி பரீசைப் பிடித்துக் கொண்டது!

ஆங்கிலக் கால்வாய்க்கு அப்பாற் பிரான்சிலே ஜெர்மன் படைகள் இங்கிலாந்தின் மேற்படை யெடுக்க ஆயத்தமாக இருந்தன. ஆனால் ஆங்கிலேயர்கள் தம் வலிமை மிக்க கடற்படையை நம்பினார்கள்.

ஜெர்மன் விமானங்கள் இங்கிலாந்தில் சரமாரியாகக் குண்டுகளைப் பொழிந்தன. அந்தப் போரின் தரக்கம் இலங்கையிலும்—ஏன் மூதூர்க் கிராமத்திலும் இருந்தது.

ஊரிலே பணப்புழக்கம் அதிகரித்தது. பொருட்களின் விலை ஏறியது. கூப்பன் கடைகள் என்ற கூட்டுறவுக்கடைகள் அங்குமிங்கும் முளைத்தன. பத்துப் பன்னிரண்டு சதம் விற்கு ஊர் அரிசி இருபத்தைந்து சதமாக விலை உயர்ந்தது. அது இன்னமும் உயரக்கூடிய சாத்தியங்கள் தென்பட்டன. அரிசியும் நெல்லும் வெளியூர் செல்வதைத் தடுப்பதற்காக மூதூர்த் துறையடியிற் காவல் நிலையம் ஏற்படுத்தப்பட்டது. பேமிற் வந்தது. வாரத்திற்கு இரண்டு கொத்து அரிசி என்ற ரேஷன் முறை நடைமுறைக்கு வந்தது. ஆனால் அந்த ரேஷன் முறை மாவலி நதி பாயும் மூதூரில் எந்தத் தாக்கத்தை யும் ஏற்படுத்தவில்லை!

ஆனால் உலகிலே அடுத்ததாக என்ன நடக்கும் என்று எவருக்குமே தெரியவில்லை. ஜெர்மனி இங்கிலாந்து மீது

படையெடுக்குமா? அமெரிக்காவும் ரஷ்யாவும் யுத்தத்திற் பங்கு பற்றுமா? யுத்தத்தில் அவை யார் பக்கம் சேரும்? என்ற வினாக்களுக்கு விடைகாண உலகம் முயல்கையில் "அதீனியா" என்ற சரக்குக் கப்பல், வடகடலிலே ஜெர்மன் நீர் முழுகியிலிருந்து விடப்பட்ட 'டார்ப்பிடோ' வினால் மூழ்கடிக்கப்பட்டது.

யுத்தத்தில் புதிய திருப்பம்! தொடர்ந்து டார்ப்பிடோக்களாலும் கடற்கண்ணிகளாலும் பிரிட்டிஷ் கடற்படையே அழிக்கப்பட்டு விடுமோ என்ற அச்சம் ஏற்பட்டது.

இந்தியாவிலும் அப்போர் பலத்த வாதப் பிரதிவாதங்களை உண்டாக்கியது. 'இங்கிலாந்து நம்மைக் கேட்காமலேயே நம்மைப் போரில் இறக்கிவிட்டது. நம்மை அடக்கி ஒடுக்கி ஆண்டு கொண்டிருக்கும் ஆங்கிலேயருக்கு ஆதரவாக அடிமை இந்தியராக நாம் போரிடக்கூடாது' என்று தீவிரவாதிகள் வாதித்தனர். ஆனால் மகாத்மகாநதியும் நேருஜியும் 'பாஸிசம் ஒடுக்கப்பட வேண்டும். அதற்காக ஜெர்மனிக்கெதிராகப் போராடத்தான் வேண்டும்' என்றார்கள். இந்த நிலையில் மிதவாதியான மௌலானா அபுல் கலாம் ஆசாத் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

அவரைப் பற்றிய சரித்திரக் குறிப்புகள் பத்திரிகைகளில் வெளியாயின. ஆசீர்வாதம் அக்குறிப்புக்களை ஆர்வத்தோடு படித்தான். மௌலானா அவர்கள் பாரசீகம், உருது, அரபு ஆகிய மொழிகளில் பெரும் புலமை மிக்கவர். தனது பதினாறாம் வயதிலேயே 'ஆல்ஹிலால்' (இளம்பிறை) என்ற வாரப்பத்திரிகையை ஆரம்பித்துத் தீவிர சுதந்திரப்போரில் ஈடுபட்டார். பல தடவைகள் சிறை சென்றார். தற்கால உலகில் ஆங்கிலத்தின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்த அவர், அரபு மொழித் திருக்குரானையும், ஆங்கில மொழி பெயர்ப்புத் திருக்குரானையும் அருகருகே வைத்துப் படித்து ஆங்கிலச் சொற்களின் அர்த்தத்தைத் தெரிந்து கொண்டார். இப்படி

யாகத் தனது ஆங்கிலச் சொல் வளத்தை வளர்த்துக்கொண்டு பின்னர் ஆங்கிலத்தை இலக்கண சுத்தமாக எழுதவும் பேசவும் கற்றுக் கொண்டாராம். தற்போது ஆங்கிலத்திலும் பெரும் பண்டிதர்!

ஆசீர்வாதத்திற்கு அந்த மாமேதையை மிகவும் பிடித்திருந்தது. அவரது ஆஜானுபாகுவான தோற்றமும் முழங்கால் வரை நீண்ட அவரது வெடிவானியும் சுருங்கிய காற்சட்டையும், முறுக்கி விடப்பட்ட மீசையும், கறுப்புக் கண்ணாடியும், புன்னகையுடன் கூடிய முகமும் அவனுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தன. அம்மேதையைப் பேசலவே தமிழ் ஆங்கில பைபிள்களை அருகாக வைத்துக்கொண்டு படித்து ஆங்கில அறிவை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று அவன் முடிவு செய்தான்!

ஆனால் அவனது வாழ்வில் இடி விழுந்தது போல மிக மிகத் துயரமான சம்பவம் அந்த ஆண்டுச் சித்திரை மாதத்தில் நடைபெற்றது.

அவனுடைய தந்தையார் சில நாட்களாகவே சுகவீனமாக இருந்தார். கறுத்தப் புலவரும், கொட்டியாபுர்பற்றின் 'தன்வந்திரி'யான ஈச்சிலம்பற்றைச் சிற்றம்பலம் பரியாரியாரும் தங்களாலான என்னென்னவோ மருந்துகளை, எண்ணெயாகவும், குளிகையாகவும், பஸ்மமாகவும் பிரயோகித்துப் பார்த்தும் அவர் வியாதி கட்டுப்படாமல் இறந்தே போனார்!

ஆசீர்வாதம் நிலைகுலைந்து போனான்! குஞ்சும் குறுமானுமாக இருக்கும் தன் குடும்பத்தைத் தாங்க வேண்டிய பொறுப்பு, தலைச்சன் மகனான தனக்குச் சிறுவயதிலேயே ஏற்பட்டுவிட்ட யதார்த்தமான உண்மை அவன் நெஞ்சிற்கனத்து அழுத்தியது.

ஆனால் அவன் தாயார் மரியம்மா அந்தக் கொடூரத்தையும் மிகுந்த மனவலியையுடன் தாங்கிக் கொண்டாள்.

அடக்கச் செலவுகளுக்கோ அல்லது வேறு எதற்குமோ அவள் எவரையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. நகைக்கடை ஆசாரியார் வீட்டிற்கு இருதடவைகள் வந்துபோனதுதான் ஆசீர்வாதத் தற்குத் தெரியும். அதைவிட வேறு ஏதுமே தெரியாது!

எட்டுச் சடங்குகள் கழிந்து, முப்பத்தோராம் நாளும் கழிந்த பின்னர் மரியம்மா ஒரு வண்டிற் களிமண் ஏற்றிக் கொண்டாள்! இத்தனை காலமும் அவள் ஆயல் வீடுகளில் மட்பாண்டம் செய்பவர்களுக்கு உதவி செய்தே அத்தொழிலைப் பழகி வைத்திருந்தாள். இப்போது அவள் சுயமாகவே அத்தொழிலைச் செய்யத் தொடங்கினாள். தன் பிள்ளைகளை மனிதர்களாக்க அவள் மண்ணைக் குழைக்கத் தொடங்கினாள்.

17

மிகுந்த மனமடிவோடு ஆசீர்வாதம் பாடசாலைக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தான். சுவாமியாரும், ஆசிரியர்களும் அவனுக்கு ஆறுதல் வார்த்தைகள் கூறி உற்சாகப் படுத்தினார்கள். இலட்சிய வேட்கையோடு கற்று அந்த ஆண்டு எஸ். எஸ். சி பரீட்சை எழுதினான்.

பரீட்சை எழுதி முடிந்ததும் ஆசீர்வாதம் "அம்மா திருக்கோணமலையிலே நேவியிலேயும் மிலிற்றரியிலேயும் எவ்வளவோ பேர் வேலை செய்றாங்க, எவ்வளவோ பேருக்கு வேலையும் இருக்காம். கிழமைக்குக் கிழமை கைநிறையச் சம்பளம் கிடைக்குமாம் நானும் அங்கே வேலைக்குப் போகப் போறன்" என்று வினயமாகக் கேட்டான்.

மரியம்மாவிடமிருந்து முதலீற் சம்பளமாக இல்லை. சில வேளை இம்முறை சோதனையிற் சித்தியடையாவிட்டால்

இன்னோர் தடவை பரீட்சை எழுத வேண்டியிருக்குமே என்று அவள் தயங்கினாள்.

அவளது எண்ண ஓட்டங்களை யுணர்ந்த ஆசீர்வாதம் சொன்னான் “அம்மா நான் பரீட்சையில் நிச்சயமாகச் சித்தியடைவேன். ஆனாற் பரீட்சையிற் சித்தியடைந்தாலும் இன்னும் இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளுக்கு என்னால் ஆசிரிய கலாசாலைக்கோ அல்லது வேறு வேலைக்கோ போக முடியாது. ஏனென்றால் எதற்கும் பதிலெட்டு வயது பூர்த்தியாக வேண்டும். அதுவரையும் வீட்டிலே நான் சும்மா இருக்க வேண்டுமா?

“ஆசீர்வாதத்தை மட்டக்களப்பு ஆங்கிலக் கல்லூரியிற் சேர்த்துவிட்டால் மூன்று ஆண்டுகளில் நிச்சயமாக ஆங்கிலத்தில் எஸ். எஸ். சி சித்தியடைவான். அவன் எதிர்காலம் பிரகாசமானதாக இருக்கும். வேண்டுமானால் அதற்கு நான் உதவி செய்வேன்” என்று சுவாமியார் மரியம்மாவிடம் கேட்டிருந்தார்.

ஆனால் மரியம்மா அதை விரும்பவில்லை. தன் உடலிலே வலு இருக்கும் வரை, தன் காலுங்கையும் ஆடும்வரை சுவாமியாரிடமோ கண்ணியாஸ்திரிகளிடமோ அனாதைகளாகத் தன் பிள்ளைகளை அனுப்பக்கூடாது என்பதில் அவள் மிகுந்த வைராக்கியத்துடன் இருந்தாள். ஆசீர்வாதமும் அந்த எண்ணத்தையே கொண்டிருந்தாள்.

கடைசியாக மரியம்மா அவனைத்திருக்கோணமலைக்குப் போக அனுமதித்தாள். திருக்கோணமலைக் கடற்படைத் தளத்திலே அவனுக்குக் ‘கங்காணி’ வேலை கிடைத்தது.

ஆரம்பத்தில் அவனுக்கு வாரத்தில் ஒன்பது ரூபா அறுபது சதம் சம்பளம் கிடைத்தது. ஒவ்வொரு வெள்ளிக் கிழமையும் சம்பளம் கிடைத்துவிடும். வாரச் சாப்பாட்டிற்கு மூன்று ரூபா போனால் சனிக்கிழமை அரை நாள் வேலையின் பின்னர், திருக்கோணமலைத் துறைமுக மேடைக்கு வந்து,

முதுருக்குப்போகும் யாரிடமாவது அம்மாளிற்கு ஐந்து ரூபாய் கொடுத்தனுப்புவான் ஆசீர்வாதம். மாதம் ஒரு தடவை ஊருக்குப் போனான்.

வாழ்க்கை சீராகச் சென்று கொண்டிருந்தது. அடுத்த ஆண்டு தைமாதத்தில் தன் இளைய சகோதரனை மட்டக் களப்பு ஆங்கிலக் கல்லூரிக்கு அனுப்புவதற்கு ஆசீர்வாதம் தன் தாயையும் சம்மதிக்கச் செய்தான்.

ஐரோப்பாவில் யுத்தம் மும்முரமாக நடந்து கொண்டே யிருந்தது. ரோமல் என்ற ஜெர்மன் தளபதி ஜெர்மானிய இத்தாலியப் படைகளை வழிநடத்திச் சென்று வட ஆபிரிக்காவை வெற்றி கொண்டான். அமெரிக்காவும் ரஷ்யாவும் கூட நேசநாடுகளுக்குச் சார்பாக யுத்தத்திற் சேர்ந்து கொண்டன. இங்கிலாந்தை விமானக் குண்டுத்தாக்கு தலாற் பணியவைக்க ஜெர்மன் விமானப் படைத்தளபதி 'கொயரிங்' கினால் முடியவில்லை. அந்த முயற்சியை விட்டு ஜெர்மனி ரஷ்யாவிற்கு படையெடுத்தது போரிற் திருப்பத்தையுண்டாக்கியது. இதற்கிடையில் ஜெர்மனியிலிருந்து புறப்பட்ட 'கிறாப்ஸ்பீ' என்ற யுத்தக்கப்பல் பல வீரசாகஸங்களைச் செய்து கொண்டே சென்று கடைசியாகத் தென் அமெரிக்க நாடான பிரேஸிலின் 'புவனஸ் அயர்ஸ்' என்ற நடுவு நிலை நாட்டுத்துறை முகத்திற் சரணடைந்தது. தூரத்திச் சென்ற பிரிட்டிஷ் கடற்படை துறைமுகத்திற்கு வெளியே அதைக் காத்துக்கொண்டு நின்றது. இருபத்தினான்கு மணிநேரத்தில் அக்கப்பல் வெளியேற வேண்டும் என்று உத்தரவிடப்பட்டது. அது வெடி தீர்த்துக்கொண்டே வெளியேறுகையில் பிரிட்டிஷ் கடற்படை 'கிறாப்ஸ்பீ'யை முழுகடித்தது. தீவிரவாத இந்தியத் தலைவரான நேதாஜி சுபாஷ்சந்திரபோஸ் தன் தடுப்புக் காவலிலிருந்து மாயமாக மறைந்து தப்பி நீர் முழக்கிக்கப்பலில் ஜெர்மனிபோய்ச் சேர்ந்தார். 'ஜெய் ஹிந்த்' என்று அவர் முழங்கியதை ஆசீர்வாதம் திருக்கோண

மலையில் ரேடியோவீற் கேட்டான். கிழக்கிலே பேர்ள் துறை முகத்தை ஜப்பான் திடீரெனத்தாக்கி அமெரிக்கக் கடற்படையை நிலைகுலையச் செய்தது. தென்கிழக்கு ஆசியா நாடுகளையும் ஜப்பான் மின்னல் வேகத்திற் பிடித்துக் கொண்டது.

யுத்தத்தின் காரணமாக இறக்குமதிப் பொருட்களின் வரத்துக் குறைந்தது. எல்லாப் பொருட்களின் விலைகளும் உயர்ந்தன. சம்பளமும் வருவாயும் அதிகரித்தன. பணப்புழக்கம் அதிகமாக ஐந்து, பத்து, இருபத்தைந்து ஐம்பது சத நாணயங்களுக்கெல்லாம் நோட்டுகள் வந்தன. திருக்கோணமலைப் பட்டினவாசிகள் கோதுமை மாவில் இடியப்பமும் பிட்டும் ரொட்டியும் தயாரித்துச் சாப்பிடப் பழகிக் கொண்டார்கள்! ஆனாலும் நாட்டிலே வறுமையில்லை. கபீட்சமாகவே இருந்தது.

சிங்கப்பூர் நகரமும் ஜப்பானியரிடம் வீழ்ந்தபோது உலக மகாயுத்தம் வீட்டு வாசலுக்கே வந்துவிட்டது! திருக்கோணமலை நகரிலும் குழலிலும் ஆங்கிலேய, அவுஸ்திரேலிய, அமெரிக்க, கனடிய, ஆபிரிக்க நேசதேசப் படையினர் குவிந்தனர். துறைமுகத்தில் யுத்தக் கப்பல்களும் நீர் முழுகிகளும் நிறைந்தன. துறைமுகத்தைச் சூழவுள்ள குன்றுகளில் விமான எதிர்ப்புப் பிரங்கிகள் முளைத்தெழுந்தன. விமானத் தாக்குதல் எச்சரிக்கைச் சங்கு பரிட்சார்த்தமாகப் பலதடவை ஊதப்பட்டது. இரவிலே வீட்டு வெளிச்சம் வெளியே தெரியாதபடி 'பிளாக் அவுட்' செய்யும்படி மக்கள் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டார்கள். வெள்ளைச் சீருடையணிந்த 'ஏயர் ரெயிட் வாடன்'கள் நகரிலே சேவை செய்யக் காத்திருந்தார்கள்.

அன்று 1942-ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் ஒன்பதாந்திகதி. வியாக்கிழமை. ஆசீர்வாதம் வழக்கம் போலக் காலை நான்கு மணிக்கு எழுந்து மத்தியானச் சரப்பாட்டையும் தூக்கிக் கொண்டு சோனகவாடித் தெரு வழியாகக் கடற்படைத்

தளத்தை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தான். வேலை நேரத்தைக் கூட்டவேண்டும் என்பதற்காக ஆங்கில அரசாங்கம் மணிக்கூட்டில் ஒரு மணித்தியாலம் முன்னால் ஓடவிட்டிருந்தது. அதனால் நிலம் வெளுக்கு முன்னே புறப்படவேண்டியதாயிருந்தது. கடற்படைத்தளத்திற்கு வேலைக்குப் போகும் பலரும் தெருவிடே கால்நடையாகவும், துவிச்சக்கரவண்டிகளிலும் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். திடீரென அபாயச் சங்கு அலறியது.

இதுவும் பயிற்சிக்காகவே இருக்கும் என்ற அலட்சியத்தோடு எல்லோரும் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் வெள்ளைச் சீருடை அணிந்த ஏ.ஆர்.பி.க்காரர்கள் விமானத்தாக்குதல் அபாயம் உண்மையாகவே வந்துவிட்டது என்று சொல்லிப்பதுங்கு குழிகளிற் பதுங்கும்படிவற்புறுத்தினார்கள். ஆனாற் சில நிமிடங்களில் அபாயம் நீங்கி விட்டதான சங்கு அலறியது.

அச்சீர்வாதமும் மற்றவர்களோடு வேலைத் தலத்தை அடைந்தான். கடற்படைத்தளத்தின் ஒஸ்ரன் பேக் மலையுச்சியில் அவனுக்கு வேலை.

வேலையைக் கண்காணித்துக் கொண்டிருக்கையில் காலை எட்டு மணியளவில் மீண்டும் அபாயச் சங்கு அலறியது!

தொழிலாளர்கள் எல்லோருமே வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தார்கள். கிழக்குத் திக்கிலிருந்து கடும்புள்ளிகளாக மூன்று இரண்டு, ஐந்து என்ற அணிநிரையில் விமானங்கள். அணிவகுத்து வந்து கொண்டிருந்தன.

எல்லோருமே வாயிற் கம்புகளைக் கடித்தபடி, காதுகளைப் பொத்துக்கொண்டு பதுங்கு குழிகளிற் பதுங்கினார்கள்.

அதன்பின்னர் ஒரே இரைச்சல். குண்டுச் சத்தம், பிரங்கிவேட்டுச் சத்தம். ஒரே அல்லோல கல்லோலம்.

நாற்பத்தைந்து நிமிடங்களின் பின்னால் அந்த ஓசைகள் அடங்கியபோது அபாயம் நீங்கி விட்டதை அறிவிக்கும் சங்கொலி ஒரே சீராய் மீண்டும் நீளமாக ஒலித்தது.

ஆசீர்வாதம் புதைகுழியிலிருந்து வெளியே வந்து பார்த்த போது கடற்படைத்தளத்தின் பல கட்டிடங்கள் குண்டு வீச்சால் நொறுங்கியிருந்தன. துறைமுகத்திற் சில கப்பல்கள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. சினன்வாடி எண்ணெய்க்குதங்கள் புகைந்து கொண்டிருந்தன.

கடற்படைத்தள ஊழியர்கள் எல்லோருமே தங்கள் வேலைகளைப் புறக்கணித்து விட்டு வீட்டுக்குப் புறப்பட்டார்கள். ஆசீர்வாதமும் அவர்களோடு வெளியேறினான். பிரிட்டிஷ் கடற்படை வீரர்களும், இராணுவத்தினரும் பொது மக்கள் தங்களை விட்டு விட்டுப் போவதை முகத்தைத் தொங்கப் போட்டபடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது.

ஆசீர்வாதம் தான் தங்கியிருந்த வீட்டை அடைந்த போது அந்த வீட்டிலே எவரையுமே காணவில்லை. செய்வ தறியாமற் தன் கைப்பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு தெரு விளிறங்கி நடந்தான். எங்கே போவது? என்ற இலக்கின்றிப் போய்க் கொண்டிருந்த போது, அவன் மட்டுமல்ல திருக்கோணமலை நகரமே மூட்டை முடிச்சுக்களோடு இலக்கின்றிப் போய்க் கொண்டிருந்தது. சந்தையில் மரக்கறிகளும் வாகைக்குலைகளும் தேடுவாரற்றுக் கிடந்தன.

அன்று வத்தைகளும் மூதூரிலிருந்து வத்திருக்க மாட்டா, எனவே நடையாய் நடந்து கிண்ணியா ஊடாக மூதூருக்குப் போக எண்ணினான் ஆசீர்வாதம். ஆனால் போகும் வழியிலுள்ள சினக்குடாவின் எண்ணெய்த் தாங்கிகள் நெருப்பைக் கக்கிப் பயங்கரமாக எரிந்து கொண்டிருந்தன. அவனுக்குத் துணையாகவும் எவரையும் காணவில்லை. ஆசீர்வாதம் அன்றிரவு கூட்டத்தோடு கூட்டமாகப் புகையிரத நிலையத் தடியிலேயே படுத்தான்.

விடிந்ததும் தம்பல காமம் நோக்கி நடப்பவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு ஆசீர்வாதமும் நடந்தான். இருபந்தைந்து மைல்கள் நடந்து முன்று ஆறுகளை வள்ளம் மூலம் கடந்து ஞாயிற்றுக் கிழமை காலை மூதூரையடைந்தான். மரியம்மா அவனைக் கட்டியணைத்துக் கொண்டு அமுதாள். மாண்டவன் மீண்டதாகவே அவள் நினைப்பு!

18

காலம் ஓடிக்கொண்டேயிருந்தது. யுத்தம் காரணமாக எல்லார் கையிலும் பணம் தாராளமாகப் புரண்டது. ஆனால் அதற்கும் ஏதாவது தொழில் செய்ய வேண்டுமே.

மீண்டும் திருகோணமலைக்குப் போக ஆசீர்வாதத்தை அம்மா அனுமதிக்கவில்லை. அவனுக்கும் வீட்டிலே சோம்பி யிருக்கப் பிடிக்கவில்லை. மட்டக்களப்பிற் படிக்கும் தம்பிக்கும் பணம் அனுப்பவேண்டியிருந்தது. அம்மா மட்டும் உழைத்து அதை அனுப்ப முடியுமா?

யோசித்துக்குமைந்த ஆசீர்வாதம் ஒருநாட் காலையில் எழுந்ததும் கல்லுவாடிப் பக்கமாக நடந்தான்.

முதூர் வெளியைத் தாண்டியதும் அதன் எல்லைப்புறமாகப் பலர் செங்கல் அரியும் தொழில் செய்வது அவனுக்குத் தெரிந்தே இருந்தது. அவர்களிற் பலர் அவன் உறவினராகவும் இருந்தனர். ஆசீர்வாதம் முதலிற் தோன்றிய கல்லு வாடிக்குப் போனான்.

அந்தக் கல்லுவாடியை மாணிக்கம் என்பவர் நடத்தினார். சின்ன வயதிலிருந்தே கல், ஓடு அரிதல் என்பதுதான் அவரது தொழில். அந்தத் தொழிலிலே அவர் பாண்டித்தியமே பெற்றிருந்தார். அந்தக் காலத்தில் மாடுகளைக் கொண்டு களிமண்ணை மிதித்துப் பதமாக்கி 'மேசைக்கல்' என்னும்

உயர்ந்த ரகச் செங்கற்களை அவர் அரிந்தார். அந்த முறையும் அந்த மேசைக்கல்லும் தற்போது வழக்கொழிந்து விட்டன. கொச்சிக் கடையைச் சேர்ந்த தோப்பு. மணற்சேனை என்ற ஊர்களிலிருந்து வந்த செட்டித்தமிழர்கள் 'தண்ணிக்கல்' என்ற ஓர் கல்லை அறிமுகப்படுத்தினார்கள். மனிதனே மண்ணைக் குழைத்தான். கல்லையும் அரிந்தான். அந்தத் 'தண்ணிக்கல்'லை அரிவதற்கு இரண்டு பேரே போதுமானதாயிருந்தது. இப்போதுங்கூட மாணிக்கத்தாரின் சல்லுவாடியில் மூன்று கூட்டம் செட்டிகள் கல்லரிந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களிடமிருந்து பச்சைக் கல்லைப் பெற்று அதைச் சுட்டு வினியோகிக்கும் வேலையை அவர் செய்து கொண்டிருக்கிறார்.

மாணிக்கம் நீண்டு உயர்ந்த வலிமையான மனிதர். அவர் தோற்றத்தினாலேயே அவரை ஐயா என்றே ஊரவர்கள் சொல்வார்கள். உயர்ந்த மனிதராக இருந்தாலும் மிகவும் மென்மையான குரலிலே பேசுவார். அவருடைய கல்வாடியில் அதிகாலையிலேயே சிறுவர்கள் பச்சைக்கற்களைச் சூளைக்குச் சுமந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் சுமந்து வரும் கற்களைச் சூளையில் அடுக்கிக் கொண்டிருந்தார் மாணிக்கம்.

நேரடியாக அவரிடம் சென்ற ஆசீர்வாதம் "ஐயா நானும் கல்லுத் தூக்கப் போறன்" என்றான்.

ஏற இறங்க அவனைப் பார்த்த அவர் "நீ மரியம்மாட மகனல்லவா?" என்று கேட்டு விட்டு அவன் தூக்குவதற்காக ஒரு கல் வரம்பைக் காட்டினார்.

ஆசீர்வாதத்துக்கு அந்த வேலை செய்து பழக்கமில்லை. சற்றுநேரம் கல் வரம்படியிலேயே நின்று மற்றவர்கள் எப்படித் தூக்குகிறார்கள் என்பதை அவதானித்தான். வரம்பிலிருக்கும் ஐந்தாறு கற்களை ஒன்றாக நிறுத்தி வைக்கோலைப் பழச் சீலையாற் கட்டிய முழுநீளமான 'கட்டாயங்' களை நிறுத்திய கற்களில் வைத்து, அப்படியே தோளில்

தூக்கி வைத்து, அதன் மேல் இன்னும் சில கற்களை அடுக்கிக், கையிலும் ஒரு கல்லை எடுத்துக் கொண்டு போன கற்களைச் சூளையில் எறிந்து விட்டு மறுபடியும் கல் வரம் பிறகு வந்து முன்போல.....

ஆசீர்வாதத்திற்கு, அவனோடு ஐந்தாம் வகுப்புப் படித்துப் பின்னர் பாடசாலையை விட்டு விட்டபோது கியாத்து என்ற முஸ்லீம் நண்பன் எங்கிருந்தோ கொண்டு வந்து ஒரு 'கட்டாயத்தை'க் கொடுத்தான். ஆசீர்வாதமும் கல்லுச் சுமக்கத் தொடங்கினான்.

ஆயினும் பழக்கமில்லாததினால் அவனாற்பத்துக் கற்களைச் சுமக்க முடியவில்லை. ஓர் தடவை தோளிலிருந்த கல் ஒன்று தரையில் விழுந்து விட்டது. அவன் இருநூறு கற்களைச் சுமக்கு முன்னர் கியாத்து ஆயிரங் கற்களைச் சுமந்து விட்டான்.

அன்று முழுக்க அவனால் ஆயிரங் கற்களையே சுமக்க முடிந்தது. கியாத்து ஐயாயிரம் கற்கள் சுமந்திருந்தான். ஆனால் ஆயிரங் கற்களைச் சுமப்பதற்கிடையில் அவன் தோள் சிராய்ந்து விட்டது. கை வரல்கள் தேய்ந்து இரத்தம் வரும் போலச் சிவந்துவிட்டன. அன்று அவன் ஆயிரம் கற்கள் தூக்கியதற்கான கூலி எழுபத்தைந்து சதம்!

ஆனால் விரைவிலேயே ஆசீர்வாதம் ஒரு நாளைக்கு ஐயாயிரம் கற்களுக்கு மேற் சுமக்கக் கற்றுக் கொண்டான். அது மட்டுமல்ல மாணிக்க ஐயாவின் மாணவனாக இருந்து மண் குழைக்கவும், கல் அரிவுவும், சூளை அடுக்கவும் எரிக்கவுமான எல்லா வேலைகளையும் கற்றுக் கொண்டான். இப்போது ஆசீர்வாதம் கடினமான உடல் உழைப்பாளி. யுத்த காலப்பணம் அவன் கையிற் தாராளமாகப் புழங்கியது!

இரண்டு ஆண்டுகள் ஓடிவிட்டன. ஆசீர்வாதம் ஆசிரியப் பதிலாக கலாசாலையிற் சேர்வதற்கான போட்டிப் பரீட்சையை எழுதினான். அவனுக்குப் பதின்னெட்டு

வயது பூர்த்தியாகிவிட்டது. ஆனால் யுத்தகாலக் கெடுபிடிகள் காரணமாகப் பரீட்சை முடிவுகள் வெளிவர ஒரு வருடகாலத் திற்கும் மேலாகி விட்டது.

ஒரு புரட்டாசி மாதத்தில் மனேஜர் சுவாமியார் அவனைக் கூப்பிட்டு அயற் கிராமமான உப்பாறுவில் உள்ள பாடசாலையில் மூன்று மாதங்கள் தற்காலிகமாகப் படிப்பிக்கும்படி அவனைக் கேட்டார்.

அடிப்படைச் சம்பளமும் 'வார் எலவுன்ஸ்' என்ற யுத்த காலச் சகாயப் பணமும் சேர்ந்து மாதம் தொண்ணூற்றிரண்டு ரூபாய் சம்பளம் அப்பாடசாலையிற் படிப்பிக்கையில் அவனுக்குக் கிடைத்தது. அங்கு படிப்பித்துக் கொண்டிருக்கையிற் தான் ஆசிரிய கலாசாலைப் புகுமுகப் பரீட்சையிற் தேர்ச்சியடைந்த செய்தி வெளியாகியது.

ஆசீர்வாதத்திற்கு அச்செய்தி மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தாலும் கவலையாகவும் ஏக்கமாகவும் இருந்தது. அம்மாதன்னந்தனியாக உழைத்து எனக்கும் தம்பிக்கும் பணம் அனுப்ப முடியுமா? என்று அவன் ஏங்கினான்.

அம்மாதையத்துடன் சொன்னான் "நீ எதற்கும் கவலைப்படாதே மகனே. இரண்டு வருடங்கள் தானே. அது பாத்திருக்கப் பறந்து போயிரும். என் காலும் கையும் இன்னமும் ஆடிக்கொண்டு தானிருக்கு" என்று சொல்லி அவனை வழியனுப்பி வைத்துவிட்டு ஆர்வத்துடன் மண்ணைக் குழைத்தான்.

தன் பெட்டியையும் தலையணையும் மட்டுமல்ல; ஆசைகளையும், ஏக்கங்களையும் லட்சியங்களையும் சுமந்து கொண்டு முதுரிலிருந்து மட்டக்களப்பு செல்லும் பஸ்ஸில் ஆசிரிய கலாசாலைக்குப் பயணமானான் ஆசீர்வாதம்.

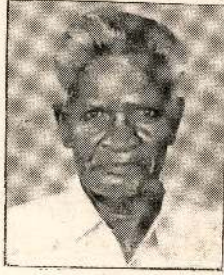
517785

31775

வ.அ. இராசரத்தினம்

வ.அ. இராசரத்தினம் அவர்கள் ஈழத்தின் கிழக்குப் பகுதியைச் சார்ந்த எழுத்தாளர். கழிந்த அரை நூற்றாண்டுகளாக சிறுகதைகள், நாவல், நாடகம், மொழி பெயர்ப்பு எனப்பல்வேறு துறைகளிலும் எழுதிவருபவர். தமிழாசிரியராகப் பணிபுரிந்து ஓய்வு பெற்றபோதும் எழுத்துலகை அவர் விட்டுவிடவில்லை. ஈழத்தின் கிழக்குப் பகுதியை இலக்கியத்தில் யதார்த்தமாக சித்தரித்து எழுதி வருபவர்.

கொழுகொம்பு, துறைக்காரன், கிரௌஞ்சப் பறவைகள் ஆகிய நாவல்கள் மட்டுமல்ல இந்நாவலும் அன்னாரின் படைப்பாற்றலை அறிமுகப்படுத்தும்.